MUSÆ CANTABRIGIENSES;

SEU

CARMINA QUÆDAM NUMISMATE AUREO CANTABRIGIÆ ORNATA,

ET

PROCANCELLARII PERMISSU EDITA.

LONDINI:
IN ÆDIBUS VALPIANIS,
PRIDIE IDUS JANUARIAS,
1810.

VENEUNT
APUD LUNN, LONDINENSEM; ET BIBLIOPOLAS CANTABRIGIENSES, OXONIENSES, ET ETONENSES.

Londini: ex typographiâ A. J. Valpy,
Took's Court, Chancery Lane.

LECTORI S.

Hujus, qualiscunque sit, libelli rationem paucis tibi, Lector, traditam velimus. Numismata tria aurea ex legato Gulielmi Browne, M. D. juvenibus nostris Academicis præmio quotannis proponuntur; quorum uno Auctor carminis Græci, metro Sapphico conscripti, ornatur; altero, quicunque carmen Latinum ad exemplum Horatii felicissimè excuderit; tertio, qui Epigrammatum pari Anthologiam Græcam et Martialem optimè imitatus fuerit. Carmina autem, quæ numismate singula or-

nantur, in Comitiis, quod aiunt, maximis, auctores recitant, atque in album Academicum referunt. Quoniam verò dolendum visum est, hæc, juvenilia quidem, sed non inficeta semper, crepundia usque adeò post recitationem latere, ut vel in Academiâ ipsâ ignota essent, opus eligendi quædam atque edendi in nosmet libenter suscepimus, etsi laboriosum quiddam, nonnihil etiam difficilis in se habeat. Cùmque nobis ita visum fuit, librorum usum, qui carminum autographa continent, rogantibus humanissimè concessit Procancellarius superioris anni.

Diu multùmque nobis cogitantibus tandem visum est non omnia simul in lucem edere, sed potiùs carminum fasciculum, quem si placidâ fronte exceperit juventus nostra studiosa, reliqua etiam, et præclara quidem ea, aliquandò edi fortè possint;

nonnulla etiam omisimus, quæ antehàc publici juris facta sunt. Atqui nos non satis officio functuros fore judicavimus, si hæc ad literam scripta prodire sineremus, cùm inter ea haud pauca pravæ monetæ deprendissemus. Id enim sedulò cavendum esse statuimus, ne quid apertè solœcum, aut βαρβαρόφωνον in lucem daretur; nosque cum auctoribus ipsis gratiam inituros fore credidimus, si graviores mendas, quæ per opuscula hic illic spargerentur, mutatione, quâ licuit levissimâ, sustulissemus: præsertim cùm fieri non potuit, ut unumquemque auctorem de correctione consuleremus. Quædam tamen intacta reliquimus, cùm per voculæ unius vel alterius mutationem emendari nequiverint; nonnullas etiam voces sine notâ dimisimus, quæ ab ipsis auctoribus effictæ, contra linguæ tamen analogiam non peccarent. In re metricâ censuram parciùs egimus;

nec tamen idcircò nos fugit, permulta esse in hoc libello, quæ limatis auribus duriuscula vel etiam scabra videantur. Quoniam verò medicam manum adhibere religio fuit, nos non ingratum facturos esse credimus, si regulas quasdam et observationes proferamus, quæ Sapphicorum, ut aiunt, et Alcaicorum carminum scriptoribus fructui sint, quorum præcipuas debemus censori literario rei metricæ peritissimo, *Monthly Review*, xxv. p. 4 et seq. Et primùm de Sapphicis; quæ ita vulgò κατ᾽ ἐξοχὴν audiunt, etsi paucissima in hujusmodi metris Poetria scripsisse videtur.

1. Divisionem vocis in fine tertii tantùm versûs fieri licet; non autem in fine primi, secundi, aut quarti.

2. Vocalis eliditur à Sappho et Ca-

tullo in fine tertii versûs, ab Horatio in fine primi, secundi, et tertii. Nobis autem regula in Græcis ita se habere videtur. Monosyllaba in ε desinentia elidi licet in fine cujusvis versûs, præter Adonicum: hypermonosyllaba verò non nisi in fine tertii; duo enim priores versus integri sunt et absoluti, tertius verò atque Adonicus in unum decurrunt. Vocalium hiatus nimis licenter quidam admiserunt; quod in constrictis hujusmodi metris minùs rectè fieri judicamus. Semel in Sapphûs fragmento inter simplices vocales occurrit γλῶσσα ἔαγε; ubi corruptelam dudum corrigere tentârunt viri doctissimi. γλῶσσ' ἐάγη, ἀν δὲ λεπτὸν, quod Toupius post Manutium et Fulvium Ursinum conjicit, manifestè absurdum est; nec multò meliùs Vossius, Baxterus, et Longepierre γλῶσσ' ἔαγ' ἀν δὲ λεπτὸν, etsi à Plutarcho citatur, T. I. p. 40. probante G. Cantero, N. L. v. 27. Nos cum digammate

legimus *Fέαγε*, quod à Sappho usurpatum fuisse testatur Terentianus Maurus.

Sunt qui hujusmodi carminum dialectum ad Sapphûs et Pindari normam exigi debere affirmant, quibus non omninò obsequimur: quid enim vetat ea in quâvis dialecto conscribere, si in Pindaricâ licet, quæ à Sapphicâ plurimùm distat? Hoc verò cavendum esse statuimus, ne cum Æolicâ et Doricâ confundatur Ionica vel Attica dialectus, quod persæpe factum esse vidimus. Qui autem aliter senserunt, eos ad ista perlegenda dimittimus, quæ scripsit Valckenaerius in Mosch. Epitaph. Bionis, p. 82. Quæ pluribus confirmare non multi laboris esset

Quod ad Alcaicos attinet, quos Poetæ nostri ferè omnes sonorum quasi et grande lyricorum genus prætulerunt, de tertio illo

versu, in quo tota metri vis et ratio posita est, pauca liceat proferre. Quatuor præcipuè, ut nobis saltem videtur, in hoc versu occurrunt rythmorum species. Prima, et frequentior quidem et numerosior illa, ubi in trisyllaba, vel integra, vel dissoluta versus dividitur, vel dividi videtur:

Perjura | pugnaces | Achivos
In parte | regnanto | beati
Nec sumit | aut ponit | secures
Excisus | Argivis | ter uxor.

Secunda, ubi in medio invenitur tetrasyllabon, in fine disyllabon:

Si fractus | illabatur | orbis.

Tertia, ubi in medio tetrasyllabon, in fine trisyllabon:

Visam | pharetratos | Gelonos.

Quarta, ubi in duobus quasi trochæis versus terminatur:

Delinit usus, | nec Falernâ.

De quâ rythmi specie pauca velimus tradere. Distinctionem nunquam invenies vel post disyllabum, vel trisyllabum in initio, quale istud Poetæ hodierni:

> Per membra, vultus dulce rident.

Rarissimè duobus disyllabis, ter tantùm apud Horatium tetrasyllabo versus desinit:

> Regumque matres barbarorum
> Nodo coerces viperino
> Ab insolenti temperatam.

Trisyllabo encliticum quidvis nunquam adjici vel iis, "qui nondum ære lavantur" satis pervulgatum esse arbitramur; Ne disyllabo quidem nimis frequenter adjiciatur, admonendum est; quinque tantùm, ni fallimur, apud Horatium exempla occurrunt. Monosyllabum in fine post distinctionem solùm invenitur:

> Depone sub lauru meâ, nec—

In tertio autem versu, qualiscunque sit rythmi species, tetrasyllabum in initio nusquam reperitur. Res eadem est, si in Creticum et syllabam dissolvitur, una tantùm excepta, et ea in brevissimo Horatii carmine, invenitur:

Hunc Lesbio sacrare plectro.

Versus iste

Sors exitura, et nos in æternum.

ob elisionem regulæ huic non adversari fortasse videatur.

Hæc habuimus, quæ de metris breviter admoneremus; sunt et alia, quæ limatus quisque et perpolitus, dum veteres diligenter pervolvit, subtili aurium judicio sibi facilè imponet. Ad vivos quidem poetarum antiquorum fontes accedat, nec hodiernis carminibus diutiùs quàm fas sit, immoretur;

ne vitiis imitabile decipiat exemplar, et quam licentiam assumserunt priores, eandem sibi in perpetuum vindicent posteri.

Ex his, si paululum tantùm gloriolæ et dignitatis Almæ Matri attulerint, vel malevolis facilè patebit, Academiam hancce celeberrimam non Philosophiæ solùm, sed literis etiam excolendis amplissima proposuisse præmia; et inter severiores Mathematicorum disciplinas jucundissimis poeseos studiis adolescentium ingenia refici interdum et recreari. Nec mirum sit, cur iste vir clarissimus, qui testamento præmia legavit, lyrica hexametris prætulerit. Si enim lyrica ingenio latiùs se explicandi copiam fortè negaverint; per brevius tamen curriculi spatium elata magis ac vivida sibi instat mens, nec, ut in Epicis, languescit interdum et defatigatur.

Ignoscat autem Lector benevolus, si unam aut alteram in scriptis maculam vel poetæ incuriâ, vel editorum negligentiâ, deprenderit, et parem culpæ tribuat indulgentiam. Si quis etiam in accentus malè positos hic illic offenderit, meminerit iste chartas libelli procul à nobis impressi minùs diligenter perlectas necessariò fuisse.

ODÆ

LATINÆ ET GRÆCÆ.

IN MEMORIAM
GULIELMI BROWNE,
EQUITIS, M. D.

NÆNIIS eheu! nova luctuosis
Causa: ferales, age, necte cantus
Illius grato, pia Musa, placans
Carmine Manes;

Qui modos te funereos, fidesque
Lesbiæ poscit querulas puellæ,
Quæ simul blando intremuere mœsti
Pectine Flacci.

Quinctilî felix requievit umbra,
Audiit voces Maro lenientes,
Cessit et dulci patiens medelæ
Vatis amici.

O mihi si sic numeros, citosque
Pollicis fidi modereris ictus,
Temperans æstusque, tuosque miscens,
Pieri, rores;

Posterâ tunc usque recens Patronus
Laude floreret, neque me superbum
Præmiis, vinctumque sacrâ sileret
Fama coronâ.

Fas sit indigno tamen, ut recentem
Debitis spargam lacrymis favillam,
Laudibus non ille meis vel ipsâ in
Morte carebit.

Artis O præses medicæ, vel audis
Lætior Musæ citharæque fautor;
Spiritum Phœbus tibi, Phœbus artes
Mille medendi

Tradidit; nec tu intereà Camœnæ
Immemor; sed Castaliis in hortis
Te futurorum inseruisse juvit
Semina florum:

In tuum quos nunc tumulum fideles
Spargimus, Grantæque cohors per ævum
Annuos inter sua sacra ritè
Solvet honores.

Quid tamen vanos, pia Musa, planctus
Integret? Tu jam frueris piorum
Sede, quà Phœbi chorus omnis, omni
Munere lauri

Clarus assurgit tibi: te Poetæ,
Te suum agnoscunt Medici patronum,
Te suâ cingunt hederâ, sacrâque in
Valle reponunt.

EDUARDUS COOKE,
Coll. Regal. Alumn.
1775.

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo
Musa loqui,———

Per arva segni mersa silentio,
Per regna sævis stricta potentium
Vinclis tyrannorum vagari
Mente juvat, veterisque famæ

Pio intuentes relliquias metu
Moramur. O quæ, grande sonantium
Regina chordarum, quietos
Mæonidæ venerata manes,

Adhuc Achillem cedere nescium,
Irasque regum concinis, et minas
Cladesque belli, et molliores
Hectoreæ lacrymas maritæ;

Duc me per altæ, Diva, Scientiæ
Delubra, laurusque, et loca, consciâ
Quacunque majestate tristes
Relligio sibi sacrat umbras.

Seu quà Deorum lucidus alluit
Ilissus aras, et liquidam lyræ
Vocem, laboratamque prono
Detulit harmoniam fluento:

Aut quà sonanti pectine Pindarus
Argenteæ testudinis impulit
Nervos—ut infuso calescit
Pectora corripiente Divo.

Audin', frequenti murmure curruum
Pressus remugit campus, et anxios
Plausus, et hinnitus canoro
Continuans animosa versu

Tumultuatur chorda; per æquora
Longè citatis proripitur rotis
Auriga, et effusos Sicano
Per scopulos volat axe victor.

At quis stupentem terrificum sonans
Invasit aurem? jam laceri tremunt
Manes, et intorti capillis
Eumenidum sinuantur angues.

Cerno et catenis vinctum adamantinis
Robur Promethei, quem neque fulminis
Demissa majestas, nec undæ,
Nec liquido ruiturus igne

Perterret imber: cerno alacres Dei
Flammas ministras, et, Jove vindice,
Per saxa disruptosque longè
Caucason intremuisse clivos.

O vis severæ sacra Tragœdiæ!
O, quæ subactis sensibus imperas,
Regina, ferventesque victo
Insinuas animo tumultus!

Tibi haustus altè spiritus, et piâ
Qui leniter dulcedine profluunt
Fletus, et implexâ tremiscens
Cæsarie famulatur horror:

Quandòque scenâ mœstiùs insonans
Et parricidas Œdipodes manus,
Crimenque et incestos amores
Luctificâ exululârit actus

Insaniâ; quandòque tumultuans
Medea rupto fœdere amantium
Exardet, ultricesque lecti
Ingeminat furias; tenellò

Nunc assidens infantibus angitur
Amore mater; nunc rabidum ad scelus
Viresque languentes lacerti
Et resides animavit iras.

Ergò incitati tu domitrix sinûs,
Sacra esto! tuque, O Græcia, tristium
Magistra nervorum, lyræque
Omnigenæ dominata voci,

Tuâ ipsa victrix cingere laureâ:
O plena sedes numinis! O domus
Beata Divorum, sub ipsis
Digna coli cinerum ruinis!

Utcunque, prisci nominis immemor,
Fati severam passa gemas manum,
Hellas, triumphatasque Graiûm
Transtulerit sibi Roma laurus;

Utcunque sanctum Tibrin, et uvidi
Delubra Musis conscia Tusculi,
Utcunque divini Maronis
Laude piâ decoremus urnam;

Te consecrabunt Pierides; tibi
Solenniori cum prece funebres
Ponuntur aræ; te, parentem
Carminis, harmoniæque fontem

Gratis veremur fletibus, et sacrâ
Ingentium formidine nominum
Fragmenta, collapsamque famam, et
Degeneres veneramur umbras.

JOANNES KEATE,
Coll. Regal. Alumn.
1794.

POMPEII COLUMNA.

ILLI sacratum pectus, et ingenî
Divinioris particulam puto
Inesse, per deserta quisquis
Ingreditur monimenta famæ,

Furore suavi plenus, et immemor
Præsentis ævi. O talis ad humidum
Si littus Ægypti cubantis
Et veterem vager ipse Nilum,

Te flebili dulcedine, te pio,
Columna, cordis devenerans metu,
Quæ sacra Pompeii favillam et
Marmoreâ premis ossa mole!

Illum, ut sinistro exceperat alite
Lagea tellus, Emathiæ fugam
  Heu! multa conquestum supremam,
    Et patriæ mala luctuosæ,

Percussit, illò indigna negotio,
Scelesta servi dextera: proh pudor!
  Proh lapsa Libertas, et alti
    Spes Latii, columenque rerum!

Jacet cadaver pulvere sordidum, et
Fædè revulsum conspicitur caput,
  Frontisque majestas serenæ, et
    Simplicitas metuenda vultûs;

Quàm sæpè grato Roma silentio
Spectârat; altum seu tegeret caput
  Ter laurus insigni triumpho
    Inclyta; seu flueret virilis

Per rostra linguæ copia melleæ.
Lugubre fatum! sed cineres tamen
  Non semper infleti, nec ossa
    Funereo caruere busto.

Mox tu sepulcro serior additus
Honor, superbos grande piaculum
  Manes serenâsti, et decoro
    Marmoreum caput extulisti,

Columna, fastu: mî nisi amabilis
Illusit error, quem potiùs tuâ
  Sub sede depressam favillam et
    Saxa juvat decorare fletu;

Quàm si repôstum sub trabe citreâ
Ornâsset olim te Pharii[1] bovis
  Immane monstrum, et constitissent
    Templa tuâ stabilita mole.

Jure insolentes Musa perhorruit
Viros, piorum queis neque manium,
  Nec gloriæ sacrata priscæ
    Relligio. Quid inane saxum,

Augusta quid non ingemuit tibi
Columna, moles, cùm manus impios

---

[1] Conf. White in Ægyptiacis.

Nefasta Gallorum triumphos
    Nec meritæ decora alta famæ

Impunè saxis imprimeret tuis?[1]
Lunata quod non ausa manus, Deo
  Invisa pubes, non superbi
    Dedecus imposuere Turcæ,

Quod barbarorum non Arabum cohors,
Cùm mœsta dirum exhorruit impetum
  Doctrina, congestasque flammâ
    Indoluit populante gazas.[2]

Quin vindicem non continuit manum
Tutela præsens, Anglia; vividus
  Quid possit ardor, quid secundis
    Non sine Diis animosa virtus,

Testis Canopi littus, et invias
Seu fontium quà Nilus origines

---

[1] Captâ Alexandriâ, rei memoriam, additis etiam cæsorum nominibus, Pompeii columnâ insculpi jussit Bonaparté.

[2] Bibliothecam, sc. Alexandriensem.

Retexit audaci Britanno, et
Cœruleum patefecit antrum;

Seu quà sereno præfluit agmine
Obscura pigro regna silentio, et
Memphim, sepulcralesque tristi
Pyramidas veneratur amne.

Regale flumen! te quoque laureâ
Donavit unâ flebilior dies,
Columna: tu famæ, refusâ
Pigra natans Mareotis undâ,

Testis Britannæ; cùm patriâ senex
Virtute functus sustinuit mori,
Jam victor, insignemque lætus
Canitiem posuisse terrâ.

Sed luctuosam desine næniæ,
O Musa, vocem; desine flebiles
Lauros, et iratam sonanti
Militiam sociare chordæ,

Tumultuantem sollicitans chelyn,
Quam Pax et almâ voce vocat Quies,
Dumeta, vernantemque sylvam, et
Murmur amans fugientis undæ.

At tu volentem poscis adhuc lyram,
Columna; seu quòd flore Corinthio
Jactes, laboratumque lautâ
Arte decus; vel amica mavis

Audire nautæ et certa fides vago,
Seu sæviat, seu lubrica cœrulum
Æquor, renidentesque ponat
Halcyonis memor unda fluctus.

Jacobus Parke,
Coll. Trin. Schol.
1802.

LAUS ASTRONOMIÆ.

TESTANTUR ignes ætherei Deum,
Et turba cœli lucida concinit
Rerum Jehovam conditorem,
Omnipotens sine fine Numen;

Qui primus æterno æquora spiritu
Afflavit undis sæva tumentibus,
Noctisque commovit profundæ
Imperium, omnigenamque molem

Turbavit. Exin, sic voluit, silent
Informium certamina seminum
Compôsta, nec discordia ultrà
Triste cient elementa bellum.

Cœlestium Sol fons sacer ignium
Tum clarus orbi prosiluit novo,
Hausitque fœcundata tellus
Ætherei latices diei.

Tum lenis alas aura super quatit;
Cœlumque lætis personuit modis
Concentus astrorum, et sereno
Ibat ovans vaga Luna curru.

Mentisque consors cœlicolis, Homo
Diviniori Numinis halitu
Formatus; illi æternus ordo,
Perpetuæque vices, et anni

Risere miri tempora. Sed diù
Rerum latentes quærere distulit
Causas; nec explorare cœli
Ausus iter trepidante pennâ.

Donec gementem navita Bosporum
Tentaret alno, monstra natantia
Miratus undarum, et procellis
Fluctivagos sine more ventos

Tumultuantes. Nec tamen æquora
Nullis patebant auspiciis, neque
Nullæ reversuro micabant
Æthereæ, omina fausta, flammæ.

Tu, propter æterni, Uranie, sedens
Dextram Tonantis, tu comites viæ
Spemque et salutem, tu bonamque
Æsonidæ miserata sortem

Præsens dedisti; lætaque lumina
Dignata fesso tendere navitæ,
Fortem reduxisti catervam
Per domiti nova regna ponti.

Tandemque te felicior auspice
Affulsit orbi Dia Scientia,
Risitque Virgo, erepta tristi
Liberior Taciturnitati.

Tum facta stellis nomina, tum suis
Notata gyris sidera; tum vices
Signorum, et ignotâ sepultæ
Nocte priùs patuere leges.

Queis Sol quotannem motibus ordinem,
Queis et teneret Mercurius celer,
Seræque Vesper noctis astrum,
Dia Venus; neque tu latebas,

Sorore, Tellus, læta tuâ; licet
Olim columnis credat aheneis
Te vulgus imponi, neque ire
Sidereos mediam inter ignes;

Quam Mars rubenti sævior orbitâ
Spectat; sed illi proximus, ignium
Tutela, præcursor diei,
Roriferum Jovis ardet astrum;

Cui lucidorum turba Satellitum
Insomnis adsunt præsidio, latus
Utrumque stipantes coruscis
Ordinibus, decora alta cœli.

Exindè sudo volvitur ultimo
Saturnus, ævo et segnis inertiâ,
Trahitque torpentes per agros
Cœruleum nebulosus axem.

O si liceret terrigenæ auream
Pulsare plectro cœlicolûm lyram,
Ultràque Mundi puriores
Mænia pervolitare tractus,

Raptus quadrigis ut sacer igneis
Vates in auras, fulget ubi dies
Vastique per campos profundi
Innumeri spatiantur orbes!

Sed heu! eunti vincula corporis
Terrena, moles obstat inertior
Mentemque pennas impotentem
Ulteriùs prohibet vagari

Lucis per oras; Uranie nisi
Præsens benigno lumine viderit
Nascentis horam, luctuosi
Expediens animi catenas:

Ut, Granta, mater nobilis artium,
Tuis alumnis risit, et ætheris
Sublime Neutono per agros
Rupit iter, celerique duxit

Novum per auras remigio hospitem,
Pandens verendæ arcana Scientiæ,
Quâ lege cœlum pendulique
Machina sustineatur orbis.

At quæ trementes vox citharæ procul
Perstringit aures, aerium melos?
Quæ tanta plausûs murmura, aureis
Cœlicolum sociata chordis?

En! ut citatis Uranie rotis
Terræ propinquat: jam videor Deam
Videre, jam lætâ triumphi
Altisonas bibere aure voces.

En! illa faustos, nec sine gloriâ
Dies alumnis præcinit, ingenî
Præclara cultrix, ac magistra,
Blandâ animum moderans habenâ.

Illâ licebit scandere siderum
Ducente tractus, et penetralia
Per lucis errare, et solutâ
Mente frui propiore cœlo.

Samuel Butler,
Coll. Div. Joann. Schol.
1793.

AD PACEM.

Cœlestis O si carminis alite
Sublimiori mens benè præsciat,
Canatque venturam secundo
Omine vaticinata pacem!

Ergò potenti numinis impetu,
O Diva, vates præmonitus tuos
Regni triumphos sub benigno
Auspicio melioris ævi

Jam jam futuros prædicat. O meos
Ne vana sensus somnia luserint!
Cùm clangor horrendus tubarum
Attonitas penetraret aures,

Virûmque clamor; quà rapidos equi
Traxere currus fusa per agmina,
Visæque bellantes catervæ,
Et trepido furere arma campo.

At qualis ibat per Chaos horridum
Tenebricosas inter aquas Deus,
Confusa quà moles jacebat,
Grandia mox solidi futura

Fundamina orbis, quæ pater increpans:
"Silete venti, vos quoque turbidi
Silete fluctus," et quiêrunt
Flamina, detumuitque vastum;

Sic, Diva, lapsam per liquidum aera
Videre te, cùm per grave prælium
Interque cædes luctuosas
Ætherio comitata cœtu

Ires, et altâ voce quiesceret
Bellum, juberes, virgula cui semel
Porrecta bellantûm furores
Comprimeret, mediasque pugnas.

Gratum elocuta compositæ simul
Te, Diva, turbæ: "quis rapuit furor?
"Civesne cognatos in arma
"Ambitio malesuada cogit?

"Quæ tanta Martis gloria? quis tuus,
"Victor, triumphus? scilicet ut ferox
"Impunè grassetur tyrannus
"Per miseras inimicus urbes,

"Fas omne cursu præcipiti et nefas
"Perrumpere atrox: tollite barbarum
"Morem, nec æternùm juvabit
"Sanguineas agitare rixas.

"O si liceret præteritum mihi
"Referre tempus, seculaque aurea,
"Cœlestis ut conjuncta mecum
"Harmonia imperitaret orbi

"Ubique pacato; exitiabilis
"Perosa belli fulmina, ut abdita
"Celaret instrumenta mortis
"Terra sinu nimiùm feraci.

" Sed me magistram, me coleret fides,
" Themisque simplex, nudaque veritas,
" Quas inter immortalis ultrò
" Fædus amor sociale nectit.

" Quin tu vocantem sæpiùs audias,
" Britanna tellus! En venio lubens
" Cruenta sanatura belli
" Vulnera, nec sine laude cædi

" Parata finem ponere. Quis meos
" Tandem triumphos, quis reditum ad tuas
" Tardabit oras, dum morantem
" Vox populi vocat et Senatûs?

" O si labores Martis, et asperos
" Dediscat usus Anglia, et otium
" Secura, præsentemque pacem
" Compositis veneretur armis!"

Michael Thomas Becher,
Coll. Regal. Alumn.
1782.

IN

NAUFRAGIUM LUCTUOSUM

RICARDI PIERCE.

Curtos foventem munditiæ Lares,
Brevemque mensam, donaque Principum
Suspecta fastidire certo
Fortem oculo, populique fasces,

Cultique lætum deliciis agri
Frustrà movebis, victor ut improbis
Malit coronari triumphis,
Aut avido dare vela ponto,

Divæ invidendos mobilis ambiens
Risus. Beatus, cui satis est; neque
Nudum flagello cædit, ignes
Per medios agitans egestas.

Hæc una multos laudibus addidit,
Hæc una letho : non aliâ duce
Te, Pierce, mandatum tuique
Dimidium melius procellis

Credam, relictis, heu malè debitum !
Fato negatas alite lugubri
Tentamus undas, à fugaci
Puppe sequax necis instat umbra.

Audis ut alto mugiit Africus
Malo ? nec iras quercus aquæ tulit,
Fluctusque trudentes opacis
Littoribus fremuere venti.

Eheu ! per ignotum, et dubio viæ
Erratur, austri quò temerè auferunt,
Et nocte sublustri, nec astrum
Aut speculæ vigil arce lampas

Vibrat per umbras ambiguum jubar.
Sæpè exituro sed faciles Deos
Sperabat optabatque, " ponto
" Unda minax posito recumbat."

Frustrà; inquieto sponsa sinu fovens
Frustrà augurantes anxia liberos
Solatur, eluditque balbâ
Sæpè patrem prece postulantes

Secura. Surdis ille procul vadis
Illisus, æquor naufragus et notos
Incusat, aversumque nomen
Conjugis et vidua ora poscit,

Orbamque vanus progeniem. Propè
Jamjam immolandæ fluctibus impiis
Natæ involuti macerato
Implicitæ gremio parentis

Flebant; solutis candida crinibus
Per colla, et udas imbre genæ rosas
Fædante, dignæ quâ stuperet,
Regis amor cuperetque vinci.

Oppressa facundo illa silentio
Defixa cœlo lumina torpuit,
Scissam illa jactabat procellis
Cæsariem, dubiasque voces

Lymphata; donec quassa diù ratis
Victore tandem dissiluit freto;
Illas in æternum soporem
Hausit hians, rapuitque gurges.

Rari à minaci turbine sospites
Sub imminentûm fornice rupium
Vix membra traxerunt, fatigat
Longa fames, tenebræque circùm

Formidolosæ. Proh miseri! fugam
Quantò abnegatam non emerent? quibus
Mutâsse non vellent perîclis
Sub Laribus patrioque cœlo

Hoc impotentes exilium? Alterum,
Dum certat adverso impavidus jugo
Saxoque luctatur caduco,
Præcipitem cava sorbet unda:

Alter tremendo pendulus aere
Versatur, hærens funiculo; gravem
Unus relaturus superstes
Fortè suis patriæque cladem.

Tibi at sepulcrum durior invidet
Fortuna ; nec jam, Pierce, aderit manus,
Quæ littori appulsum cadaver
Funere, particulâve donet

Spargens amici pulveris, aut viri
Dilecta conjux exequias ferat:
Quæ nunc relicto destitutam
Sola toro queritur domumque, et

Prolem marinis pabula belluis;
Quin tu, Orba, luctûs desine, sat malis
Datumque fortunæ, frequenti
Terra rapax scatet ipsa letho.

Nolis inanes ducere nænias;
Si pulchra virtus ægida pectori
Prætendit, absistuntque luctus,
Et rabiem nigra sedat hora.

Abraham Moore,
Coll. Regal. Alumn.
1786.

Herculanei prostrati Relliquiæ.

O Herculanî Rex, Pater, et Deus,
Quæ causa tristis clavigeram manum,
Heros, repressit? quæ morantes
Littora detinuere gressus?

At imminentes, tu Genius loci,
Urbi procellas, heu! nimis immemor,
Non distinebas. Cur iniquus,
Nec proprias miseratus arces

Opem negâsti; cùm tonuit fragor
Immanè, Sarnus fluctibus igneis
Spumabat, horrendoque nisu
Dissiluit labefacta tellus?

Vos, vos ruinæ præscius irritùm
Augur vocabat, vos prece inutili
Mystes, et incassùm laborans
Thure pio cumulavit aras.

Diù fugaci secula temporis
Volvere lapsu, dum Barathro gravi,
Dum nocte defossæ profundâ
Herculeæ jacuere sedes.

At nunc sepultæ candidior dies
Affulsit urbi; nunc iterum caput
Tollit superstes, nunc vetustum
Nomen adhuc rediviva jactat.

Tellus, sacrarum dives opum, ferâ
Gaudens ruinâ quas gremio tuo
Mandavit ætas, pande fauces,
Pande cavos inhians recessus!

Panduntur: at non Tartareum specus
Cantu reclusum Thessalico patet,
Non luridi fulgore Manes
Insolito tremuere lucis;

Sed urbs honores heu! meritos nimis,
Nec transituros vindicat, ignium
Secura, perrumpensque tetros
Nobilior cineres resurgit.

Spectare solas jam videor domos,
Altoque dudum clausa silentio
Delubra; sed quis turbat horror,
Cardine dum graviter sonoro

Stridere portæ; dum fremitu novo
Remugit ædes? Marmoreis adhuc
Splendet columnis, et theatrum
Negligit exitialis ævi

Tristes ruinas. Quò populus frequens,
Quò fugit unà spes dubia et timor
Vultus gubernans? quò cothurni
Grandis honos, fidiumque cantus?

Diù frequentes mors rapuit manus,
Diù cothurni detumuit furor,
Plaususque, festivique risus,
Et citharæ tacuere voces.

Non jam loquaci densa lavantium
Turbâ resultant balnea; sed trabes
Cedri, sed auratum lacunar,
Sed columen Parium renidet,

Flet aridum dum marmor, et exules
Hygea lymphas. Eia age, duc pedes,
Duc, Musa, quà mortis subactos
Lege gravi magico reducit

Sculptura tactu: duc, ubi lauriger
Heros lacertos arduus erigit
Saxo minaces, dum catervis
Fulmineo domitis videtur

Instare cursu! Cerno opus inclytum,
Cerno Pelasgæ relliquias manûs,
Eburque, cælatumque marmor,
Italicæ monumenta famæ.

Hìc fronte ridet purpureo decor,
Hìc subrubenti lætitiâ genæ
Blandùm relucent, et sereno
Lenis amor super ore ludit.

Feralis illic anxietas gemit
Verique luctus ; En ! oculi rigent,
En ! pallor, immotusque vultus
Corde premit tacitum dolorem.

Nec jam labores Zeuxidos invida
Delevit ætas ; spirat adhuc recens
Figura, commissique vivunt
Parrhasii tabulis colores.

Impressa doctâ parietibus manu
Pictura vivit ; ficta nitet decor
Per membra, vultus dulce rident,
Dulce micant oculi loquaces.

Vosque, inter urbis fragmina sospites
Salvete libri ! quos melior dies
Obliviosâ nocte pressos
In superas revocavit auras.

Salvete libri ! sed licet alterum
Flaccum jocosâ dulcisonum lyrâ
Non audeat sperare Musa,
Non iterum tonitru Maronis ;

At forsan antris Herculeis novi
Surgent poetæ: fortè Cupidinis
Lusus, venenatisque dicet
Terribilem pharetram sagittis,

Catullus alter; fortè Propertius
Alter canorum voce dabit melos,
Pulchramque, crudelemque nympham
Flebit amans leviore plectro.

Thomas Gisborne,
Coll. Div. Joann. Soc. Com.
1777.

BATAVIA REDIVIVA.

An ille divini halitus ætheris,
Anhela vitæ vis, abit in putrem
Glebam, neque antiquos renata
Sentit adhuc meminitve amores?

An feriatis Manibus Elysî
Inter virentes est siluas domus,
Nec credulas gentes fefellit
Ludibrio Mahumeda vano,

Sed quisque festis uvidus in rosis
Producta blandæ virginis oscula
Libat, neque humanæ querelæ
Sollicitâ bibit aure murmur?

Sint ista nocti tradita: sed tuæ,
Nî te vetaret sæva necessitas,
Bataviæ non vocis expers
Audîeras gemitus, Vilhelme![1]

Solebat olim scilicet hic tibi
Ridere felix angulus. En! tuam
Plebem ingravescenti tumultu, et
Strage novâ Nemesis fatigat.

Torrentium illic ira minacium
Fraudare ruptis objicibus preces
Agrestium, et lætas ruenti
Sternere aquâ segetes parabat;

Nudum immerentis dum latus imperî
Transiret ictus. Rotterodamios
Vidi paventes, percitumque
Horrisono Amsteladon fragore.

Vidi, oppidorum sceptra gerens Haga
Tumultuoso quà populo fremit,

---

[1] Gulielmus Primus princeps Auriacus.

Cædemque Terroremque latè
Sollicitos agitare vicos.

Videsne, rerum quà facies nova
Surgit? flagelli Tisiphone immemor
Compescit iras, et cruoris
Jam satura, in Stygiis tenebris

Altè recondit vipereum caput.
Sic rursùm, aquosi filia Nerei,
Te, terra, septemplex beabit
Copula, conjugiumque lætum.

Sopita flamma est, quam gremio in tuo
Nutrix alebas, Gallia, dissidî;
Hâc missa tempestas ab orâ
Terruit Oceani nepotes.

Sed cur Britannorum socias manus
Ciere vis in bella? patent viæ
Plures ad Orcum; nec Britanni
Fœmineos agimus triumphos.

Tuum decorat casside gratior
Superba mollem tænia militem.
  Ah ! membra ne ferro fatiges
    Apta magis lepidæ choreæ.

Inter puellas ludere doctior,
Et, cuique vestis quæ magè rideat,
  Suadere, ne lusu protervo
    Prælia pulverulenta mutes.

Conturbat ensis nos neque Ibericus,
Nec fastus aulæ pompaque Gallicæ,
  Non Indico qui stridet arcu,
    Oceanive superbientis

Minæ. Sed iris fige modum tuis,
Sed parce victis, Musa : jocus tibi
  Lususque rident, et lepores,
    Et tacitâ requies in umbrâ.

Fruaris ergò quæ dederint tibi
Optata Parcæ munera : nam neque
  Per dirutas jam sævit urbes
    Sanguineis rabies in armis :

At fidus auras per liquidas Amor,
Unàque nexis Pax manibus, jugum
Cœleste, labuntur, ferentes
Compositæ studia alma vitæ.

Quin et sodali nunc vacuus puer,
Inter Lyæi pocula, Lesbiæ
Dolosque, risusque, et loquacis
Mille refert Veneres ocelli;

Injecta sed quis fræna licentiæ
Tenet cruentæ? Non ego, Brunsvici,
Te laude inornatum Camœnæ,
Si quid id est, bone dux, silebo.

Tu, cùm rapinas plangeret impotens
Crimenque læsæ fœmina fœminæ,
Et criminis vindex, et idem
Pacis eras mediusque belli.

Te laurus ergò tempora vestiet,
Te myrtus. Omni munere te beat
Fortuna, cui Gradivus acer
Et placido Venus ore risit.

Quin cùm peribis, mollior imprimet
Cippus repôstas relliquiàs; neque
Tecum occidet divina virtus
Funereo tumulanda busto;

Sin pacis artes, juraque civium,
Tandem fugatis victor ab hostibus
Redux fovebis, fama cunctis
Usque recens juvenescet annis.

Joannes Tweddel,
Coll. Trin. Schol.
1788.

Melite Britannis subacta.

Mœroris absit vox: querimoniæ
Absint inanes: seditio gravis
Quiescat, horrendumque noctis
Tartareæ caput abdat umbris.

Io! Britanni nunc hilares, Io
Triumphe! clament: adsonet ultimum
Littus, resultantesque discat
Lætificos iterare plausus.

Circumjacentes quà medium mare
Secernit oras, quà Melite minax
Incumbit undis, erigitque
Aeriam scopulosa frontem,

Classes Britannorum alite non malâ
Duxit nitentes gloria, et Angliæ
  Vexilla victricis secundo
    Sollicitat levis aura flatu.

Hanc labis olim nescia sordidæ
Virtus amavit nobilis insulam;
  Hâc sede Libertas honores,
    Hâc solium sibi vindicavit.

Quin et coruscâ Relligio face
Affulsit, altis sol uti montibus,
  Duxitque firmavitque, fati
    Casibus inviolata, mentes.

Hoc nempè sensit, cùm furiosior
Cladis frequenti dedecore, et novas
  Molitus armorum procellas
    Incaluit Solymanus, " Actum est,"

Juratus; " Actum est: jam Melites ruent
" Mista indecoro mœnia pulvere:
  " Ardebit arx invisa; priscus
    " Cedet honos Equitumque nomen.

" Audite, gentes : non iterum mare
" Nostro rubebit sanguine decolor ;
" Crucisque se jactabit auris
" Non iterum sine fraude signum.

" Queis fama cordi est, rumpite, rumpite
" Moras : feroces neu videat dare
" (Proh dedecus damnumque nostrum !)
" Terga fugæ Mahumeda natos."

Dixit. Laborant æquora navibus
Candentque remis icta frequentibus,
Tentosque pandunt sibilanti
Vela sinus tumefacta vento.

Jamque obvolutis dum Melite caput
Procul superbum nubibus erigit,
Fugacibus spes falsa nautas
Ludit imaginibus triumphi.

Vidit minanter signa nitescere
Lunata longè mobilibus fretis,
Classemque bellorumque pompam
Insula nobilior perîclis.

Immota vidit; qualis ab æthere,
Sublime regnum vis aquilæ tenens,
Sereniori præliantes
Despicit imperiosa nimbos.

Tuque inter omnes altior eminens
Valetta, classis cùm propior venit
Infensa, tempestatis instar
Fulmineum rapis acer ensem;

"Crucem, fideles," increpitans, "Crucem
"Spectate! belli dux Deus;" agmina
Victoriæ præsagus, agmen
Ipse, cies animosque firmas.

Fugere Turcæ: quin remeat ratis
Vix una portus ad patrios, suis
Immane testatura tanti
Dedecus exitiumque belli.

Nuper vetustum indigna parentibus
Contaminavit militiæ decus,
Deditque Gallorum insolenti
Colla jugo sine cæde proles.

Tunc umbra notis sedibus immorans
Flebat Valettæ, dum pede barbaro
   Calcabat Heroum sepulcra
      Impietas dominata terræ.

At nunc secundo lumine faustior
Sol auspicatam te fovet, Insula,
   Rursùsque consorti triumphans
      Pax et honos solio recumbunt.

Ultrix cohortes nam domina æquoris
Injuriosas expulit Anglia,
   Cui mitè Libertasque pura
      Imperium pietasque sancit.

Nunc læta lapsas hâc Melite duce
Reponet aras : nunc iterum impetus
   Refringet hostiles, novæque
      Condet ovans monumenta famæ.

Hon. Fred. Robinson,
Coll. Div. Joann.
1801.

HELVETIORUM

LUCTUS ET QUERIMONIÆ.

Nunquamne pones tela cruoribus
Nondum expiatis uncta, cadaverum
Per cæde rorantes acervos
Usque adeò spoliator orbis

Vehere bacchans? Ambitio novum
Effrænis addit calcar, et hostias
Per saxa, per valles ruentis
Helvetiæ jubet immolari.

Rapacibus non militibus dabit
Gens hæc opimam pauper adoream,
Nullius auratis sacelli
Turba fremet satianda gazis.

Non hìc coruscat lumine prodigo
Palatiorum splendor, in orgiis
Non aula lymphatæ cohortis
Lætifico resonat tumultu.

Hìc pacis altrix stramineos colit
Ignara luxûs Simplicitas lares,
Hìc sola singultum querentis
Tesqua repercutiunt amoris.

His confremebant agmina vocibus
Cladis futuræ præscia, sæviit
Cùm raptor externus Genaunûm
Per trepidas ruiturus oras.

O militaris gens animi ferax,
Rupes coronans risibus, irritùm
Prærupta Libertas valenti
Saxa dedit placuisse proli.

Vox classicorum jussit ab Alpium
Pacem abdicatis ire recessibus,
Raptasque mussârunt per urbes
Belligeræ strepitus procellæ.

Qualis paventûm terror ovilium,
Se vultur alis sanguineis levat,
Nimbosque discindens in agnos
Præcipiti rapitur volatu;

Tali triumphans vi, tibi, Galliæ
Devota Tellus, incubuit furor,
Clangorque Mavortis quietas
Allobrogum violavit umbras.

Spirante primâ bella tubâ, æneum
Hausere cautes Helvetiæ sonum,
Tortos per anfractus cucurrit
Tela rotans animosa pubes;

Imbellis ensem corripuit senex,
Irâque fervens erubuit gena,
Matrisque discusso timore,
Ipsa parens dedit arma proli.

Diù obstinatis impigra viribus
Stipavit arces Helvetiûm cohors,
Audacter accendens iniquam
Pro patriâ Laribusque pugnam;

Non usitatis quassa tonitrubus
Saxa ingemebant, fragmina rupium
Avulsa fœdatos premebant
Cum galeis gladiisque campos.

Risit triumphans Gallus, et occidens
Vidit ruinas Helvetiæ dies,
Bellique sedato tumultu,
Funereo taciturnus horror

Rupes amictu vestiit: ingruens
Nox luctuosâ voce silentium
Sensit fugari, flevit uxor
Concita cum furiis amoris

Juxta interemti relliquias viri;
Cùm stridit auris vecta gementibus
Feralis infantûm querela, et
Noctivagæ strigis ejulatus

Non indecoris fusa sub ictibus
Circùm strepebat corpora, patrios
Quæ clade montes inquinârunt,
Alitibus canibusque præda.

Ast his sub umbris nuper arundinis
Turbæ audîerunt virgineæ melos,
Gyrosque festivos choreæ
Tortilis implicuere nymphæ.

Sylva hæc, amoris nuper idonea
Molli susurro, murmura barbaræ
Audit phalangis; flos juventæ
In tacitâ requiescit urnâ.

Gens servitutis conscia, quamdiù
Cernes inustam dedecoris notam?
Audistin'? ut manes tuorum
Sanguinis inferias reposcunt.

Quà Jura nubes ardua dissecat,
Vibrans minaci spicula dexterâ
Umbone Libertas sonorem
Terrificum reboante reddit;

Impôsta lugens vincula conspicit
Irata inermes Allobrogum manus,
Mistoque cum luctu coruscat
In rutilo rabies ocello.

Cum strage grassans irreparabili,
Qualis solutæ massa nivis cadit,
Ad arma concurrens, ad arma
Unanima Helvetiæ caterva,

Dextrâ catenas projice liberâ.
Vos excitantes prælia Tellii
Sublimis inspirabit ardor,
Et resides stimulabit iras.

Fratres, in armis nectite dexteras,
Sic quassa junctis Gallia viribus
Vos flebit excusso veterno
Vulneribus rapuisse laurum

Pulchris emendam: murmura virginis
Sic luctuosæ tristia desinent,
Sic questus imbellis senectæ,
Et viduæ gemitus silebunt;

Sic, dissipatis hostibus, Alpium
Stans in nivoso vertice concinet
Pæana Libertas, fragoris
Armisoni furias serenans;

Sic Consularis dura superbiæ
Rumpent Genauni vincla, nec altiùs
Lymphata consurget probrosis
Gallia ab Helvetiæ ruinis.

Henricus Hartopp Knapp,
Coll. Regal. Alumn.
1803.

IN OBITUM

JACOBI COOKE,

IN OWHYHEE INSULA OCCISI.

Lugete raptum, Nereides, ducem,
Lugete, vos quæ marmor Atlanticum,
Vos quæ recessus insularum
Incolitis, placidasque sedes

Latè patentes occidui maris;
Frustrà secundæ vestra per æquora
Pacâstis undarum tumultus;
Nil placidi valuere fluctus

Duci caduco: nil maris ultimos
Lustrâsse fines profuit, et minas,
Solisque debacchantis ignes,
Et glaciem Borealis oræ

Tulisse; mundi dum propior polo
Montesque et horrens exsuperat gelu,
Orbisque circundat remensi
Incolumi spatium carinâ.

Quæ fata, quæ te spes mala credulum
Inhospitales appulit ad plagas
Infausta, quà ritu ferarum
Per juga, Hyperboreosque saltus

Gentes vagantur? jam videor manus
Videre densas insidiantium,
Quos urget humani cruoris
Dira sitis, rabiesque belli.

En! ut dolosis fortiter hostibus
Ductor repugnet, nil timidus mori;
Ut barbarâ infixus sagittâ
Purpuream vomit ore vitam!

Ergò coercet perpetuus sopor
Ducem Britannûm, cui placuit fides
Sincera, cui virtus secundis
Temporibus dubiisque recta.

Quantum malorum, quam tua patriæ
Mors luctuosæ tristitiam tulit!
Te nauta, te miles ferus, te
Finitimæ doluere gentes

Tuosque casus; te procul insula
Deplorat hospes, jam choreæ tacent
Et tympana, insuetæque chordæ
Funereas agitant querelas.

Fors et remoto littore barbarus
Nautæ dolores audiat, et ferox
Condiscat improvisa sensim
Hospitii coluisse jura.

Velint et hostes sanguinei diù
Infecta posthàc vulnera; cùm semel
Nôrint benignos interemti
Et placidos sine labe mores,

Qui nunc triumphant, nunc choreas agunt
Fuso Britanni sanguine, ut orgia
Vittatus instaurat sacerdos
Horrisonis operata festis.

" Non vincla," clamat, " non domini minas,
" Palamve raptâ virgine adulteri
" Fastum feremus, non dolores
" Finitimi metuamus orbis."

Sed non Iberum, non avidum ducem
Fudistis, at qui vellet amicior
Artesque sacratosque cultus
Implacidam docuisse gentem.

Ah si Deorum quisquis in asperis
Astabat olim te quoque barbaro
Cùm strideret fatalis arcus
Incolumem abripuisset ictu!

Domi laboris præmia sumeres
Periculosi, dum tibi patria et
Europa certatim reverso
Instrueret meritos honores,

Quem nunc sodales per mare barbarum
Funus reportant, et lacrymis piis
Fœdata ductoris madentes
Membra lavant, tumulisque ritè

Mandant aquosis. Anglia, tu pari
Ducum per annos prole superbias,
Sic æquora emensum per orbem
Nulla tuas lateant carinas.

Carolus Hayes,
Coll. Regal. Alumn.
1780.

IN OBITUM

DUCIS D'ENGHIEN

MŒSTISSIMUM.

VIDETIS? an me ludit imaginis
Error? Dearum jam video ordinem
Fulgere, non mortale visum,
Æthereum per inane vectum;

Quâ parte fluctus Oceanus trahens
Angustiores, littora Galliæ
Albis Britannorum perenni
Objice dissociavit oris.

Hinc casta Virtus; hinc Themis, et Pudor
Genam reflectens; Justitiæ soror
Fides, et incorrupta legum
Relligio, pia cura cœli.

Audisne vocem? tali, ubi cœlitum
Suprema terras fugerat, ingruens
Nefas et invitum querelâ
Exilium doluisse fertur

Astræa virgo. "Jam nimis, heu! nimis
"Madere regum sanguine Galliam,
"Scelusque civilis duelli, et
"Prisca solo simulacra Divûm

"Prostrata vidi; vidi ego principis
"Retorta tergo brachia libero, et
"Fato cadentem non decoro,
"Grande domi decus et juventæ.

"Ah nate tristi sidere! quid tibi
"Prodest, tumultus urbis et invidum
"Nomen recusanti, tyranni
"Difficilem latuisse visum

"Tentâsse? at ægis non Themidos tibi
"Prætenta, non lex fascibus assidens,
"Nec termino interfusa certo
"Præsidium tulit unda Rheni.

“ Sed nec supremus te propior dies
“ Turbavit, aut instructa Necessitas
“ Urnâ, neque armatus satelles,
“ Nec Stygius propè visus amnis;

“ Quin jam cadenti hæreret in ultimo
“ Sermone, “ Sed tu patria! non tibi
“ Hæc sacra, et occiso meorum
“ Dulce erit haud cecidisse dextrâ.”

“ Vix tale fanti transadigit latus
“ Fatale vulnus: mox humeris caput
“ Vidi recumbens, et colorem
“ Purpureum fugere ora vitæ;

“ Languere totum; flos veluti tener
“ Succisus unco vomere, seu decus
“ Papaveri languescit ægro
“ Imbre caput roseum gravanti.

“ Quod si juventus, si pietas moram
“ Morti valerent nectere, non patri
“ Solum senectutis levamen,
“ Non generi decus, et suprema

" Spes occidisset. Desine tristium
" Tamen querelarum : Elysium nemus
" Et dulce contemplatur arvum,
" Ipse tenens, ubi suaviori

" Fruuntur ævo, quot domini furor
" Aut immerentes judicis abstulit
" Sors falsa; quos inter recumbit
" Læsa sacri Palamedis umbra.

" Sed non tyrannum deseruit, diù
" Morata, vindex Pœna: aderit dies
" Non fraude divertendus ullâ,
" Qui veniet gravidus ruinâ.

" O si valerent omina! mox Honor
" Sedes avitas, mox Pudor et Fides
" Visemus, et gaudens reductam
" Sequana Justitiam videbit.

" Tunc, si quid umbris lætitiæ id ferat,
" Mœstum licebit quærere cespitem
" Tuis acervatum favillis
" Virginibus puerisque notis;

" Qui vere toto lilia, qui rosas,
" Nascentis anni munera, colligent,
" Sparsuri ad incisam sepulcro
" Uda piâ lacrymâ querelam;

" Suum redibit cùm patriæ decus."
Quò, Musa, tendis? consilium haud tibi
Referre fati, nec futuros
Temporis evoluisse casus;

Sed fas precari dum nova Galliæ
Aurora surgat, dum redeat quies,
Et pacis auctores Britannos
Compositus veneretur orbis.

Carolus Jacobus Blomfield,
Coll. Trin. Schol.
1805.

IN OBITUM

GULIELMI PITT.

O si liceret grata dolentibus
Haurire Lethes flumina! cur sonat
Lugubre plectrum? cur relictis,
Musa, jocis, hilarique ludo,

Tristem jubetur ducere næniam
Invita? jam jam corde sub intimo
Curæ soporatæ resurgunt,
Et positus renovatur angor.

Ergò, Britannûm maxime, te quoque
Lethi peremit dura necessitas?
Ergò sepulcrali sub urnâ,
Noster honos, columenque, dormis?

Quis nunc, per æquor rupibus asperum,
Rerumque fluctus, et vada turbida,
Quis imperî clavum tenebit,
Et laceram reget arte navem?

Divina fugit mens, animus vigil
Fugit, perîclis cedere nescius,
Sagaxque venturi tenebras
Luce suâ penetrare fati;

Expers timorum, propositi tenax,
Ad se trahentem cuncta pecuniam
Contemnere audax, et secundis
Temporibus, dubiisque rectus.

Illum nec amens vulgus, et impias
Effræna jactans seditio minas,
Nec hostium nubes tremendam
Littoribus meditata cladem

Concussit: inter funera gentium,
Vicesque diras, sceptraque funditùs
Disjecta non leni ruinâ,
Impavidus placidusque mansit.

Quis tempus illud non meminit grave,
Atrâque fœtos pernicie dies,
Cùm Gallia insanis per omne
Acta nefas furiis, rubensque

Nondum expiatâ cæde, Britanniæ
Invidit oris pace fruentibus,
Plebisque contendit quietas
Peste novâ vitiare mentes?

Gentis medullas sparsa per intimas
Contagia errant; jam magis et magis
Occulta mussavit procella,
Jam tremuit labefacta regni

Columna: sed tu, vi patriâ valens,
Opem tulisti, maxime; te duce,
Discordiæ murmur resedit,
Et tumidi cecidere fluctus.

Eheu! perenni lingua silentio
Compressa torpet, quæ modò curiæ
Cœtus gubernabat frequentes,
Rhetoricum jaculata fulmen.

Quàm corda verbis victa potentibus
Cessere! quanto contremuit metu,
  Quicunque secretum parabat
    Mente nefas, patriamve lucro

Minùs colebat! qualiter, impio
Daturus igni Romuleas domos,
  Facundiam Tullî minacis
    Attonitus Catilina fugit.

O lux tuorum, nil vigor ingenî,
Nil os disertum, nil valuit fides,
  Quin, civium votis negatus,
    Antè diem caderes in ipso

Splendore famæ! Cùm tamen ultimus
Vitæ exeuntis deficeret calor,
  Actisque pro nostrâ salute
    Excubiis, nimiâque curâ

Fractus jaceres, tum quoque languidam
Mentem occupavit patria; patriæ
  Trementibus nomen labellis
    Hæsit adhuc, voluitque lingua

Orbæ precari fausta Britanniæ:
Sed dura lethi corripuit manus
Loqui laborantem, suisque
Spiritus exsiluit catenis.

Tantæ superbam funere victimæ
Europa Mortem vidit, et horruit;
Tristisque Libertas ademto
Ingemuit graviter patrono.

Quo plena luctu fleverit Anglia
Sol ille testis, cùm tibi publicus
Novissimum munus sepulcri
Solvit amor, tacitamque cives

Duxere pompam; donec in ædibus,
Sanctus bonorum quà recubat cinis,
Artus honorati quiêrunt
Egregii propè patris urnam.

At, si qua castis præmia manibus,
Non occidisti; vivis, et ordini
Adscriptus heroum beato,
Ætheriâ spatiâris orâ.

Nunquam minores (si vel adhuc memor
Terrena miti lumine despicis)
Te non recordantes videbis;
Nunquam erit, ut lateas silenti

Oblivionis nocte reconditus:
Sed penè lapsi præsidium imperî
Diceris, ardebitque frustrà
Invidiæ furor obstrepentis.

Vale, Britannûm gloria; dum tuæ
Nutrix juventæ Granta pio gemit
Dolore sublatum, et verendos
Phidiacâ sacrat arte vultus.

Noster fuisti, cùm jubar extulìt
Mens dia primum; noster adhuc eris,
Dulcesque, quas vivens amâsti,
Effigie decorabis umbras.

Ergò omnis ibit marmor ad inclytum
Futura pubes, perque tuum caput
Jurabit in pulchros labores,
Et patriæ studium salutis.

Lætusque claras laude novâ domos
Arundinoso præfluere alveo,
Superbiet Camus, tumensque
Volvet aquas violentiores.

JOANNES LONSDALE,
Coll. Regal. Alumn.
1807.

MORS NELSONI.

Luctu superbam fas sit adoream
Miscere—Sidus corruit Imperî;
  Ut cinctus Arcturus procellis
    Oceano ruit æstuoso

Prægnans ruinis! Occidit, occidit
Heu! Gallicanæ terror Erinnyos!
  Natalis angustis sepulcri
    Terra virum spatiis coercet;

Per quem Britanni gloria nominis
Porrecta ab ortu Solis, ad Hesperi
  Devexa, et Australi calori
    Finitimas Boreæque terras.

Calvi[1] hunc ministrum fulminis Anglici
Non indecoro vulnere saucium
Videre, mirandæque sensit
Bastia primitias juventæ.

Quid rubra dicam sanguine littora
Tartessiorum ?[2] latior area
Splendet triumphis, quà Britannæ
Pyramides monumenta famæ,

Servant inustam Celtigenis notam ;
Cùm vix catenâ libera Gallicâ,
Novis Alexandrea supplex
Hospitibus patefecit aulam.

Non claustra ponti naufraga Suevici,
Angustior quà rupibus insonat
Septentrionali procellâ
Unda furens, pepulere ab oris

---

[1] Calvorum et Bastiæ oppug. An. Dom. 1794. Vid. WHITE's Life of Lord NELSON.

[2] Tartessus non longè distabat à Prom. St. Vincent, ubi egregiè se gessit NELSONUS, A. D. 1797.

Fulmen duelli: pectoris ænea
Tutela virtus, contudit hostium
Certamen impar, atque adaucto
Fortior emicuit perîclo:

Injuriarum perfida vindicem
Experta, raptos marmoris Haffnia
Fasces redonavit priori
Et vetitum domino Tridentem.

Pòst, cùm Tonantis Fama Britannici
Nomen per æquor vexerat Indicum,
Spe raptor excussâ rapinæ
Cessit ab Hesperiis colonis,

Remensus undas donec Atlantici
Fines, columnas attigit Herculis,
Classemque devotam ruinæ,
Dedecus occuluitque portu.

Mox pestilenti suscitat halitu
Faces duelli, et sanguinis incubat

Præsaga solenni[1] Traductæ
Verticibus Libytina pompâ!

Audin'! remugit turbine prælii
Concussus aer! jam videor mihi
Videre concursum carinarum
Et trepidâ bibere aure fulmen!

Caliginosas fulguris impetu
Scindente nubes, diruit agmina
NELSONUS, ingentemque[2] puppim
Horrisono labefactat ictu!

Diù in supremas hæsitat aleæ
Fortuna sortes: concidit at fragor,
At sæva tempestas Gradivi
Conticuit—pelagique cernit

Mersum barathris robur Iberia,
Et Gallicanæ fræna Tyrannidi
Impôsta; lætaturque prisco
Jure Thetis veterique normâ.

---

[1] Ita dictum fuit Trafalgar. Vid. Cell. 4to. ed. p. 73.

[2] Santissima Trinidada.

At heu! Britannus victor Adoreæ
Tropæa luget! vox vice mutuâ
Cedit triumphalis dolori,
Risibus et lacrymæ: severo

Gavisa ludo, sollicitudine
Fortuna tristi gaudia temperat,
Lauris et intexens cupressus
Sanguine commaculat triumphos.

Esto—Tyrannus morte Britannici
Ducis dolores solvat, et Austriæ
Arx Imperatoris cohorti
Conscia dedecoris patescat!

Esto—indecori ad præmia fœderis
Hians, hebescat proditor otio,
Heu! proximo evertenda fluctu
Prussia, et Ausoniæ ruinis

Insultet hostis! Qui penetralia
Corusca cœli numine permeat
Jehova, fortunamque pugnæ
Dirigit omnipotens, Tyranni

Pendet severâ lance piacula;
Nec pœna cedet flagitio comes,
Nec Juris æterni retundet
Ambitio malesuada ferrum.

Virtus Penates muniit Anglicos,
Qualis vetustæ balteus Insulæ,
Turrita saxorum corona,
Tethyos undisonos furores

Defendit oris: stat solium triplex
Non proruendum, dum patrius vigor,
Tumetque Nelsoni Britannis
Pectoribus redivivus ardor.

Ad arma pubes! Insonuit tuba!
Ad arma pubes! Ibimus, ibimus,
Certi vel instaurare palmas;
Si rigidis placitumve Parcis,

Inter triumphos pro patriâ mori:
Ducis peremti sanguine sanguinem
Juvabit ulcisci: juvabit
Exuviis decorare cippum

Ab hoste raptis.—Sin tumuli licet
Divinioris particulæ halitûs
Exire claustris, et vagari
Ætheriâ per inane pennâ,

Tu, magne Vindex, tu memorem tui
Scenam revises, non sine gaudio
Bustum coronatum tropæis
Suspiciens, tacitoque sensu

Dulcedinis, si conscia sensuum
Sit Umbra, luctu marmora publico
Incisa contemplatus, ossa
Quà pia Relligio tuetur.

At cùm verendi nominis immemor
Ictu silenti marmora subruet,
Et sera delebit vetustas
Instabiles titulos sepulcri,

Intaminato pectore civium
Nelsoni inhærens gloria, viribus
Novis reviviscet; fideli
Sparget Honor lacrymâ favillam

Herois, undâ dum caput exerens
Fasces marinos vindicet ALBION
Regina, et illæsæ columnis
Stet solidis Pietatis ara.

THOMAS SMART HUGHES,
Coll. Div. Joann. Schol.
1806.

"*Finibus expulsum patriis, nova regna petentem.*"

Eheu! parentum sat luimus nefas,
Et sat prioris crimina seculi!
Tandem relabantur quiete
Æquora, turbinibusque rerum

Tumultuosis horrida concidat
Procella; tandem stella refulgeat
Lætè resurgentis diei
Et tenebras fuget imminentes.

O Quis caduci sortibus imperî
Firmo immoretur pectore, nec semel
Regumque, regalisque pompæ
Tristibus illacrymet ruinis?

Sic occidisti, maxime principum,
Sic, O tuorum deliciæ, jaces,
Braganza? non ingens avorum
Gloria, non tua tanta virtus,

Non veritatis, non fidei decus
Texere? Mussat relligio—at metum
Spe vincit horrescens silentem:
Ista videt, scelerumque cessat

Cœlestis ultor? Surge, Deus, tuum
Absolve numen; respice gentium
Luctus, tyrannorumque fastum,
Et domitæ miserere terræ.

En! evolavit stragis et excidî
Subvecta pennis ira venefici
Herois, audivitque mundus
Hesperiæ sonitum ruinæ.

Actum est—triumphas, Corse, nec impotens
Vindicta vanis infremuit minis;
Actum est—ab excelso Braganza
Corruit imperio; domusque

Summisit altam strata superbiam;
Dum luctuosas turpè vices furor
Irrisit insultans, et orbæ
Mœstitiam lacrymasque gentis.

At rex Britannæ navis in arduâ
Puppi residens, trans maris æquora
Torquet laborantes ocellos,
Tristè memor patriæ; recedens

Respectat urbis culmen, et hostium
Castra à remotis pendula montium
Jugis, inauratumque littus
Occidui radiis diei.

Istas resurgens cras iterum dies
Illustret oras; rex procul exulans
Nec regna, nec gentem revisat,
Nec patrio jaceat sepulcro.

Io! dolores et muliebria
Lamenta luctûs projice: Quid doles,
BRAGANZA? cœlorum cruenti
Justitiam metuant tyranni:

Tu ne pavescas. I, decus occupa,
Magnæque mentis jura. Quid ingemis?
Per te renascuntur Braganzæ
Fama domûs, patriumque nomen;

Tu solus inter funera gentium
Pejus ruinâ flagitium times,
Sacramque libertatis ingens
Orbe alio petis exul umbram:

Tu ne pavescas. I, memor Ilion,
Faustamque magni Dardanidis fugam,
Victumque contempleris orbem
Et dominæ decora alta Romæ.

Sed quo recenti mens trepidat metu?
Sacræ reclusam jam videor domûs
Videre portam, jam piorum
Agmina, cœlituumque dios

Videre cœtus. Conspice lucidas
Princeps catervas; conspice sedibus
Altos superbis, gloriæque
Ætheriæ radiis nitentes

Heroas. Hi sunt, qui patriæ et suum
Auxere factis nobilibus decus;
Hos inter æternùm recumbes,
Et solium tibi vindicabit

Cœleste virtus: En patrii duces
Et laureati suspiciunt avi;
Vides, ut elatæ paternâ
Lætitiâ micuere cristæ!

Vides, ut altum prospiciens decus
Gentis futuræ! jam tibi civicam
Laurus triumphalis coronam
GAMA parat; patriusque vates[1]

Desueta sacræ fila movet lyræ
Tremente plectro; nec meminit domûs
Nec gentis ingratæ; sed olim
Ipse nec Oceani furentis,

Nec luctuosi nescius exilî,
Versus sonoros temperat, et suos

---

[1] CAMOENS; qui, cùm patriâ exulaverat, in Mari Indico naufragium passus est.

Dum tristis instaurat dolores,
Flebilius jubet ire carmen.

At tu parentum splendida cogites
Facta, et nepotum spes tibi traditas ;
Vides, ut horrescit perîclis
Ingenuæ via dura famæ !

Tu rex honesti propositi tenax,
Si fracta mundi machina corruat,
Perstes, et opponas perîclis
Compositam placidamque mentem.

Hon. Eduardus Law,
Coll. Div. Joann.
1808.

LUSITANIA LIBERATA.

" Spirate flabris lenè sonantibus,
" Spirate, venti: vosque, maris Deæ,
" Quæcunque per collum fluentes
" Coralio premitis capillos;

" Quascunque raptant per vada Atlantica
" Latere jussæ terrigenas rotæ;
" Adeste felices, sacrisque
" Sternite iter placidum carinis.

" Vosque Albionis cedere nescii
" Salvete nati; promite liberas
" Per arva Lusitana vires,
" Et miseram reparate gentem.

"Jam bellicosæ signa Britanniæ
"Expansa blandos solicitant Notos;
"Jam, turpè pallescens, in ipsâ,
"Galle, manum cohibes rapinâ."

Has ore voces rupit, ad æquoris
Stans inquietum littus, et aureos
Effusa Libertas capillos,
Tempore quo sociam Britannus

Admovit oris Hesperiis ratem;
Irâque fervens non inamabili,
Sævasque rupturus catenas,
Explicuit sua lætus arma.

Quò, Musa, quò me proripis? audio
Prægnantia atrâ clade tonitrua;
Fumusque, fulgoresque belli
Antè oculos volitant trementes.

Io! peractum est! Gallia, vinceris:
Quis liberorum perferat impetum?
Instate, victrices catervæ,
Sternite humi trepidum latronem.

I nunc, heriles, maxime militum,
Ostende flatus! I, spolia irrita,
Nomenque Abranteum recense,
Et scelerum pretiis superbi!

At cur, iniquo oppressa silentio,
Cessant procellæ murmura ferreæ?
Cur iste præsagus malorum
Somnus adest, meritasque torpor

Compescit iras? hei mihi! fœdera
Cerno indecoris conditionibus
Compôsta; devictusque victor
Ipse suam posuit coronam.

Sic, sic triumphas, Galle: quid impetum
Jactamus acrem, et pectora concuti
Ignara, versutis minores
Consiliis, tacitâque fraude?

Esto; triumphes: sed vetitâ fugax
Tellure cedis; sed populus tuâ
Exultat ereptus catenâ, et
Liber agris fruitur paternis.

Ergò, rapinâ dives Ibericâ,
Tuæ revises littora Sequanæ;
Tagique merces, et petitam
Per gemitus lacrymasque gazam

Inter superbæ tecta Lutetiæ
Jactabis? haud sic prensus abit lupus;
Haud sic quieverunt sopore
Justitiæ vigiles ocelli.

Io! soluti tollite, tollite
Pæana, cives! lux nova tristibus
Affulsit oris, et voraces
Aura favens alios in agros

Torsit locustas: ludite, virgines,
Ludum priorem; nocte suâ caput
Velavit obscœnum, fugæque
Terga dedit tremefacta raptor.

O si, relictis sedibus ætheris,
Vatumque dulci nobilium choro,
Paulisper in terras rediret
Magna sacri Camoentis umbra!

O si, pererrans rursùs eburneam
Audaciori pectine barbiton,
Stellam renascentem suorum,
Et profugos caneret tyrannos!

At tu, Braganzæ non humilis nepos,
Mandata fortis spernere Corsica,
Orasque libertate lætas
Exilio reparare pulchro,

Quæ gaudiorum flumina pectore
Volves ab imo, cùm tibi patriam
Narrabit emersam tenebris
Lapsa levi pia Fama pennâ!

Spero et gementis murmur Iberiæ
Silebit olim: mille licet graves
Premant reluctantem catenæ,
Spernet humum generosa virtus.

Non vana fingo somnia; dum loquor,
Firmat labantem Carolus Austriam,
Multoque Gallorum cruore
Purpurei vada turbat Istri.

Justo rependens funere funera,
Vis instat ultrix : impete libero
Resurget Europe triumphans,
Præcipitemque ruet tyrannum.

Resurget—ergò, cùm jubar aureum
Feliciores extulerint dies,
Rursùsque sacratum coronet
Legitimas diadema frontes,

Tum, nec remotus sit, precor, exitus!
Illustris exul, te pia patria
Gaudebit amplecti reversum,
Et solio decorare avito.

Joannes Lonsdale,
Coll. Regal. Alumn.
1809.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Actum est: nec atrox occuluit scelus
Nox consulari perfidiæ data;
Actum est: nec inclusere tristem
Sævitiæ nemora apta famam.

Qualis sonoræ fervida vox tubæ,
Tellure clamat sanguis ab intimâ,
Pœnasque non vanas reposcit,
Et rapidam pius ultionem.

Rege interemto scilicet impotens
Regnare Consul? Vivit adhuc timor;
Dum tota nil parcente ferro,
Tota dolo, arbitriisque pravis,

Gens opprimatur legitima. O pudor!
Est, qui giganteo attonitam pede
Proculcat Europam; relicto
Transfuga nobilior Canopo,

Germaniarum fœdera proruens
Pacem duello miscet; et hostium
Securus, incautas per urbes
Fraudem agitat, facinusque noctis.

Nec Imperator labra movet, suâ
Siberiarum frigidior nive?
Nec sanguinis cognatus ultor
Vindobonæ novat arma Princeps?

Periculosum regibus otium
Infirma formido, et vacui fovet
Ingloriam somni salutem,
Ambiguæ studiosa Pacis.

Audite, Gentes, quas humilis pavor,
Quas consulares exanimant minæ:
Quid spiritus liber, quid ardens
Pro patriâ, solioque Virtus,

Quid insolentis ferre tyrannidem
Britanniæ vox clamet ahenea;
Quid littoris primos in ictus
Spontè ruens generosa Pubes.

" Non dormiendum: non ita seculum
" Pronæ quieti, et desidiæ datum;
" Dum sævus armorum per omnes
" Stridor iît, rapuitque terras.

" Dum fraude grassans irreparabili
" Consul supinos demetit exules;
" Dum perfidum Reges in ipsos
" Ferrum acuit, sociosque vexat.

" Non dormiendum, dum vigil excubat
" Raptor: tyrannus dum impatiens jubet
" Querceta descendant in altum,
" Et vacuos abiegna portus

" Densissima armet sylva! Ferocior
" Xerxes profundum cædit, et impias
" Lymphatus intendit catenas,
" Nocte suâ, numerisque fidens.

" En! pompa castrorum: en! ubi lucidis
" Ferventia hastis littora candeant:
" Quantus minarum, quantus iræ
" Spiritus, invidiæque turbo.

" Nempè hæc beatos fiore opulentiæ,
" Hæc Marte nubes fœta adamantino
" Spectat resistentes Britannos;
" Queis animus, studium, voluntas,

" Infanda jactantem impete barbaro
" Manere piratam angulo in ultimo;
" Si serus à portu frequenti
" Solvet, et abjiciet catenas,

" Caliginosum nactus iter maris:
" Si fortè amicâ nocte fefellerit
" Custodiam ponto incubantem, et
" Liberam humum pedibus malignis

" Calcârit audax. Scimus, ut irrito
" Hispaniarum vincla minantium
" Afflaverit Numen furori ;[1]
" Ut facili vice dissipârit

" Injuriosæ dira superbiæ
" Portenta, ventorum Arbiter, et freti :
" Cùm jam tot annorum periret
" Nocte brevi labor improbatus.

" Nonne unus Idem, quid fuit, abditâ
" Ex arce cœlorum invigilat Deus,
" Qui luce vestitus perenni
" Consulit, imperitatque terris ?

" Jehova regnat, præsidium et salus :
" Quis exitum horret ? Mille licet rates
" Prænubilum tentent profundum, et
" Excubias lateat marinas

---

[1] Vide Elizabethæ R. numisma :

" AFFLAVIT DEUS, ET DISSIPANTUR."

" Fortuna magni Consulis, Unicum
" Stabit Britannis Augurium, et fides
" Accensa libertatis œstro,
" Laudis amans, et avara pugnæ.

" Prorumpite hostes: infremuit tuba;
" Prorumpite hostes: impatiens moræ,
" Quæ servat extremas arenas,
" Reddidit unanimis juventus.

" Non his in oris, axe sub aspero,
" Fractam propinquo Sole Neapolim
" Sperate felices manîpli,
" Queis Latium sine Marte cessit

" Vineta, et Artes. Hìc alius Labor
" Glebam obstinatam vincere, et horridum
" Turbare de campis paternis
" Ruricolam, casulâque avitâ.

" En! sola in armis, una Britannia,
" Tot Galliarum provocat impetus,
" Quot Raptor Europæ perîcli
" Participes, sociasque cogit

" Esto, Imperator musset; et in dies
" Crescat silenti dedecus Austriæ:
" Nos grande certamen Volones
" Excipimus tricoloris Iræ.

" Nos Diis amicam protegere à dolo
" Regis senectam, nos solium triplex
" Juramus, haud mollis juventus,
" Pro patriâ genetrice pugnax.

" En! sola in armis, una Britannia,
" Occludit altum: nil veterum immemor
" Victoriarum, quas sub omni
" Nauta vagus tulerit duello.

" Nec, dum fruatur præsidio Dei,
" Cœlisque fidat, dum unanimes manus
" Commune pertentent perîclum,
" In studiis, et amore Fratres,

" Si tota, quotquot Sol habitabiles
" Illustrat oras, et Boreæ, et Noti,
" In bella concurrat propago,
" Fixa pedem retrahet, nec ulli

" Cedet tyranno. Stat pia ferreis
" Sententia Anglis, stat patrimonium
" Servare Libertatis aureæ,
" Et triplicem Diadema gemmam:

" Aut si, quod Omen sit leve, si Deus
" Dulces triumphos ulteriùs neget;
" Communi in heroum sepulcro
" Sanguineas rapere ense lauros."

BENJ. HEATH DRURY,
Coll. Regal. Alumn.
1804.

MARE LIBERUM.

PRIMO Creator Spiritus halitu
Caliginosi regna silentii
  Turbavit, ingentesque aquarum
    Luce novâ tremefecit umbras;

Tum firma disjecto emicuit mari
Moles, et immotum exeruit caput
  Atlas, et æternùm nivalis
    Caucasus. "Hæc tibi, Terra, sedes

"Hæc esto," dixit, "per fremitum æquoris
"Cœlique fulmen, per revolubiles
  "Intacta seclorum meatus
    "Perpetuâ stabilita lege.

" Disterminatum ut gentibus imperî
" Possit remotis figere limitem,
" Certoque Naturæ retentos
" Fine vagos cohibere nisus.

" Tu, cujus almo primitùs in sinu
" Secreta rerum semina vividas
" Sumsere vires, et venustatem
" Aucta tuis biberint latebris ;

" Vagare latos, Unda, per ambitus
" Terrarum, ad usque extrema furentibus
" Suppôsta Cauris, aut propinquo
" Littora fervidiora sole.

" Non tu arduis victoribus addita
" Regina crinem in pulvere cœrulum
" Pones, triumphalisque sævos
" Imperii patiare fastus :

" Sed inquietis vorticibus, cavo
" Velata longè in gurgite proruas
" Spelæa, turritumque saxis
" Littus agas resonante nimbo."

Ergò insolentes quis furor imperî
Inauspicatos mollis Iberiæ
Excivit ausus in Britannum, et
Arma suis aliena fatis?

Quippè ut superbâ undantia purpurâ
Vexilla, lætis sola Aquilonibus
Monstraret, et nostris negatas
Puppibus ingrederetur undas;

Quod nec Choaspis potor, Olympiæ
Nec sæva proles, nec domina urbium
Latè catenatis ad axem
Servitium imposuere terris.

Sed nec parentum colla, minacibus
Dignata deduci imperiis, jugum
Tulere, nec finxere nostræ
Indecores animos juventæ.

Erecta virtus tendit in arduos
Inermis hostes, et rapere occupat
Excussa sublato lacerto
Tela suæ fabricata cladi.

Jam decolorato agmine funebris
Iberus, atro in vortice saucios
  Devectat artus, et suorum
    Cæde gravi ruit amne Bœtis.

Cerno in remotâ rupe micantium
Discrimen armorum, et nece fervidam
  Calpen, triumphantem gementes
    Inter aquas; rapidumque belli

Fulmen secundo sub Jove concitnm; et
Æquor coruscum lumine lugubri,
  Planctumque, clamorêmque latè
    Per trepidos equitare fluctus.

Quo fracta terrore abstinuit manum
Spes impotentis vana superbiæ,
  Martisque sublimem Britanni
    Horruit exagitata vocem.

Ergò alta victrix fas tibi liberos
Inire fluctus; fas maria hospitis
  Sulcare proris, ultimasque
    Ire domos utriusque Solis;

Ad usque lætas littoris aurei
Sedes, remotæ regna Peruviæ,
Et rura, quà ingentes Amazon
Rumpit aquas violentus amnis.

O Diva, sacrorum incola fontium,
Quæ flebili dulcedine temperas
Cantus ad Usticam cubantem, et
Præcipites Anienis undas;

Interdum et alti carminis arbitrum
Majore plectro sollicitas chelyn,
Bellumque deposcis minaci et
Arma virûm socianda chordæ;

Non usitatam poscit adoream
Donanda longâ laude Britannia:
Non illa vulgari Camœnâ,
Aut humili temeranda versu.

Tu Diis amicis pectoribus sacrum
Largire Phœbi flumen, et humidam
Libethron, et Pindi sonantis
Mæoniâ juga nigra lauru.

Me prona lympharum unda loquacium,
Lenisque Musæ spiritus Atticæ
Componet auritâ, relabentem
In tenues numeros, sub umbrâ.

Robertus Smith,
Coll. Regal. Alumn.
1791.

IN MEMORIAM

GULIELMI BROWNE,

EQUITIS, M. D.

ΔΕΥΤΕ νῦν ᾠδᾶς ἱερᾶς ἄνασσαι,
παῖδες ὑψίστου Διὸς, ἀμφὶ κράναν
αἳ χοροὺς ἵστασθ' Ἑλικῶνος ἁγνοῦ
πόσσ' ἀπαλοῖσι·

δεῦτε Σαπφοῦς Αἰολίδες μέλισσαι
τᾶς λάλου κόρας· μέλιτός τ' ἐμοῖσι
χείλεσ' ἐγχεῖτ' ἀέναον στάλαγμα
ἀμβροσίοιο.

τίς γ' ἀπαρνεῖται φίλον ἄνδρ' ἀείδειν,
ὃς λιγυφθόγγους πεφίλακε Μοίσας,
ὃς γλυκὺν μολπᾶς λυρικᾶς ἄωτον
ἄμμιν ἔδωκε;

Φοῖβε, Μοισάων ἄνα, φῶς βροτοῖσι
θεῖον, εἰ μέν σ' ἐκθεράπευσε δισσῶς
κῆνος ἀνὴρ, καὶ στεφάνωμα τιμᾶς
δισσὸν ἔδρεψε,

τοὔνεκ', ὦ ὑμνητὲρ ἀναξιφόρμιγξ,
ἀξίως δός μοι κλυτὸν ἄνδρ' ἐπαινεῖν.
καὶ τὺ σᾶς εὐεργεσίας ἀπαρχὰς,
ὦ μακάριτα,

ἀσμένως δέξαι, δόσιν ἀνταμοιβόν.
ἦ γὰρ ἐκ πάντων τὺ μόνος λιγείας
εὐτυχῶς πλησίστιον οὖρον ᾠδᾶς
ἄμμιν ἔπεμψας.

ἠνίδ' αἱ τὸ πρὶν φυγάδες θέαιναι
δεῦρο νοστεῦσιν πάλιν ἁδύφωνοι·
ἁ δ' ἄρ' αὐδάεσσα Καμοῦ κατ' ὄχθας
ἴαχεν 'Αχώ.

γήθεται καὶ καλλιρόῳ ῥεέθρῳ
Καμὸς ὠρχαῖος· χαρίτεσσιν ἁβραῖς
Λεσβίδος γηθεῦσι λύρας, ἄμουσοι
τὸ πρὶν ἀγυιαί.

χαῖρε, Παιῶνος τέκον, ὃς βροτείαις
φαρμάκου θέλγητρα φέρων νόσοισι,
πολλάκ' ἐμπείρως θανάτοιο πικρὸν
λοιγὸν ἄμυνες.

σῶν γὰρ ἐκ χειρῶν ῥόδιον παρειαῖς
αὖθ' ἀνεβλάστει γάνος· αὖθι τερπνὰ
ὀππάτεσσιν λαμπετόωσα φαιδροῖς
θάλλ' Ὑγίεια.

ἀλλὰ τί χραισμεῖ τάδε τόσσ' ἄνακτος
δῶρ' Ἀπόλλωνος; θάνες ὥσπερ ἄλλοι
πρόσθεν ἥρωες, κατέχει δὲ καὶ σὲ
νήγρετος ὕπνος.

σῶμα μὲν δεσμὸς τάφιος πιέζει·
σᾶς δὲ τιμᾶς μναμοσύνα ποτᾶται
ἀμβρότοις Μοισᾶν πτερύγεσσι, κ' οὔποτ'
οὔνομ' ὀλεῖται.

GULIELMUS COLE,
Coll. Regal. Alumn.
1775.

JUVENUM CURAS.

ΧΑΙΡΕ μοὶ, χαῖρ᾽, αὖθι, νεᾶνις ὥρα,
πορφυροῦν ἥβης γάνος, ὡς θέλοιμ᾽ ἂν
σὰς δρέπειν αἰὲν κορυφὰς, τόδ᾽ εἴ τῳ
μόρσιμον εἴη.

ἱζάνει γὰρ πλασίον Ἁδονά τευ
καὶ Σθένος τοι μακρὰ βιβὰν, καὶ ὄὕρως
ὀππάτεσσι τερπνὰ λαλῶν, Πόθος τε
θυμὸν ἰανθείς·

χ᾽ ὡ Γέλως φιλεῖ σ᾽, ὁ χέρεσσι πλευρὰ
σχὼν μόγις διπλῇσι, σαφές τ᾽ ἀνοίξασ᾽
ἧς φρανὸς κλεῖθρον Φιλία, σέ τ᾽ Ἐλπὶς,
Φαντασίας παῖς.

σὰν στέφει παρηΐδα, δοὺς ἐλαφρὸν
τοὔναρ, Ὑγείας κάσις, ἐννυχεύων
Ὕπνος ἐν λάχνᾳ· Χαρίτων βρύει τιν
ἄσπετος ἴλη.

ἁς δέ σου μιμητικὸν ὄν, σφε κοσμεῖ
εἶαρ, ἀκροθίνιά θ', (ὡς ποτόσδει
Κύπριδος) χέει προπάροιθε κόλπων
ἐκ ῥοδοέντων.

πῶς σὰ φίλτρα μύρια, μυρίοισιν
ἱμέρω βέλεσσι δαμεὶς, φράσαιμ' ἄν;
οὐκ ἐγων οἷός τε· τί γάρ; πέφευγε
ψάμμος ἄριθμον.

ἄλλα μὰν ἄλλοισιν ἄρεσκεν· ὃς γ' ἐν
ἱππικοῖς ἤθεσσι πολὺς συνοικῶν,
εὖ γέγηθεν εἰρεσίᾳ τεθριππο-
βάμονι πώλων.

οὐδὲ τὼς μονάμπυκον ἴδρις ἄλλος
τὰν δέραν ψήχειν, πότε δ' αὖθ' ἐς ἄγραν
βῆν' ἴμεν, τῆς τ' Ἀρτέμιδος σὺν ὅπλοις
ἐμπεπύκασθαι.

ὃς δὲ, νήπιός τις ἄγαν, τέθαπεν
ἐν κύβων μορφαῖσι, δεδημένος τε
σχέτλιον τύχῃ κέαρ, οὐ βιώσι-
μον βίοτον ζῇ.

καὶ γὰρ ἐν ζάλῃ θολερᾷ σαλεύων,
κἀγρίαν νοσῶν νόσον, οὐκ ἔδρεψε
τίμιον Σιγῆς λέχος, εὐδίαν τε
μειλιτόεσσαν

εὐφρόνης, τὰν ἀμπεχόναν ζόφοιο
εἱμένης—τί, Πιερὶ, τὸν λέγοις ἂν
πόρσιον; τοίουδε μέμαλεν ἄλλοις
τἀνδρὸς ἀοιδοῖς[1]

ἔντιν, ᾧ φίλον τι βαθεῖα τέρψις
ἀμπέλου, στέργει τε παναμερεύων
εὐΐαν χάριν, κυλίκων θ᾽ ἁμίλλας
οἰνοπλανήτους.

---

[1] Argumentum Odes Latinæ hoc erat:

" —Neque enim loculis comitantibus itur
" Ad casum tabulæ, positâ sed luditur arcâ.

ἔντι δ' ὁ τρέφων ἀπαλώτερόν τι
ἠθέων ἐν στήθεσιν, ᾧ δρομαῖοι
εὐπτέρω δῖναι ποδὸς, ᾧ λύρας με-
λίπνοος ὀμφὰ

μαλθακὰν ὤπασσε χαράν. τίς ἴχνος
θηλύπουν, στραφὲν ποκ' ἐκεῖσε κἀκεῖσ',
ὡς ἴδ', οὐ μέμηνεν ἰδὼν, ὅτ' ἐν γᾷ
τὰν βάσιν ἀβρὰν,

ἐγγελάξασ' ἱμέροεν, κροτεῖται
χρυσέα νύμφη; τότε δ' ἐπτοάθη
τῶ νεανίω τάχ' ἐρωτύλον κῆρ·
χεῖρα πιάζει

χεῖρ· σαγηνεῦσα φρένας Ἀφροδίτα
θέλξεν ἠβώσας· κραδίαν φίλον τι,
κἄτι μᾶλλον ἢ φίλον, ἀδύμαις ε-
ζευξεν ἀνάγκαις.

μικκύλος γὰρ μικκύλον οὔτι τραῦμα
ἐκ χερῶν ἵησιν ὁ τοξότης παῖς·
σφόδρα τε σθένει νεαρὸν τὸ θῆλυ·
ἆ, ῥόδ' ἐπιπνοῖσ'·

ἃ 'μάρυγμα χείλεος· ἃ δέ τ' ὄσσων
εὐσκόπων φαιδρὸν σέλας. εὐλαβοῦ τὺ,
ὦ νέος, Σειρᾶν' ὀλέτειραν· ἔνδον
γὰρ πότμος ἀνθεῖ.

ἕσπεται δ' ἐρῶντι νέῳ σφὸς αἶνος·
τοῖος ἦν, ὃς ῥυθμὸν ἔπλεξεν ᾠδῆς
πρᾶτος, ἧς κόρης βλέφαρον πτυχαῖς ὕμ—
νων στεφανώσας·

δὶς μάκαρ· μάκαρ φίλος ὤν γε Μοίσᾳ,
καὶ μάκαρ, θείῳ φίλος ὢν Ἔρωτι·
εὖ γὰρ οἶδ' Ἔρωτα φιλασέμεν, τὸν
Μοῖσα φίλασεν.

ταλίκα τρίβει νεότης τὰ κομψὰ
καρδίας ποικίλμαθ'. ὅμως σκιάζει
ὄψιν ἁ βίοιο μελάμπεπλος νύξ.
ἐς θαλάμους γᾶς

τάμερον πορθμεὺς νεκύων καλεῖ σε,
ποττὸν οὐδὲν φάρμακον, οὐδὲν ἅβρᾳ
φίλτρον ἐμπέφυκε. σύ τ' ἴσθ', ὃς ἀκμᾶς
κύδεϊ γαίεις,

θνατὸς ὤν—μὴ δ' ἴσθι· τεὰν τί μοίραν
ἂν σκόποις; μεῖον σκοπέοντι κέρδος·
ὄλβος ὡς λέλογχεν ἄνουν, τίς εὔφρων
ἂν φρονέειν λῇ;

JOANNES TWEDDEL,
Coll. Trin. Schol.
1789.

LAUS ASTRONOMIÆ.

ʼΗΝΙΔʼ ὡς ἔῤῥηξε διʼ αἰθέρʼ ʼΑὼς
μύρια στάζοισα ῥόδα, φλέγει τε
πορφυροῦν πρόσωπον· ὁ δʼ ἅλιος νῦν
εὐρὺν ἀνʼ οἶμον

λοξὸν ἀκτίνεσσι βλέπει. Σὲ πρᾶτον
ᾄσομες, σὲ Πατρὸς ἀπροσπελάστω
ʼ̓νθεον τέχναμα· μεσόμφαλος γὰρ
ὠρανῷ ἕστας,

πυρφόρον σᾶν δᾷδα, παναμέρους τε
πανταχοῦ σκήπτων φλόγας· ὡς γελᾷ πάνθʼ,
ὡς γέγαθʼ, ὅσʼ ἀργινόεντι κύκλῳ
ἀμφιβέβακας.

δεινὰ μὰν ἔπραξε σοφὸς, μέγας δὲ
θυμὸς οἷ μέγ' ἔσσυθ', ὃς ὀππάτεσσι
τὰν φύσιν τ' ἐναρμόνιον, τεάν θ' ἑπτ-
ἀῤῥον αἴγλαν[1]

κἂν βροτὸς δέδορκε βροτησίοις· γᾶς
θαῦμ' ἐμᾶς Νεύτωνος. ἔγειρε παῖδας,
Κῶμε, σοὺς, ἔγειρε. τίς οὐκ ἂν ὕμνων
οὖρον ἀέξοι;

ὑδάτων μακάρτατε καλλιφώνων,
νάματ' εὐκλεέστατ', ἴδεσθέ γ' ὕμμες
τὸν σοφῶν μέγιστον, ἴδεσθε. κῆνον
ὡς ἴδον, ὡς ὤ-

λοντο, μυθοποιὸς ὅσ' ἤλιτ' Ἑλλὰς,
Μέμφεως δαιδάλματα, καὶ τὺ, τεχνᾶν
τᾶν πάλαι μᾶτερ, Βαβύλων, τεὸν πῶς
ὤλετο κῦδος.

---

[1] Lucem ex septem coloribus conflatam.

τίς χάρις τοίοισιν; ἐπεὶ φύσις γ' οἶ
τὸν κεκρυμμένον πίνακ' ἀμπέτασσε
τῷ ῥ' ἀκίνητον πολυδαιδάλῳ κί-
νησιν ἀνέγνω

ὠρανῶ, τῷ μύρια πολλὰ, τῷ θ' ὡς
δεσμῷ ἔμπλεξεν κρατερῷ πλανάτας
ἅλιος, κ' αἰώνιον ἀμφέθηκεν
ἀστράσ' ἀνάγκαν.

οὐ γὰρ, οὐ περιτροχόων θοοῖσι
κῆνος ἅρμασ' ἁνιοχεῖ· πυρωπὰ
κῆνος οὔποκ' ἀργυρέαις ἑλίσσει
τείρεα δίναις.[1]

ταῦτα μὲν τὰ κοῦφα ματαιοποιῶν
κἀσόφων ἐνύπνια. φροῦδα πάντα,
ἐκπέφευγε πάντα. σοφώτερον δὴ
ἤστραπε φέγγος.

[1] Vorticibus scilicet à Cartesio effictas.

τέκνον ὠρανῶ Σοφία, πόθεν σε
ἄρξομ' ὑμνῶν ; τίς χάρις ἀνταμοιβός ;
ἦ μάλ' ἱππεύουσα δι' ὑδάτων ναῦς
ὕψι φορεῖται,

τὶν βοηθῷ χρωμένα. ἦ τὺ τείνεις
τὰς λινοπτέρους ὀθόνας, τὺ πρύμνᾳ
ἐγκαθημένα τὸ θαλασσόπλαγκτον
ἅρμα κυβερνᾷς.

νῦν δὲ καὶ παλιῤῥόθιον τὸ κῦμα,
βρυχέτω νῦν πόντος, ὅτ' ἐκ σελάνας
οἶδανον πέτραισι καταῤῥάγῃ πεδ-
άρσιον ὕδωρ.

δείδιμεν γὰρ οὐ τά γ' ὄρη κλυδώνων,
οὐ, σὲ τιμήσαντες, ἄβυσσον ἐς γᾶν
δείδιμεν χυθεῖσαν, ὅταν προπάσας
οὐρανίοιν ἦρ[1]

---

[1] Æstus scilicet verni.

φεγγέοιν πόντῳ δυνάσεις πελάσσῃ.
ἐκ σέθεν, Γάνος Σοφίας, τάδ' ἴδμεν·
κἀκ σέθεν, σὲ παῦρα νοῶν, γεωργὸς
ἐκ σέθεν ὡρᾶν

τὰν καλὰν ἴσατι βάσιν, δύσομβρα
χείματος προοῖδε βέλη, προοῖδεν
ἀνθεμώδει γαθοσύνᾳ γελῶσαν
εἴαρος ἀκμάν.

ἔντιν οὖν, ἆρ' ἔντιν ὑπερτάτῳ Τὶς
ἐγκαθίζων αἰθέρι, κοίρανός τις
ἀμφέπων τὰ πάντα. Θεῷ νυ γαῖα
ἅδε μέμαλεν.

ἆρα μὰν καὶ πᾶσα μέμαλεν αὐτῷ
ἀστέρων κύκλωσις, ἰδ' ἁ σελάνας
ὁσσάκις λαμπρᾶς ἀκαμαντόπους ἑ-
λίσσετ' ἀπήνα

εὐφρόναν δἰ' ἄμβροτον. ἆ Σελάνα,
ὠρανῶ δέσποινα, τί γ' ἔλλαχες τὺ
ἐκ Θεῶ; ποία σὲ κίχανε μοῖρα;
ἦ σέ γ' ἀλαθῶς

δαιδάλα κλήϊξε λύρα, καλὰν γᾶν,
γᾶν ὅλως εὐδαίμονα, τὰν ἀνία,
τὰν βροτῶν δολοπλόκος ἔκφυγ' ἄτα;
ἦ τάχ' ἔχεις τὺ

δειλὸν, ὡς ἄμμες, γένος; ἐν δ' ἀνία
δηξίθυμος, ἔν τε δόλος, καὶ ἄτα
στυγνὸν ἐστήριξε θρόνον, καὶ αἰνῶς
ἐμβασιλεύει;

ἀλλὰ μὰν τί ταῦτα θέλει; τί γ' ἄμμες
τὼς ἄκραντα γαρύομες; τί κούφα
ἀνέρων γέννα, μεταμώνιον φάν-
τασμα φιλεῦμες;

τίς κιχήσει τὸν Θεόν; (οἰστροπλῆγα,
θνατὲ, μαργαίνεις νόον,) οὐδενὸς φρὰν
οὐδαμᾶ, κἂν πυκνὰ φρονῇ· σκότος τοι
ἔλλαβε θυμόν.

οὐδὲ μὰν, οὐδ' εἴ ποκά μοι φανείη
σᾶν φρανῶν θεόσσυτον, Ἑρσχελεῦ, φῶς,
εἰ καὶ ἄστρα[1] νυκτὸς ἐπ' ἐσχάτοις μυ-
χοῖσι κιχοῖμ' ἄν·

---

[1] Georgium Sidus.

εἰ πρὸς ἄντυγ᾽ ἀμπτάμενας σελάνας
πάντ᾽ ἔσω βλέψαιμι, διαῤῥαγέντων θ᾽
ὥς ἑκὰς ῥιπτάσθῃ ἀπ᾽ ὠρέων[1] φλὸξ
αἰθαλόεσσα·

οὐδ᾽ ἄρ᾽ ὣς οἷός τε Θεὸν μεταλλᾷν,
ἆρα πόρσιον τί προβῶ; τί δ᾽ οὐχί;
ναὶ, προβῇς, ὤνθρωπε, προβῇς ματεύων.
οὐδέ τι κοῦφον

ἔργον, οὐ μάταιος ὁ μόχθος ἐξ οὗ
κἀρετὰ κεδνόν τε φρανῶν τέθηλεν
ἔλπις ἀγλάϊσμα, δίκας τ᾽ ἔβλαστ᾽ εὐ-
ήρατον ἄνθος.

Joannes Keate,
Coll. Regal. Alumn.
1793.

---

[1] Igneorum sc. montium ab Herschelio in Lunâ repertorum.

Arx Calpeia obsidione liberata.

ΩΓΓΕΛΟΣ τὰ κάλ' ὁ λέγων, προσέπτα·
ὡς εὔπτερος πόδας ὢν, κατ' ἄκρον
ἔσσυται τὸ νῶτον ἁλός· πέφευγε
τοὔρκος ὀδόντων

βάξις, ὡς ἀδεῖα κλύειν, ἔχευ τὺ,
Ἄλβιον, χαρᾶς· διδυμᾶν θαλαττᾶν
ἐν χεροῖν κλάϊδες ἔτ' ἔντι, τίς γὰρ
ἔσθ' ὃς ἕλοιτ' ἄν;

καλλίπυργον ὠκεανοῦ μέτωπον
τὰν Ποσειδᾶνος σκοπίαν, κέρας τε
τὤρεος, πέτραν τ', ἀδάμαντος ἆλον,
παγνύμενον γᾷ,

Ἡρακλοῦς τὰν κίον᾽, ἐφ᾽ ᾇ σταθμοῦχοι
ἐκ Διὸς θακεῦντι βία κράτος τε,
τίς κατασκάψαιτ᾽ ἄν, ἐνώμοτός περ
σύμμαχος Ἄτας;

πράν ποκα στεῦθ᾽ ἁβρόκομον τὸ θρέμμα
Γαλλίας, δεινόν τε βλέποισ᾽ Ἰβάρων
μᾶνις, εἰς ἀγῶνα μαχᾶν συνωρὶς
ἶσα δράμοισα

ὡς τάχ᾽ ἐκπέρσειν σφ᾽ ἂν, ἀμῶντας ἄνθος
πόντιον· κλᾶρόν τ᾽ ὀλέθρου τέθεικεν
λίμος ἐς ταύταν κόρυν, ἐγγράφουσ᾽ ἐν-
αίσιον ἆμαρ.

μαχανά τις τοῦ προφύγειν, Βρέταννοι,
ἄρκυσιν γὰρ ἐστὲ πέλας; πτέρυξ τίς
ἢ πεδοστιβὴς ὄχος, ἢ θαλάσσι-
ος πόρος ὔμμιν;

ἀλλὰ μὴ τρομεῖτε· κακῶς παθόντας
Ἀλβίων ὁρᾷ (πότε δ᾽ οὐκ ἔσωσεν
ἁ τεκοῖσ᾽ ἑὸν βρέφος;) αἰετός τ᾽ ὣς
σπεύδεται, ὄρνις

ἀλίου, κἄνασσα πετρᾶν, νεοσσῶν δ'
ἐν φρεσὶν δηχθεῖσα μάλιστα, μή πως
οἰκτρὰ τὼ δράκοντε δύω φθάρητον
νήπια τέκνα.

" 'τί πρόσω θέαμα; κτύπος πρόσω τίς;"
ὁ σκόπος γέγωνεν, " ὁρῶ πατρῷον
" ἵστιον, κόρυμβά τε τὰ Βρετάννων,
" καὶ γλαφυρὰν ναῦν·

" ἢ κλύω πολὺν πίτυλον, τὸν ἀμὸς
" συγκροτεῖ ναύτης, ὁ γεγὼς ἁλὸς παῖς
" πομπίμου παιᾶνα τύχας βοῶν, σω-
" τάριον ὕμνον·"

εὐθέως δ' ἔσταξε λέγοντος ὄμμα
τὰν χάραν δακρύῤῥοον, ἐλπίδων γὰρ
τῶν ἀπούσων μνάσατο, πατρίδος, φυ-
λῶν θ' ὁμοφώνων.

νῦν γὰρ οἳ παρῆσαν ἄποιν' ἱδρῶτος
καὶ πόνων φέροντες· ἄφαρ δ' ἑκάστου
χειρὶ χεὶρ ἠρείδετο, τῶν λυόντων
τῶν τε λυθέντων.

οὐδ' ἄν εἴποι, κάρτα σοφός περ ὤν, τις
εὖ σκοπῶν, ὁσοῖς φιλίας ἐχρῶντο
συμβόλοις, ὅσην τ' ὀάριστυν ἀλλά-
λοις ἐπλέκοντο.

πόλλ' ἀκούοντές τε, πεπυσμένοι τε·
δαΐους δ' εἷλεν φόβος ὀξὺ κέντρον
ἐμβαλὼν φυγᾶς· τὸ μὲν ᾧ προπίνει
Γαλλὸς ὄλεθρον

ἐσφάλη δέπας πεσὸν ἐν κονίᾳ
φοινιᾶν σπονδᾶν ἄτερ· αἱ δ' ἔκειντο
κλίμακες, δᾶδες θ', ἅ τ' ἐπ' ἄκμοσιν τεκ-
ταίνετ' Ἐνυὼ

ὅπλα. ποῦ δ' ἔστησας, Ἴβερ, τροπαῖον;
ποῦ δὲ τακροθίνια; μηδαμοῦ γᾶς—
χάζε γὰρ, χεῖλος τε δακὼν ὀδοῦσι
ἴσθ', ὅτι δόξας

τοὶ κενὸν βέβακεν ὄναρ· στάσις γὰρ
ῥᾴδιον δικᾶς ὀλέσαιτ' ἂν ἕδραν,
ῥᾴδιον κεραύνια κῆλα δρῦς αὐ-
τόχθονας, ἢ τὺ

πέτραν, ἃ πέλει κορυφὰ, σέβας τε
μαργάρων ἁλιτρεφέων, ὑφ' ἧς τε
ναυβάταις πλησίστιος οὖρος εἰρά-
νας καταβαίνει.

Ricardus Ramsden,
Coll. Trin. Schol.
1783.

Strages Occidentalis Indiæ insulis nuper illata.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ἄλλοτ᾽ ἄειδε, Μοῖσα,
ὕμνον ἡρώων· γοεροῖς ὀδυρμοῖς
οὐ συναρμόσδει χορὸς, οὐδὲ χάρμης
τερπνὸν ἄωτον.

ἀλλὰ μὰν Σαπφοῦς λιγυρώτατόν μοι
πνεῦσον ἐν στάθεσσι μένος, νέων τε
αἰλίνων θράνων ὀλόλυξον αὐδᾷ.
πᾷ ποκα, Δαῖμον,

πᾷ ποκ᾽ ἦσθ, ὅκ᾽ Αἰολίων ἀπ᾽ ἄντρων
δεινὸν ἔῤῥηξ᾽, εὐφορίας τε καρπὸν
παντελῶς πέρσασα μέμηνε λάβρων
δῆρις ἀέλλων;

ἑσπέρων νάσων κορυφά· σὲ δ' εἷλε
πάματος λυγρὸν βάρος. ὦ ματαία
ἐλπὶς, ἃ μὲν κυδιάας τύχης γε-
λάσμασι κούφοις,

οὐδ' ὁρᾷς μέλλοντα δύης ολεθρον.
ἀλλὰ φως χρύσειον ἔλαμψεν 'Αοῦς
εὔνασεν δ' 'Ατλαντικὸν οἶδμα πόντου
δῖα γαλάνα,

ὄμμα φαιδρύνοισα πόνου· γεωργὸς δ'
εἰσορῶν θάλλοντα γέγηθε καρπόν·
ὡς γέγηθ', ὡς ἀμφιβέβληκ' ἄθραυστον
δίκτυον ἄτη.

αἶψα δ' αἰθὴρ συντετάρακτο πόντῳ·
ἠδ' ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμων, σάλου τε
οἴδματος δεινῶς ἐβόησαν ἀκταί.
κάδδ' ἐλελίχθη

πᾶσα μυκηθμοῖς ὑπὸ ποσσὶ γαῖα·
ἀστραπὴ δ' ἔκλαμψεν· ἄφαρ δι' ἔργων
θεῖ ταχεῖα φλὸξ, βρυχία τε βρόντης
ἴαχε φωνή.

τίς θεὸς θνατῶν νεφέλας ἀπ' ὄσσων
εἷλ'; ὁρῶ δ', ἆ πικρὸν ὅραμα, πᾶσαν
οἰκίαν γοργοῦ θανάτου. ὁ δ' αὐτὸς
ἕμμα πυρωπὸν

ἀστραπάων ἐσσάμενος, δαφοινὸν
μαίνεται στυγνῶν ἐπὶ νῶτα λοιμῶν·
παρ' δ' οἷ ἱππεύει φόβος ἐν πτερωτοῖς
ἅρμασ' ἀήτων.

πάντα δ' αὖ πάμμικτον ὄλωλε· τοίᾳ
ἔφθαρεν λύμᾳ στροφάλιγξ ἀελλῶν
γῆν δ' ἀϊστώσασα χάρισμα πλούτου
θῆκεν ἄφαντον.

ἄγγελος ταχεῖ' ἐπέρασε κῦμα
ὄρθιον κλάγγοισα φάτις· Βρέταννιν δ'
αὐτίκ' ἐξέπληξεν ἄλαστος αὐδά.
οἷος ἔλαμψε

συμπαθὴς οἴκτου πόθος· ὡς ἀοιδῶν
πᾶς τις αἰάζων πεδάμειψε νευρὰν,
δακρύων ὄκχ' ὕμνος ἀναξιφόρμιγξ
ἵμερον ὦρσε.

ὡς τὸ πρὶν χλιδῆς ἐτρύφησας ἀβροῖς
χάρμασιν, νάσων στεφάνωμ' ἀδελφόν·
ὡς περίῤῥευσεν βίος· ἀλλὰ μοῖρα
νυκτὶ μελαίνᾳ

ἔσβεσεν λαμπρὸν φάος· ἁ δε Μοῖσα
φέρτατον Μνήμης τέκος, ἀντιφλέξει
ἐργμάτων ἀκτῖνα θεηλάτων τηλ-
αυγέσιν ὕμνοις.

χαῖρέ μοι δέσποινα, Βρέταννι, νάσων·
τὶν Θεὸς δ' ἐστᾶσ' ἁλίκλυστον αἶαν
ἔμμεναι σωτήριον ἀθλίοισι
κίον' ἀρωγῆς.

τίς δὲ μὰν οἷός τ' ἀπερείσι' ἔργα
εὖ λέγειν ἐν σαῖς χαρίτεσσιν, εἰ μὴ
οἶδε καὶ ψάμμων ἀριθμόν; σὲ δ' οὔποτ'
οἶδμα καθέξει

βάσκανον Λήθης. θαμινῶς λέλογχεν
πάματα ψυχὴν ἀχάριστον· ὔμμες δ'
εἴ γε τερπνὸν δῶρον ἔδωκε μάτηρ,
γράψατε μνήμην

ἐν φρενῶν δέλτοισι, φίλαι θύγατρες.
ὧς, μάτην ἂν ἐξολέσειεν ἔργα
ἴς ἀελλάων, νέος εἴτε πλούτου
οὗρος ἐγείρει

εὔφρονος χάρμης ὄπα. τοῦτο πράσσων
μη κάμοι μακρὸς χρόνος, ἀλλ' ἐς ἀεὶ
γῆν ἀπήμαντον προάγων, θέορτον
ὄλβον ἀέξοι.

Jos. Goodall,
Coll. Regal. Alumn.
1781.

COMMERCII LAUS.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ὦ ποταμῶν ἄωτον,
ἑπτάφωνον ὃς πελάγει πελάσδων
αὐτὸς ἐμβάλλεις ῥόον, Ἰνδικῶν τε
σκᾶπτα διοικεῖς

ὑδάτων, χαῖρ', ὦ βαθύπλουτε Γάγγα,
χαῖρ', ἄναξ μέγιστε. τεὰς τίς ὄχθας
ὡς ἴδ', οὐ γήθησεν ἰδών; ἀγάλλε-
ται δ' ἄρ' ἐμὰ φρὰν,

σὰν χάριν λεπταῖσι πλέκοντος ὕμνων
ἐν πτυχαῖς, σὰ δῶρα, τὸ τηλέπομπον
τᾶν νεῶν χλίδαμα, καὶ ἱστίοις ἐ-
στεμμένον ὕδωρ

αἰνέοντος ἐν κιθάρα. φέρ᾽, ἄρχευ,
Μοῖσα, τᾶς μολπᾶς. κελαδησέμεν λῶ
χρυσόπεπλον Ἐμπορίαν, καλοῦ τὰν
τέκτονα πλούτου,

τὰν χλιδᾷ στίλβοισαν, ἵν᾽ ἁ πνέοισ᾽ ἀ-
ρώματ᾽ Ἀὼς, ἁ χαρίεσσ᾽, ἐὰν γᾶν
τὰν ἀεὶ πανόλβιον εἰσορᾷ, τὰν
πλουτοδότειραν.

ἐξ ὅτου τὰ πρῶτα λινόκροκον ναῦς
Φαρέων στέλλοισα γάνος, διέπτα
οἶδμα πόντιον, τρομεραὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἀκτᾶς
μάτερες ἔσταν

χέρσ᾽ ἔθειραν δρυπτόμεναι, θεούς τε
πολλὰ δυσθρόοισι βοῶν γόοισι,
ὕστατόν πως οἰόμεναι δρέπειν φιλ-
άματα τέκνων

ἀλλὰ μὴ λυπεῖσθε. καλῶς πέπρακται,
ναὶ καλῶς· οὐ γάρ πολέμους στάσιν τε,
οὐκ ἀδελφοὺς ᾕνεσ᾽ ὑπ᾽ ἀγρίων θα-
νόντας ἀδελφῶν

ἁ ’πιεικὴς ’Εμπορία· Δίκα δὲ
μαλθακὰν πέμποισα βροτοῖς γαλάναν,
χ’ ἁ σύνοικος Εὐφροσύνα θρόνῳ πὰρ
χρυσέῳ ἧσται.

τίς δ’ ἄρ’ αἰχματᾷ κοναβεῦντ’ ἐν ὅπλοις
ἕσπετ’ αἶνος; τίπτ’ ὀλοὰν ’Ερινννὺν
ἐκπνέων, ἄμουσος ἐων, λαπάζει
ἔργα τὰ τέχνης,

δαίδαλ’ ἔργα Πιερίδων; τί γάρ τοι
εἰ λέλαμπε σμερδάλεον; τί δ’, εἰ κὰρ
ἐμπέπλεκται στέμμασι, κ’ εἰ φαεννᾶς
ἔλλαχε νίκας

λαμπρὰ καλλιστεῖα; τάχ’ ἆρ’ ὑφέρπει
ἄνθεσιν πλεκτοῖς κρύφιόν τι πένθος,
χρυσόπαστα θ’ ἥνια, καὶ δίφρου θαυμ-
αστὸν ὄχημα

αἱματοῦσσα δῆ τ’ ἀγέλη διώκει·
καὶ βοὰ, καὶ δάκρυα τῶν ἀπαίδων
ματέρων, λιμός τε, μιαιφόνοι φοιτ-
ῶσιν ὀπαδοί.

ἀλλά γ᾽, Εἰράνα φίλοφρον, πλέκεις τὺ
ἐθνέων ἀδεῖαν ὁμιλίαν, καὶ
χρύσεόν σφιν ἀμφιβαλοῖσ᾽ ἔρωτος
δεσμὸν ὑφαίνεις,

ἁβρὸν ἐγγελῶσα· τότ᾽ ἀσφαλὴς ναῦς
τηλεκλειτὸν εἰς ἀγορὰν πλέοισα
ὀξυκινήτοις πτερύγεσσ᾽ ἀν᾽ εὐρὺν
πόντον ἐρέσσει.

τὼς ῥα τερπνὸν ἐν πραπίδεσσι παίσδοισ᾽
ἔλπις ἐμπνέει πόθον, οὐδ᾽, ὅτ᾽ αἰνῷ
ἄνδρες ἱππεύοντι δυσηνέμου κλύδ-
ωνι θαλάσσας,

οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἀσκίᾳ Φαέθοντος αὐγᾷ
οὔποτ ἐκλέλοιπε· καλεῖ γὰρ Ὄλβος
φρυκτὸς ὡς, ὡς καλὸν ἐπιφλέγων πῦρ
χρύσεος ἀστήρ.

οὐδ᾽ ἐτώσιον σέλας ὦδ᾽ ἔλαμψεν,
οὐδ᾽ ὄναρ τι κοῦφον. ἴτ᾽, ἐμπονεῖτε,
ἀθρόας ὁρμᾶτε δι᾽ ὑδάτων ναῦς
μυριοφόρτους

τοῖα γὰρ τολμῶσα πάλαι καθέστη
οἰδμάτων δέσποινα Τύρος, καὶ ἁβρῶς
ἐν τεχνᾶν ποικίλμασι δαίδαλον κὰρ
ἐστεφάνωτο.

τοῖα δ' ἁ Νείλου[1] θυγατὴρ κελαινοῖς
ἐγκέλευσε παισὶν, ὅθ' ὑπτία 'ν γᾷ
κλαῦσε Σίδων οὐτιδανὰ κακοῦ θρί-
αμβον Ἄρηος.

ἀλλ' ἴθ', ὦ Βρεταννὶ, καλοῖς ἴθ' οὔροις
τᾶσδ' ἔχευ τέχνας. ἕπεται γὰρ αὐτᾷ
φίλτρα μύρι', ἐν δὲ τέθαλεν Ὄλβος
ἀκριτόφυρτος·

ἐν δὲ σύντροφος χαρίτεσσι παίσδει
ἁ λιγεῖα Πιερὶς, ἁ κροτεῦσα
χρυσέαν φόρμιγγα, βροτῶν τ' ἰαίνοισ'
ἁβροσύνᾳ κῆρ,

---

[1] Alexandria.

ἁ ῥόδων στρωννῦσα λέχος, ποθεινὸν
ἁ δεδορκυῖ' Ἁβροσύνα τ', Ἔρως τε
χ' ὡ Γέλως, κ' εἴ πως ἁπαλώτερόν τι
θυμὸν ἀτάλλει.

Οὔ σε μὰν λάθα λάβεν, οὐδ' ἄϊδρις
σᾶς ἔπλευ τᾶς εὐφροσύνας· ἆρ' οἶδα,
οἶδά σ', ὦ Βρεταννὶ, καλῶς, ὁποῦπερ
πλώιμον ὕδωρ,

ἐμβαλοῖσαν εἰναλίᾳ κελεύθῳ·
χ' ὥσα δὴ κάλλιστα τρέφει ποκ' Ἀὼς,
χ' ὥσα δ' ἁ χθὼν Ἑσπερία, τάδ' ἐς σὸν
κόλπον ἐπιῤῥεῖ.

ἀλλὰ, πρὸς θεῶν, τίς με βοὰ προσέπτα,
θρῆνος ἄτας; τίς κοναβεῦσ' ἀναιδῶς
ταλόθ' ἐκ γᾶς Ἑσπερίας πρὸς οὔατ'
ἤλυθεν ἀχώ;

φεῦ πόνων· κλαγγεῦσιν ἵμαντες. αἰνὸς δ'
ἀνέρων φλέγει στόνος, ὡς ποθευντῶν
φιλτάταν Ἐλευθερίαν. τόδ' ἐξαλ-
είψατ' ὄνειδος,

ἐξαλείψατ' ὦ Βρέτονες. Τὺ δ' ἴσθι,
ἴσθι τοι, νάσων βασίλισσα, ποῖον
δυσμόρου δρέποισα δι' αἵματος πλουτ-
ίζεαι ὄλβον.

ῥίπτε δ' ὑβριστὰν χερὸς ἐκ βεβήλου
ῥίπτε μάστιγ' ἐκ παλάμας. τάχ' ἐς σὲ
ἄφθιτος ῥυηφενία καταρροῖ,
χρύσεα δ' ἕξεις

κτήματ', ὄλβιον γάνος, εὖ πάθοισα
ἐκ θεῶν, Βρεταννὶ, μεταρσία δ' ἐν
ἔθνεσιν τὸ σκᾶπτον ἔχοισα πόντου
ἀγεμονεύσεις.

JOANNES KEATE,
Coll. Regal. Alumn.
1795.

Penitus toto divisos orbe Britannos.

ΣΤΥΓΝΟΝ ὥς σ' ἀμφ' αἰγιαλοὺς ὀλέθρου,
'Αλβίων, κρύπτει νέφος· ὡς βρέμοισα
ἐγγύθεν φοιτᾷ πολέμου θυέλλα,
ἔκλυον ὀμφᾶς

ἔκλυον θείας ποκα, τὰν ἄφηκε
παῖς Κρόνου Γαιάοχος· οἱ δ' ὑπέρ τευ
δαίμονος δεινοὶ τελέθοντι χρησμοὶ,
ἐκ στόματος πρὶν

τοὺς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου· τὺ δ' ἄκραν
Γαλλίας ἀκτὰν στεφανῶσα, πόντον
οὐκέτ' ἔγνως ἀμφίρυτον· θεὸς δ' ἄρ,
σκᾶπτα τινάσσων,

εἶπεν οὕτως. Κέκλυτε, παῖδες ἁγναὶ
Νηρέως, ἃ μοιριδίαις νέμονται
τᾶσδ' ὑπὲρ χθονὸς παλάμαις, ἀγακλει-
τῶν πτολιεθρῶν

τάνδε κοιρανῆον ἔχειν κράτος· τᾷδ'
αὐτὸς ἀρχὰν ὠκεανοῦ θρόνον τε
ἔνθα μοι στάσω· δαΐων τ' ἀπ' ἀνδρῶν
κῦμα κελαινὸν

ἔμμεν ἄῤῥηκτον μένος ἀμφιχεύσω
ἁ δὲ παντοίαν ἀρετᾶν δρέποισα
ἄνθε', ὀργαῖς ἀστυνόμοις κλυτᾶν τ' ἀ-
γάλμασι νικᾶν

ἄφθιτον φλέξασα κλέος, διώξει
μέτρον αἰώνων· μετὰ πασὶν ἄλλοις
ὀλβία, διόσδοτον εἰ τύχ' ὄλβον
εὖ καταπέψαι

'Αλβίων, δυνάσεαι· ὡς δέδοικα
ἐς τεοὺς ἀγῶνας ὁρῶν, ἐς ὕβριν
καὶ βίαν κακάν τ' ἔριδ', ἃ δὲ πικρὰ
ἀμφιποτᾶται

μοῖρα· λυγαία δ' ἄρ' ἔχει τέλος νύξ.
Ὣς φάτο· σκᾶπτον δὲ βαλὼν κατ' οὖδας
πᾶξε· τοὶ δ' ἐπ' ἀθάνατοι θεοὶ νεῦ-
σαν βλεφάροισιν.

οὐρανὸς δ' ἔφριξε μέγας, χθονὸς δὲ
πυθμένες ῥίζαι τ'· ἀδαμάντινον γᾶς
δέσμα λύετ' ὠγυγίας, μέσον δ' εἰσ-
ήλατο βένθος

Ἀλβίων· νᾶσοι δὲ χορόν νιν ἄμφι
Ὄρκαδες στῆσάν τε βαρύβρομοι, καὶ
ἱερῶν τὺ, Μῶνα, δρυῶν τιθάνα
ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

βλάστες· ἁ δ' Ἐλευθερία προσώπῳ
μειδιάσασ' ἀμβροσίῳ κατ' ἀκτὰν
ἵζετ', ἀλλ', ὦ θυμὲ, κλυταῖσι δαιδαλ-
ωσέμεν ὕμνων

ἐν πτυχαῖς τίν' ἔλδεαι; ἐκ σέθεν δὴ
πρᾶτον ὁρμᾶται μέλος, ὀρθοβούλοις
μαχαναῖς αἰχμᾷ τε φαεννέ· σεμνᾶς
Ἴσιδος ὄχθαι

ἐκ σέθεν γ', "Αλφρηδε,, λαλεῦντι· τὶν γὰρ
Μοῖσα κλαΐδας σοφίας πέτασσεν,
καὶ τεαῖσιν ἀμφὶ κόμαις γλυκεῖαν
ῥαῖνεν ἐέρσαν.

οὐδὲ σεῖο μὰν, ἀρετᾶς ὀπαδὸς,
λάσεται φάμα, στεφάνων ἀώτοις,
λαμπρὸν Ἑῤῥίκων γένος· α δὲ σειο
μνάμονι τάρβει

Γαλλία φρίσσει μένος· ὡς ἀτίμως
φαίδιμον μιχθεῖσα κόμαν ποκ' ἐν γᾷ
κῦψε δαμνασθεῖσα τεαῖς ἀνάγκαις.
χαίρετ', ἀγαυοὶ

'Αγγλίας, ἥρωες, ἔρεισμα. Κάμῳ
εἴτε παρκλιθέντες, ἁβρᾷ τ' ἀοιδᾶν
ἐνδρόσῳ βεβρεγμένοι, ὡς πάλαι, φί-
λαν ἔχεθ' ἕδραν,

εἴτ' ἀρήϊον κλόνον ἀμφέποντες,
δεξιόν τ' οἴακα νέμεσθε, νίκαν τ'
ἄνδρασιν, διὰ σκιόεσσαν αἶθραν
κοῦφα βιβῶντες.

ἀλλά κως ἐχθρῶν τε κενὰς ἀπειλὰς,
καὶ νεῶν παφλασδομέναν θάλασσαν
θραύσμασιν, σέ θ', ὑψιφρόνων, Γύναι, δμα-
τεῖραν Ἰβάρων,

πῶς ἄρ' ἀσεῦμαι; ποτὶ δ' ἐσχάταν γᾶν
δὴ σέθεν βέβακε κλέος πτεροῖσι
μαλθακοῖς νικαφορίας· κόνις γὰρ
οὐ κατακρύπτει

πραγμάτων κεδνὰν χάριν. ἀλλὰ κώπαν
σχῆσον· οὐ γὰρ, Μοῖσα, σε χρὴ παλαιὸν
νῦν ἐποτρύνειν λόγον· ἀλλότ' οὔπω
λαμπρότερον φῶς

πατρίδος δέδορκεν, ἴδ', ὡς ἅπασα
οἰστροδίνητος σεσάλευται ἀμφὶ
χθών· ἴδ, Εὐρώπας πεδί' ὡς ὁμοσπό-
ροις βρέχει Ἄρης

αἵματος ῥοαῖσι. σέβας δὲ φροῦδον
Θεῶν ἐν ἀνθρώποισι βέβακε, φρούδα
πίστις ὅρκων. ἠλίβατος Βρεταννὶς δ',
ὡς σκόπελός τις

μαινολάν θ' ὑπερβασίαν δόλον τε
ὑψόθεν καταφρονέει· Διὸς γὰρ
παῖς ἐφισδάνοισα μέσῳ 'ν ταραγμῷ
'Ασυχία νιν

ἀμπέχει, Δίκας σύνεδρος, παρ' ὀρθοῖς
δαιμόνων βωμοῖς· ὁσίου τ' Ἔρωτος
ἁ χάρις γλυκεῖα, φίλων τε κῆδος
τηλεθάοντι.

χαῖρέ μοι, Βρεταννὶ, βέβαιον ἕρκος
νάϊον στράτευμα τεαῖσιν ἀκταῖς
πομπίμων πνοαῖς ἀνέμων ἐφίππευ-
ον περιβάλλει,

τὶν φιλοπλούτοισι πόνων ἁμίλλαις
ἔμπορος τεὰν δύναμιν φέρει πρὸς
ἁλίου βολὰς, φέρει ἑσπέρου πρὸς
τέρμα δρόμοιο.

Bartholomæus Frere,
Coll. Trin. Schol.
1798.

ITALIA VASTATA.

ΑΥΓΡΟΝ, Εὐρώπα, στένε. Γαλλίας ἐν
φρικτὸν ἐμπέφυκε πέλωρ ἀρούραις
καλλικάρποις, αἴλινον αἵματος φέρ-
ον, ταραχᾶς τε

τοὶ τέρας, βαθυκτέαν᾽ ἀνέρων ἄ-
νασσα· βυσσόθεν γὰρ ὑπαὶ θυέλλας
τοὶ σαλεύοντι στιβαραὶ παλαιᾶν
βαθμίδες ἀρχῶν·

πάντα δὲ σφάλλοισα κλονεῖ δυσόργου
παμμιγῆς δάμου στάσις. οὔποτ᾽ οὐδὲν
γίνεται Θεοῦ γ᾽ ἀέκητι, πόντος
ὅσσα λοχεύει,

ὅσσα γαῖα θαύματα· καὶ τάχ᾽ ἄν σε
ἀξία τίσις θεόθεν κιχάνει.
ἀλλ᾽ ὅμως, λύρα, κορυφὰς ἀγακλει-
τῶν πτολιέθρων

προσπελασθείσας κονίᾳ πικρῶς περ
μνάσεαι δηχθεῖσα, πολυτρόφον τε
Ἰτάλων λάβρᾳ πολέμου χαράδρᾳ
κλυσδομέναν γᾶν

ἀδύ τι θρηνήσεαι. Ἐξ ὅτ᾽ Ἀλπῶν
ὑψικρήμνων τᾶλε πέραν θορούων
ὀλβίων πρᾶτος Λιγύρων ἐραννὰς
ἐς πλάκας ἀνδρῶν

βριθὺ κάκχευσεν νέφος ὀβρίμᾳ μάλ᾽
ἡγέμων θρασὺς νεότατος ἀκμᾷ,
κραιπνὸν ὡς Νότου πτερὸν ἢ κελαινᾶς
σκαπτὸς ὀμίχλας

πολλὰ μὰν ἄελπτα πιτνεῖ βροτοῖς· τὸ δ᾽
ἀσφαλὲς δονεῖται. ἐτωσίοισιν
μαχαναῖς πυκνὸν πάρος Αὐστρίας κά-
στεμφὲς ἔρεισμα,

ἀντερείδοντ᾽ ἀνδροφόνῳ κλύδωνι
ἔντροφοι μάχαισιν ἀγοί· παλαιὸν
Αὐστρίας χαλᾷ μένος, ὑψίκομπος δ᾽
ὤκλασεν ἀλκά.

ἀρχὸς ἀγνῶν, Ἠρίδανος, ῥεέθρων
ἀγλαοῖς δίναισι πέδον λιπαίνων
εὐρὺ, κικλήσκω σε, ἄναξ δαφοινᾶς
μάρτυρα λύμας.

πὰρ τεαῖς παγαῖσι φλέγεν τὸ χάρμας
οὔλιον πῦρ· εἶτα τεαῖς ἐπ᾽ ὄχθαις
εὐθαλεῖς δάπτοισα γύας ἐπέχρα
θοῦρις ἄελλα.

καὶ σὺ, κολπώδη παρὰ Μαντύας ὃς
σεμνὸν εἱλίσσεις ποταμὸν, μεγαυχrς
ἐκγόνου Μαρῶνος ἕκατι, τίς γό-
ος τοι ἔνερθεν

βενθέων κλάγξεν δονακοτρόφων, ὅτ᾽
ἄστυ βέβρυκεν φίλον ἄμπι Γάλλων
ζαφλεγὴς κεραυνός; ἀλωσέως σε
δύσθροον ἆμαρ,

Μαντύα, κάββαλλε χρόνῳ δαμεῖσαν,
ἀσθενεῖ λιμῷ τ' ἅμα. πολλάκ' αἶδως
ἄνδρα νικατὰν Φράνας ἐν μέσοις ἔ-
πληξε θριάμβοις·

μαλθακοῖ δ' ὕβριν σέβας· ἦ Μάρωνος
τὰν πάλαι γενέθλιον ἄζετ' εὐνὰν
ἀρχὸς αὐθάδης πολέμου· ταπεινᾶς
φείσατο κώμας,

γαῖαν ὃς πόρθησεν ὅλαν, ἐραννοὺς
'Ιτάλων κάπους· ὅθι περ γαλάνας
εὐδίον θάλλει πάνετες γέλασμα,
ἀννέφελός τε

αἰθρία· παντᾷ βαθύφυλλος ὕψι
δασκίοις ὄρχοις μορέα χλοαίνει·
ἐν δὲ σηρῶν εἰροπόνος γενέθλα,
μυρίον ἔθνος,

τέρπεθ' ἱστοῖς αὐτοφύτοισιν· ἐν δ' ἄρ,
ἀμπέλου τὠμφίπλεκες ἔρνος, ὄζων
ἐκκρεμὲς καλλιπλοκάμων ἀγάλλε-
ται στεφάνωμα.

Ἴταλοι τρυφῶντες ἐν ἁβρότατι,
μουσικαῖς χλιδαῖσι φρένας χυθέντες,
πυρπνόῳ τ' ἐρωμανίᾳ, κατ' ἀκτὰς
μηκέθ' ἑκήλας

δείελον στήσασθε χορὸν, σάλοιο
ἦκα καχλάσδοντος, ἅμ' ἀδυφώνου
αἰόλῳ λύρας τόνῳ· ἅρπασεν γὰρ,
ἅρπασεν ἥρως

σεμνὰ τέχνας μνάματ', ἀγάλματ' αἴας,
βαρβάρου τᾶς πρὶν μανίας ἀφέλκει
λείψανον Γάλλων στρατὸς, ὅσσα μαρμά-
ρῳ τ' ἔτι λευκῷ

σάματ' ἐμψύχοις χάρισιν βρύοντι,
ἀμβρότων τ' εἴπου καλάμων πόναμα
ἔξοχον φλέγει, παθέων νόων τε
ζώγραφος εἰκών.

ὔμμι δὲ πρωτόσπορος ἀντ' ἀμοιβᾶς
ἅπτεται πυρσὸς στάσεως, ἀνάρχου
ὄψ' ἐρημώσων φλογὶ δυστάλαιναν
πατρίδα λύσσας.

τᾶς καλᾶς Ἐλευθερίας Ἐριννὺς
εἶδος ἐκφοιτᾷ κενόν· ὠμόθυμος
ὔμμι δαίμων αὐτονόμου τροφεύει
κῦμα ταραγμοῦ.

GULIELMUS FRERE,
Coll. Trin. Schol.
1797.

Mysorei Tyranni Mors.

ΤΑΝ λύραν ἑκοῦσιν ἑκὼν ἐγείρω·
ἐῤῥέτω δ' ὃς, πατρίδος εὐτυχούσης,
χάρματ' ἐν κοινῷ κρύφιον βαρυνθεὶς
δάκνεται ἦτορ.

ἀλλὰ δεῦρ', ἔλθ', Εὐφροσύνα, φαεινῷ
μειδιάσασ' ἱμέροεν προσώπῳ·
ἔλθε μοι καὶ σὺν Χαρίτεσσιν, Αἰο-
ληΐδι μολπᾷ,

ὡς φιλεῖς, χλιδῶσα, λύρας ἀώτῳ.
Μοῖσα, νῦν σε χρὴ γλυκερώτερόν τι
σὺν Θεοῖς δαιδαλλέμεν· ἀλλ' ἄκουσον,
κοίραν' ἀοιδᾶν,

φίλτατον, παιᾶνα, μέλος τό σοι πρὶν,
τόφρ', ὅταν Πύθωνα, τέρας δαφοινὸν,
πέφνες εὐτόξῳ χερὶ, καλλίνικον
ἄμφι λέλακε.

τίς μὲν ὢν νίκα; τίνι δ' ἐξυφαίνω
ποικίλον φάμας στεφάνωμ'; ὁρῶ δὴ
τὸν ταράξανθ' ἁσυχίαν ἀνάκτων
τόν γ' ἀπὸ χαίτας

ἀστέρ' ἐκσείσαντα φόνον τε κᾶταν,
ὑψόθεν ῥιπτασδόμενον· δέδυκεν δ'
ἀστραπαῖον ὄμμ', ἐς ἀεὶ δέδυκε
σμερδαλέον φῶς.

ὡς δ' ὅταν περ χειμέριον μετ' ὄμβρον
ἄνθεμ' αὖ φλέγωντι, πνέωντι δ' αὖραι,
ἅλιος δ' ἀν' αἰθέρ' ἴῃ, πατὴρ γε-
νέθλιος αὐγᾶν·

λάμπεται τὼς ἀγλαΐα κατ' ἀγροὺς
'Ινδίας, χθονὸς κορυφᾶς· χάρις νιν
εἶαρ ὥς, ἔθαλψεν. ἴδ' ὡς πόλιν κυ-
λίνδεται ἄμφι

κῦμα φώτων ἀλλοδάπων, τυράννου
τὰν ἕδραν τὰν οὐχ ὁσίαν· μετ᾽ αὐτῶν
μακρὰ πρωτεύει θεὸς ἅρματ᾽ ἐν χρυσ-
αυγέϊ Νίκα.

πὰρ δ᾽ ἑοῖ βέβακε Δίκα, μάχαιραν
ἐν χεροῖν φέροισα, πικρὰ τυράννοις,
εὐμενὴς δ᾽ ὤναξ᾽ ἀγαθοῖς· Δίκας δὲ
πλασίον αἰὲν

ἰσδάνει παῖς Εὐνομία, βροτοῖσιν
εὔδιον τιθεῖσα βίον, τὸν ἴσχει
᾽Αλβίων, δόσιν μακάρων, χθονὸς δέσ-
ποινα θελούσης.

τίς δέ μοί, τις μειδιόωσ᾽ ἔκαλον,
χρυσέαις θάλλοισα κόμαις, ἐφ᾽ ἁγνὸν
κοῦφά πως βιβᾷ πέδον; οἶδ᾽ ἄρ᾽, οἶδα,
πολλά γ᾽ ἐράσσας,

εἶδος, Εἰράνα, τεόν· ὡς δέ σ᾽ αὖραι
προσγελῶσιν ἀμβρόσιαι, βρύει τιν
γαῖα, λάμπει θ᾽ ἅλιος. Εὔχομαι δ᾽ εὐ-
άγγελος ἔλθοις

τῷδε τῷ λαῷ ποτε, συμφορεῦσα
τοῦ θεοῦ λόγον τὸν ἀλαθέ', ἅμμιν
Αὐτὸς ὃν δίδαξεν, ὅπως λυθεῖσ' ἐκ
δείματος ἁ γᾶ

βάρβαρος, μύθων τε κενῶν, φέρῃ κεν
τῶνδε νικώντεσσι χάριν· τόδ' ἆθλον
ἄξιον κεῖται Βρετόνων, μάχας τάδ'
ἔστιν ἄποινα.

εὖ πάθοις, ὦ πατρὶς ἐμά· πεφύκασ'
ἀνερές τιν μαρνάμενοί τε δουρὶ,
καὶ σοφοί· τί δ' εὐλογίαις ἀοιδᾶν
ῥαινέμεν, ἦτορ,

ἄνδρα τὸν νικάφορον ὄντ' ἐπ' αἴας
Ἰνδικᾶς μέλλεις; ἄγε Μοῖσα, τεῦ γὰρ
κεῖνος εὖ τ' ἐράσσατο, καὶ τύ γ' αὐτὸν
ἀντεφίλασας.

οἶδα γὰρ, τῷ μειλιχίᾳ πρὸς ἥβᾳ
Πιερὶς θέλξῃ ποκ' ἐρωτύλον κῆρ,
τόν δ' ἀεὶ δρέψειν κορυφὰς ἀέθλων·
αἴτ' ἐπέεσσιν

πατρίδ' ἂν τοῖς ἀθανάτοις ἀμύνῃ,
αἴτε γ' οἷ τραχεῖα νιφὰς σιδάρου
καὶ δορὸς χειμὼν, φονίας Ἐνυοῦς
ἔργα, μέμαλε.

ἕσπεται δ' ἰοπλοκάμοισι κούραις
ἐργμάτων ἀκτὶς μεγάλων, στέφει τε
τᾶν θεοδματᾶν ἀρετᾶν ἄωτος·
ὡς ὄφελες τὺ

τῶν δ' ἀεὶ τυχεῖν ἀγαθῶν· φιλεῖ σε,
Ἀλβίων, ἁ Μοῖσα χέοισα χειλῶν
ἀμβρότων ἄπαι μέλι· τᾶς δὲ Μοίσας
ἀδυεπὴς παῖς

φερτέρα τύχας Σοφία φιλεῖ σε.
εὖ δ' ἀκούειν αἴκ' ἐθέλεις, δικαίῳ
Ἰνδικὰν γᾶν πηδαλίῳ, σθένει μιχ-
θεῖσα κυβέρνα.

τοὔνεχ' ἁ τεὰ φιλότης ποχ', ὥσπερ
νύκτιος στάσδοισα δρόσος, στάχυντε
καλά τ' εὖ θρέψει φυτά· τοὔνεχ' ὕμνων
θέσφατον ἄνθος

τὶν πόλεις οἴσουσ', ὁπόσαι τεάων
ἔνδον ἀρχάων, χαρίτων ἕκατι·
ὅττι σὺν Θεῷ κρατέεις, χρόνον θ' ἅ-
πάντα κρατήσεις.

J. H. Smyth,
Trin. Coll.
1800.

HELVETIORUM

LUCTUS ET QUERIMONIÆ.

Ἡ χάρις πικρὰ δακρύων· ὅτῳ δὲ
συμπαθὴς οἴκτου πάθος, εὖ γέγαθε
δυστυχῶν ἔθνων κλέος ἀξίαις μολ-
πῆσιν ἀγάλλων·

αἴθε δ' ὡς αὐτὸς, λιγύραν ἀοίδαις
ἐγχυθεὶς φρεν', ἀντίπαλον πνέοιμι
θρῆνον Ἑλβήτων ἀνίαισι· καὶ γὰρ
ὕμνον ἐγείρειν

οὔκετ' ἐστ' ἐλεύθερον, οἷον ὑμμὶν
πνεῦμ' ἀπ' αὔλων βουκολίκων ἔγερσε
φίλτατος τὸ πρὶν ὁ μέλῳδος Ἄλπων,
Ἁρμονίας παῖς.

ἀλλὰ νῦν, γᾶ πικροτάτα, τι λυγρὸν
ἀμφὶ σὲ θρανήσομεν· ἅρπασεν γὰρ
τὰν πάλαι φάμας κορύφαν, τεῶν τ' ἀ-
γάλματα βησσᾶν,

(ὅσσα δωρήσοι Φύσις, ὅσσα Τέχνα,)
ἅρπασεν βία δηΐων· ἀνάγκῃ
δουλίᾳ στένουσιν ὑπαὶ κραταίων
βαθμιδὲς ἀρχᾶν.

ἦ μάταν οὖν Ἀσυχία, γαλήνοις
ὀππάτεσσιν ἱμέροεν βλέποισα,
τάνδε γᾶν τὸ πρὶν δίεθρεψεν ἁβροῖς
χάρμασιν ὄλβου;

ἦ μάταν οὖν μειλιχίων γέλασσεν
ἠθέων ἁγνὰ χάρις, ἦτορός τε
νηνέμου φρόνημα, βίος τ' ἄλυπος,
ὥστε Λεμάνας

εὐδίου πλὰξ μαρμαρόεσσα λίμνης;
ἆς παρ' ὄχθαις Εὐσεβία πόθατον
αὖθις αὖ στήριξε καρὰ, χθονὸς δέσ-
ποινα θελούσης·

ἀμμὶν ἃ δίδαξεν, ὅπως χαλῶντες
δέσμα τὸ στυγνὸν σκοτίας, ἀληθῆ
τῆς θεοπνεύστου σοφίας δρέποιμεν
καρπόν· ὑπ' αὐτῆς

χρυσέας θ' ὑπὸ πτερύγεσσι Νίκας,
ἅδε γᾶ τοὔντευθεν ἔφλεξε, πάσαις
φίλτατον πάλαι Χαρίτεσσι θᾶκος,
Εὐνομίας τε,

οὐκ ἀτὲρ δίκης, ἕδος· ἆ ματαία
Ἔλπις, ἆ νῦν ἀγλαΐᾳ βρύοισα·
οὐχ ὁρᾷς μέλλοντα δύης ὄλεθρον,
ὀρνυμένου τε

παμάτος λυγρὸν βάρος; οἷον οὔπως
οὐρέων ἀφ' ἠλιβάτων ὄρουσε
τάσδε πρὸς γύας νιφόεντος ὄμβρου
δῖα καταΐξ.

ἠνίδ᾽ ὡς κύνας πολέμοιο λύσεν,
γᾶν ὅλην πέρσων ἱερεύς τις Αΐδου,
οὐκέθ᾽ ἡρώων κόνιν, οὐδὲ κυδοῦς
ἀζομένος δῶ.

ὡς πίτνει τἀνθρώπινα· ποῦ βέβακ᾽ οὖν
πίστις, ἠδ᾽ ὅρκων χάρις, ἃ ᾽ν λεπάδνοις
ζεύξεν ἀῤῥήκτοις φιλίας ἄριστ᾽ ἀσ-
πάσματα θυμῶν,

καὶ μίαν πάντων φρενά; πᾶ τότ᾽ ἦσθα,
πᾶ τότ᾽ ἦσθ᾽ Ἐλευθερία; τὺ γὰρ πρὶν
ἔξοχον τὸ σὸν τέμενος βεβαίᾳ
ἀμφικύκλωσας

οὐρέων ζώνῃ φοβέρων· τὰ φαυλῷ
οὐχ ἅπαξ μάταν θορύβῳ ᾽σάλευεν
Αὐστρίας σάλπιγξ· τὰ μάταν ἀέλπτου
δίκτυον ἄτης

νυκτέρῳ παρεῖλε δόλῳ· πάτρας γὰρ
εὐγένης ἔρως ἐς ἀεὶ πέφυκεν
ἀστράβης κίων γενέαις· τόδ᾽ ἦν, ὃ
φίλτατ᾽ ἔθηκεν

ἄγρι' Ἑλβήτων γυάλ'· ἔνθα λάμπει,
ἤρινον σφάλλοισα πόνον γεώργου,
ἁ πέτρων νίφας πανέτης, βρόμος τ' ἄ-
υπνος ἀελλᾶν.

οὔποτ' οὖν τοῖσδ' ἐν πεδίοισιν ἔχρην
ἐξαμᾶν θέρος θανάτου, φόνου τε
τοὺς νομοὺς γράφειν ἀνομοὺς ἐς αἶαν
πρὶν ἀδαμάστον·

Γάλλι', εὖ κόμπασδε· τέον τόδ' εὖχος·
ταῦτα δὴ νίκησας· ἄταρ μέμνησο,
τὤμμα πάνδερκες Πατρὸς οὐ καθεύδει·
ἀλλ' ὀλολυγμὸν

παρθένου μάτρων τε γόους ἀτέκνων
ἐκδικὸς κλύει Θεός. Ἦ παλαίων
φάσμαθ' ἡρώων ἐσορῶ τάφους ῥήγ-
νυντ'· ἐσορῶ τὸν

μακρὰ φοιτεύοντα πάτρας κατ' ἄγκη,
κἀξίαν τίσιν Θεὸν ἀξιοῦντα,
αὐτὸν, ὃς σκέδασσεν ὕβριν τυράννων
δεινὰ βρεμόντων,

ἤδ' ἀναιμάκτου κορύφας ἀέθλου
δρέψεν εὐτόξῳ χερί· τοὔνεκεν τοῦδ'
ἀνδρὸς οὐχ ἅπαξ ὁ γέρων μέλῳδος
τοὔνομ' ἔραστον

νηπίοις παίδεσσιν ἕοις λάλησεν·
ἀλλὰ γὰρ τοίαυτ' ἀπόλωλ'· ἀοίδους
νῦν ἔχει χθὼν ἀλλόδαπος, λύρας τ' ἔπ-
εσχεν ἀνάγκη.

οὔκετ' οὖν φώνη γλυκέρων θριάμβων
ποίμενος θάλπει φρένας· οὔκετ' οὔπως
ἀμφὶ λίμνης καλλιρόου πρόσωπον
ὡς πρὶν ἀνήχει,

χάρματος πήγη, τὸ πατρῷον ἆσμα·
οὐ κλύων ἥρως, ὁ μέσοις ἐν ὅπλοις
πράν ποχ' ἐστηκὼς, ἄφοβος χαράδρας,
νῦν φιλὸν ἦτορ

τάκεται πόθῳ, τρομέρων δ' ἀπ' ὄσσων
πῦρ φλέγει δακρύῤῥοον, ἀστράπη τε
μήνιος· καὶ μναμοσύνας τὸ κέντρον
ἐνδόθι δάκνει·

πῶς γὰρ οὔ; παρὸς θάλερον, τέθνακεν
οἰκίας ἄνθος κατὰ πᾶν· τὸ δ' ἦμαρ
παρβέβακ' ἐλεύθερον, οὐδ' ἔτ' ἐστι
πατρίδος αἶα.

Cornwall Bayley,
Coll. Christ. Schol.
1803.

IN OBITUM

DUCIS D'ENGHIEN

MŒSTISSIMUM.

ΔΕΙΕΛΟΥΣ πλέξασα χορούς ἔληγε
πᾶσα Βαδήνου νεότης· χαρᾶς τε
νηδύμοις δαμεῖσα πόνοις ἔκειτο.
γαῖα, πρὸ πασῶν

τρισμάκαιρ'· ἂν ἐκ πολέμου θυέλλας
πανταχᾶ κυλινδομένας ὁ Δαίμων
σῶζεν, εἰράνας τε γαληνιώσῃ
εὔνασεν αὔρα.

ἀλλ' ἐραννᾶν οὔτ' ὀάρισμα νυμφᾶν,
οὔθ' ἁβραὶ χοροστασιᾶς ἅμιλλαι,
δυστυχῆ θέλγουσι κέαρ· ζέοντι
πόλλ' ἐνὶ θυμῷ

λυγρὰ καλχαίνοντα, φυγάν θ' ἑταίρων,
δεινά τ' ἄλγη πατρίδος οὐκ ἔτ' οὔσας,
δὴ τότ' ἐξαίφνης ἕλεν Ἐγγίανον
ὕπνος ἄϋπνος.

αἶψα δ' οἱ προὔστη κεφαλᾶς ὀνείρου
φάσμ'· ἴδεν δ', ἤ πως ἐδόκησ' ἰδέσθαι,
δασκίῳ 'ν ὕλας τεμένει καθημέ-
ναν τινα χήραν,

πενθίμῳ κουρᾷ, μελανείμον'· ἀλλ' ὡς
ἔπρεπεν τύραννος ὁρᾶν· γαλήνῳ δ'
ἤτορι κνώσσοντα λέχεσσι κόλπων
παῖδ' ἀτίταλλε,

τὸν μόνον, τὸν ὀψιγενῆ· γέλασσε δ'
ἁ γυνά τι δακρυόεν, τρέφοισα
τὸν χρόνῳ ποτ' ἐσσόμενον πατρῴας
πράκτορα λώβας.

φεῦ μάταν· οὐδ' ἆρ' ἐνόησ' ὄπισθεν
ἧκα λαθραίοισι λύκον πόδεσσιν
ἄγχ' ἀνερπύζονθ'· ὁ δ', ἔθ' ἡμιβρώτου
δαιτὸς ἄπληστος,

πορφυρᾶν ἀπαὶ γενύων ἐέρσαν
στάζε θῆρ· καὶ νῦν ἐπὶ παῖδ' ἐνάλλετ',
εἴ γε μὴ 'κ στρωμνᾶς ἀνόρουσεν ἥρως,
ὑψόθι τείνας

δεξιὰν μαχαιροφόρον· τίς, οἴμοι,
τίς, σκεδασθέντος τότ' ἐνυπνίου, νιν
ἥπτετ' αἴσθησις, χερὰς ὡς δεθείσας
δέσμασιν ἄτας

εἶδεν, ὡς παρισταμένους δόλοιο
ἀγγέλους; οὐ δήποτε γηροβοσκὸν
δέξεταί μιν πατρὶς, ἕλωρ λυκείῳ
ὄντα τυράννῳ.

ἀλλά σοι μὲν, βάρβαρε Κυρνόκελτα,
Γαλλίας ὑβριστὰ κακῶς ζυγείσης,
οὐχ ἅλις παλαιγενέων ἀνάκτων
σκᾶπτρα μιῆναι;

οὐχ ἅλις, μίασμα πελώριον γᾶς,
πτᾶνον Εὐρώπᾳ Λιβύας τ' ἀρουραῖς
ἐγκατασκῆψαι πολέμου κεραυνόν;
ἀλλ' ἔτι τοὔργον

τοῦτ' ἔτλας, ἄῤῥητον, ἀνωνόμαστον·
τὸν νέον δ', ἁβρᾷ χαρίτων ἐν ἀκμᾷ,
ἀσπίδων ἄχαλκον, ἕκαλον, ἐνσπόν-
δῳ χθονὶ μούνας

ἁμέρας ἄγοντ', ἐνὶ νυκτέροισι
δικτύοις εἷλες· φάεός τ' ἐρήμῳ
ἐλπίδ' οἵαν πατρίδ', ὅπως θύελλα,
θῆκας ἄφαντον.

νῦν δὲ πεμφθέντ' αἰνοτάτας κελεύθους
φεῦ πατὴρ πάππος τε μάταν ποθεῦσι
παῖδα τὸν φίλιστον· ὃν οὐκέτ', ἐν χειμ-
ῶσιν Ἄρηος

ἀστραπαφόρῳ χερὶ καλλίνικον
θαυμάσουσ' ἔσαυθις· ὁ δὲ σκοτειναῖς
τάλοθ' εἶν εἱρκταῖς βίον οὐ βιωτὸν
τακόμενος ζῇ·

οὐχὶ δήν· ψήφῳ δὲ κριθεὶς μελαίνᾳ
οἴχεται, δίκας ἀδίκοιο θῦμα.
ὡς ξὺν ὅπλοις λαμπομέναις τε δᾷσιν,
μὴ τόδ' ὄνειδος

ἥλιος λεύσσῃ, νυχίαν καθ' ὕλαν
πέμπεθ'· ὡς κάλυμμα λινόκροκόν νιν
ἀμπέχει πρόσωφ'· ὁ δ' ἀποπρὸ βάλλων,
ὄμμασιν ὀρθοῖς

προὖπτον εἰσάθρησε μόρον· τόθ' ἥρως
ἀδέως μείδασε πανύστατόν τι,
ὡς ξένους ξένου πρόσιδεν τυράννου
κυκλόσε λάτρεις·

"ἕν γε τοῦτ', ἔφη, καλόν· οὐδὲ Γάλλοι
"γνησίου Γάλλοιο φονεῖς εσονται·
"καί συ δουλείαν ἀναχαιτίσουσα
"ἔγρεο, πατρὶς,

"ἔγρε'·"—ἐκ μέσων ἐπέων ἔπιπτε
νεκρός· ἐν τάφῳ, δ' ἀτάφῳ, λοέτρου
ἄμμορον καὶ κηδοσύνας ἑταίρων,
σῶμα κέκευθε.

δύσμορ' Ἐγγίανε· σὲ δ' οὖν ἄμησεν,
ἠρινᾷ θάλλοντ' ἀρετᾶς ἐν ὥρᾳ,
φοινία κοπὶς θανάτου· τὸ δ' ἔρνος
νείατον οἴκου

Βορβόνων πρόῤῥιζον ὄλωλεν· ἀλλ᾽ οὐ
ποινίμων παθῶν ἀπαθὴς ἔτ᾽ ἔσται
δᾶρον ὁ σφαγεὺς ᾽Αΐδα. τανῦν δὴ
πάντα κατ᾽ οὖρον

ἠρέμα ῥείτω· τάχα δ᾽, εἰν ἀμοιβαῖς,
ἀντίπνους θύοισα τύχας ἄελλα
ποντίσει. πρὸς ταῦτα μέγ᾽ ἐγγελάτω
νῦν ὁ τύραννος,

ἀμπὶ δ᾽ οἱ κάρᾳ τιθέτω χεροῖν ἐκ
βαρβάραιν στέμμ᾽ ᾽Ιταλίας σιδαροῦν·
οὐ γὰρ οὐδ᾽ ὁ λοιμὸς ἀεὶ νοσώδη,
νυκτὶ ἐοικὼς,

φοιτάσιν κυκλεῖ πτερύγεσσι γαῖαν·
οὔτ᾽ ἀεὶ πυριφλεγέθων κομάτας
οὐρανοῦ δι᾽ ἄστρα τρομεῦντα λοξὰν
οἶμον ἐλαύνει.

ἔστι μὰν, ᾧ ταῦτα μέμαλεν· ἔσθ᾽, ὃ
χειρὶ μνασιπαμόνι τὰν ἀνάκτων
δυσσέβειαν ἐκ θεόθεν δικάσδει·
καὶ τάχ᾽, ἀλαθὲς

εἴ γε προμνᾶται κραδίῃ τι Μοῖσα,
Ἰνδίας παρ' Ἑσπερίοις τόποισι
κλαύσεταί τις πικρὰ μάταν, ἴδων ναυ-
σίστονον ὕβριν.

δὴ τότ', ἢν αἴσθησις ἔτ', Ἐγγίανε,
ἐμμένῃ κατοιχομένοις, χαρήσει·
καὶ γὰρ εἰ μήτ' ἀντιάσας πατρῴᾳ
μνάματος ἐν γᾷ,

μήτε πὰρ Γάλλοισι τεοῖς γοῶν, ὡς
τῶν πρὶν Ἐῤῥίκων βασιληΐοισι
παισὶ Κονδαιῶν τε πρέπειν ἔοικεν·
ἀλλ' Ἀρετὰ σὸν

οὔνομ', ἀλλ' Ἐλευθερία φιλάσει,
σεμνὸν, ἀείμναστον· ἕως ἂν ὑγραῖς
Ἀλβίων ἐν ὠκεανοῦ κελεύθοις
ἶφι ἀνάσσῃ.

Gul. Ed. Pretyman Tomline,
Coll. Trin. Alumn.
1805.

MARE LIBERUM.[1]

ΤΑΝ Βρετάννιδ' αἶνον ἐγειρέμεν λῶ,
τᾷ φίλᾳ, τᾷ πατρίδι· καὶ τὺ, Μῶσα,
εἰν Ἀλαθείας πίνακ' ἐγγράφευ τὰν
αἴσιον ὀμφάν.

ἱρὸν Ἑλλάδος πέδον· ὀλβία τὺ,
ὄλβιοι θ' Ἥρωες, ἐπεί σφι κῦδος,
τὰν λάλαν φόρμιγγα κροτεῦντες, ὦρσαν
τέκτονες ὕμνων·

ὡς παλαιῶν ἀδυμελεῖ ποκ' οἴμᾳ
πανδόκοις παραὶ θαλίως Ὅμηρος
ἔργ' ἄειδεν· ὕστερον αὖτε Μαινὰς
ὥς τις ὄρεσσι,

---

[1] Datum est huic Odæ argumentum, postquàm simultates inter Anglos et Hispanos abortæ, propter injurias mercatoribus quibusdam in Mari Australi ab his illatas, et classem ab illis ingentem celeriter expeditam, tandem, fœdere inito, essent compositæ.

ἢ γίγας ὡς μακρὰ βιβῶν, σὺν ὁρμᾷ
Αἴσχυλος μολπηδὸν ἄϋσ', ὁ Δίρκας τ'
ὄρνις ἀχεύσαις πτερύγεσσ' ἀν' εὐρὺν
αἰθέρ' ἔρεσσεν·

ἀλλά τιν πλέξαι στεφάνων ἄωτον
εἴ τις ἱμέῤῥει, γλυκερῶν ἀνοίξαις[1]
ἀσμάτων πυλώματα, Γᾶ πατρῷα,
οὔκετ' ἀνάγκα

ψευδέων ἅπτεσθ'; ἅ θ' ὁ πρὶν μελικτὰς
εὗρέ πω ποικίλματα δαίδαλ' ὕμνων
οὐ μεριμνᾷν χρή. τί γάρ; ἂν Βρεταννῶν
τ' ἄργα διείπῃ,

οὐχ ἅλις τὸν αἶνον ἐπήνεσ'; ὧν δὴ
ὠρανὸν τὸ κῦδος ἔβα, μάταιον
ὀκχέει μὲν μόχθον, ὅτις μενοινᾷ
πόρσιον ὑψοῖν.

---

[1] Vide Pind. Olymp. vi. 44.

οὐδ' ἀμάρτυρον τόδ' ἔπος γεγωνῶ·
κἤν Ἴβηρ φράσειε, χέρ' ὡς ἀταρβὴς,
ὡς φράσ' ἀβώσαις τὺ μεσαγὺς ἐχθρῶν,
Ἄλβιον, ἔστας.

κεῖνος, ὡς ὁ πρὶν λαγέτας,[1] θάλασσαν
ἔλδετ' ἐν δέσμοις σχεθέμεν, καὶ ἅλμᾳ
γάγγαμον μέγ' ἀμφιβαλὼν, νόμοισιν
οἷσι τυράννην.

τοὔνεχ', οἵ γ' ἐτήτυμοί ἐντι παῖδες
τᾶς ἁλὸς, τὼς εὐρυβίας Βρεταννὼς
τηλόθε, ξύνοισί τ' ἐν οἴδμασ' ὕβριν
ὕβρισ' ἀάταν.

οὐδὲ τοῦτ' ἀθῶος ἔμελλε ῥέξαι.
— τίς γὰρ οὐ στέναξεν, ὄφιν πατήσαις;
κ' εἰ σίνιν λῖν ὄντα κυναγέτας ἐν
κεύθεσι λόχμας,

---

[1] Xerxes.

οὐκ ἔσαν᾽ ὁ Φὴρ πικρῷ ἀμπ᾽ ἀτράκτῳ,
ἀλλ᾽ ἄφαρ κίχ᾽ ἄνδρα χανών· ὁ δ᾽ οἰκτρὰ
γᾶν ὀδὰξ ἔμαρψ᾽ ὑπὸ κνωδάλω πα-
λαίσματι λυγρῷ

ῥίμφα τὰν κέλευθον ἁλὸς πτερεῦσσα
βάξις ἄμειψ᾽· ἁ δ᾽ ἐπετᾶν ξυνωρὶς,
Θαῦμα καὶ Μᾶνις, μέγα τηλέπομπον
ἔφλεγον ὀμφάν.

ῥίμφα τ᾽ ἂν νᾶσον δράμον, ὡς ὄρεσσιν
ἐνθορὸν πῦρ· εὐθὺ σιδαροχάρμας
τῶ βαρυγδούπω πάταγον κυδοιμῶ
κλάγξεν Ἐνυώ.

ὄμμα πᾶν ἔλαμψε· Πόνος δέ κ᾽ Ἀλκὰ,
τᾶς Δίκας ἐνορκίω ὄντ᾽ ὀπαδὼ,
ξυμπαρέστασαν καμάτων ἀρωγοί·
αἶψα δὲ πόντῳ

γλαυκοειδὲς κὰρ στεφάνωσ᾽ ἀγανὸν
ἱστίων ἄλσος· τό γε πομπίμαισιν
ὅδμασ᾽ ἵππευον πνοῖῃσ᾽ ἔμελλεν,
ἶκταρ Ἴβηρος

ἄμφανεν, τὰν κερτόμαδ' ἐκθολῶσαι
ἐκ φράνων χαρὰν, Βρετόνων κεραυνῶς
ποινίμως ἔνσκαπτον, ἴδ' ἀστραπᾶς αἰ-
γλᾶντας ὀϊστώς.

ὡς ἴδ', ὡς τέθαπεν Ἴβηρ; μετέγνω
ὡς ἀβουλίαν ἔθεν ἀντέκυρσεν
ὕβρις ἁ ναυσίστονος, ἂν πρὸ Κάλπας,
τᾶς ἀμαχάτω

χοιράδος, δεδέξαθ'· ὄχ' ὑπτιοῦτο
τὰ σκάφη, τέθραυστο κόρυμβ', ἅπασαι δ'
ἔβρεμον κωκύμασιν ἀντιπλῆγες
ἀκταὶ Ἰβήρων.

οὐκ ἄρ', Εἰράνα, τιν ἐπηύξατ'; οὐ σᾶς
ἄμφεπέν γ' ὁμότροπα δῶρ' ἐλαίας;
— τοὔνεχ' οἱ, ἄποινα τίνοντ' ἀνοίας,
"χρύσεον ἦνθες

ἄρμ' ὑποζεύξασα."[1] πατρὶς γὰρ ἀμὰ,
οὐκ ἐρᾷ Νίκας κρυερῶν ὀδυρμῶν,
οὐδὲ τὸν πέτοντ' ὑπερηφάνοις πω
ποσσὶν ἐλαύνει.

---

[1] Sapph. ad Venerem.

τοιγὰρ, ὡς τὸ πρὰν, ἐλαχυπτέρυξ ναῦς
ἀσφαλῶς τὸν νῶτον ἁλὸς διῇξεν·
ἀσφαλῶς·—μέμανε γὰρ οὐκετ' ἀμᾷ
γᾷ βρόμος Ἄρευς.

δαΐων σιγαλὸς ἔγεντο μᾶνις·
ἁ δὲ Νάσων ἀμπὶ κόμαις Ἄνασσα
ἁβρὸν ἀμφέθηκε κλέευς ποταινί-
ω στεφάνωμα.

ἀλλ' ἐοικότως πόλις εὖ πέπραγε,
τῶ κυβερνάτα πραπίδεσσι κεδνῶ
χρωμένα, βουλαῖς τε φιλασιδάμοις·
οὔδε τι θαῦμα,

εἰ, νεὼς πρύμναν ξυνετῶ λαχόντος,
ἂν ξέῃ δ' ἐριβρεμέτας θύελλα,
ἀλλ' ὅμως ὑπεκπρόφυγ', ἐς ποθατόν θ'
ὅρμον ἀνέπτα.

οὐδὲ μὰν ὠνδρὲς[1] λαλαγεῦντι, " λαίλαψ
" ἔρχετ' ἐκ ψυχρῶ Βορέα, πνεοῖσα θ'
" αἷμα, καὶ πᾶν δεῖμα, μέλαιναν ἴλην,"
τοῦτό με φρίσσει·

---

[1] Rumores scilicet, qui tum temporis de bello cum *Russis* gerendo increbuerant.

οὐ. τὰ μέλλοντ' οὔψόσε πω σκοτεινᾷ
πάνσοφος Δαίμων ἀπεκρύψατ' ὄρφνᾳ,
οὐδέ τις βροτήσιος, εἰ τὸ μέλλον
ἔσσεται, οἶδεν.

ἀλλὰ τοῦτ' οἶδ'· εἰ πόλις ὀρθ' ὁδεύει,
καὶ σέβει Δίκαν, 'Αρετᾶν ἄωτον,
οὔτιν' ἂν τρέσαιε· τί γάρ νιν οἷόν τ'
ἐχθρὸν ἀδίκην;

Eduardus Maltby,
Schol. Aul. Pemb.
1791.

VERIS COMITES.

ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΟΝ, εὐφροσύνας τιθάνα
μᾶτερ ἀνθέμων Ἔαρ, αὖτι χαῖρε,
χαῖρέ μοι· τοὔπος δὲ δοκεῖ συνᾴδειν
πᾶσα περὶ χθών.

χείματος λυγρὸν νέφος ὡς σκέδασσας,
τοὔμον ὡς θέλγεις κέαρ· ἂν δ' ἐγέῤῥεις
ἀλσέων τὰν ἁρμονίαν, Φύσις δ' ἀ-
γάλλεται ἅβᾳ.

τεῦ γὰρ ἴκταρ, Φαντασίας ὁμαίμων,
Ἁδονά, Γέλως τε κροτεῦντ' ἐλαφροῖς
ποσσὶν οὖδας, μειδιόων θ' ὁδαγεῖ
τοὶ φίλος ἑσμὸς

μαλθακῶν πρόπαρ Χαρίτων, Πόθος τε
κωτίλα φράσδων βλεφάρῳ· ῥόδον τε
ἁ βλέποισ', ἅβας πάρεδρος, φιλεῖ σὸν
ἆμαρ Ὑγεία.

πανταχοῦ λαμπρὸν γάνος, ὡς ἐφάνθης,
ἀμέρας παγὰ ζάθεος κατ' αἶαν
ἐξέχευσεν· ἀγλαΐας πέριξ τὶν
οὐρανὸς ὄσδει

αἰόλας, χλωραί τε πλάκες· νάπα δὲ,
πράν ποχ' ἁ μαραινομένα δυσόμβροις
χείματος βέλεσσι, νέαις πάλιν τέ-
θαλε κόμαισιν·

ἀγρότας ὑφ' αἷσι μάλιστα κόκκυξ
νυμφίοις τρύζει τι κακόν· λιγύς τε
πλασίον τέττιξ, ὁ λάλος χθονὸς παῖς,
λεπτὸν ἀείδων,

ἁδύ τι κρέκει ψιθύρισμα· τρίζει δ'
ὑδάτων λὶψ εἰβομένα, ψόφῳ τε
ποιμένος θάλπει φρενὰς, ἐμβαλοῖσ' ἐ-
γέρσιμον ὕπνον.

τίς δὲ τεῦ λόγοις, τίς ἂν ἀξίοισι
χάρματ' ᾄδοι; ῥᾷον ἁλὸς δύναιτ' ἂν
ἄστατον γέλασμ' ἀριθμεῖν ἀοιδὸς,
κάρτα σοφός περ,

ἢ λέγειν πέριξ σὲ πόσα βρύοντι
παμφόρου γαίας τέκνα, μυρίοισι
κάλλεος ποικίλμασιν· εὐθαλής τε
βλαστὸς ἀνήθου,

ὑγρὰ λειμώνων τ' ἴα, κὰν σκιαῖσιν
λειρίων ἁγναὶ χιόνες, ῥόδον τε
παρθένου μιμητικὸν (ἆ μάταν μί-
μημα) παρῃᾶς.

πῶς σὰ πάντα ταῦτα σαφὲς φράσαιμ' ἄν;
πῶς σὰ δῶρα φίλτατα; τεῦ γ' ἐκεῖνος
οἶδε χάρμα, στάθεσιν εὖ γεγαθὼς,
λευκὸν ὅτῳ φῶς

ἁμέρας παιῶνα νόσου πτεροῖσιν
αγαγ'· οὗτος γὰρ, πόδας ὡς ἐπ' αἴας
αὖτις οὗ στήριξε, πάλιν τεθαπὼς
ἅλιον εἶδεν

ὡς νέον, νέαν δ' ἀπ' ἀγρῶν φυτοῦ τε
παντὸς ἁρπάσδει χάριν, οὐρανῷ δὲ
ἃ πνέοισα κουφότερον ποτᾶται,
ἢ πάρος, αὔρα.

Σᾷ δ' Ἔρως μάλιστα σύνεδρος ἀρχᾷ,
λάθρα φοιτάων, ὁ νεάνιδος θεῦς
ἐννυχεύων ἐν βλεφάροις, ἄφυκτον
οἰστὸν ἐφίει

ἱμέρῳ χρισθέντα· μάκαρ, βέλεσσιν
οὐ δαμείς· ἦ τρὶς μάκαρ, ᾧ μέλημα
ἐμπιτνεῖ φέρων γλυκύπικρον, οἷός τ'
ἐμβασιλεύει·

ἠνίδ', ὡς δέκορκ' ἀπαλώτερόν τι
τὦμμα νύμφας· ὡς δ' ἐρύθημα λάμπει
θέσκελον παρῄσι· πῦρ γὰρ ἐν στά-
θεσσιν ἀναφθὲν

δηξίθυμον, πᾶσαν ἔχει· δοκεῖ δὲ
ἡμίπνουν χεῖλος μόγις ἐκπνέειν τι,
δύσφατον πόθου γάνος· ὡς κέαρ νιν
αὐτίκ' ἄϊξεν

ἐνδόθ' ὠκείᾳ στροφάλιγγι, δειλὰ,
ὡς τρόμασ', εἴ πω κατεναντίον παῖς
ἰσδάνει, τερπνῶς τ' ὀάρισμ' ἔναυλον
οὔασιν ᾄδει.

ἆ, γλυκείας ἁλικίας δρέποντες
ἄνθος, εὐτύχοιτε· πάρον γ' ἔθ' ὔμμι
σάμερον· τίς γὰρ τὸ πεπρωμένον τᾶς
αὔριον οἶδε;

φεῦ· σελαναίας στροφάδες κέλευθοι
ἔμπαλιν δρόμοις κατάγουσιν ὥραν
εἴαρος, δαρόν τε κρύει λελαθὸς
ἀελίου φῶς

ὕστέρον λάμπει· πέρι γᾶς μελαίνας
αὖτις αὖ ζώοντι νάπαι, ποτόσδει τ'
ἄνθος· ἄμμες δ' οἱ μέγαλοι, σοφοὶ καὶ
καρτεροὶ ἄνδρες

τώσπερ ἁ χρυσᾶ πεφίλακε Μοῖσα,
χ' ἁ θεόπνευστος Σοφία, παραυτὰ
ὡς θάνωμες πρᾶτον, ἀνάκοοι πάν-
τες χθονὶ κοίλᾳ

κείμεθ' εὕδοντες τὸν ἀτέρμον' ὕπνον·
πα τέχνα ; πᾶ δ' ἔργα βρότων βέβακεν ;
οὐκ ἔτ' ἐντ'—ἐπαμέρια, σκιᾶς αἰψ-
ηρὸν ὄνειρον.

κῶμα μὲν τανηλεγὲς ἐντ' ἐν ᾅδᾳ,
δύσλυτος χειμὼν θανάτου· κλέος δὲ
τῶν τεθνακότων ἀρετᾶς, ἀνασταν
κἀκ κονιάων,

ἀντρέχει φαεννότερον, δικαίων
τοῖον ἔργων ἐντι γέρας—κύκλου δὲ
τῶν ἐτῶν ἑλισσομένου, ποθεινὰ
ἔσσεται ὥρα,

ἆμος ἐσλοὺς ῥηγνυμένου μεθήσει
κλεῖθρα τύμβου—τᾶμος εαρ λυθέντας
φωτίσει, κἀειθελὲς ἀμπιχεύσει
νήνεμον ἆμαρ.

E. V. Blomfield,
Coll. Caii. Schol.
1808.

DESIDERIUM PORSONI.

——στένομεν μεμνημένοι
ἥβης ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου, καὶ φρενῶν.

Cratylus, *apud Stobæum, Tit.* 50.

῏Η ΓΟΩΝ κῆδος στυγερόν τι λυγροῖς
ἐμπιτνεῖ στάθεσσιν· ὅταν δὲ χορδὰς
τῶν βεβακότων πόθος ἐξεγείρῃ,
πῶς ἂν ἐπίσχοι

πλᾶκτρον ἀγητὼρ γεγώς τις;
ἀλλὰ μὰν οὐχ ἁδυεπὴς κρέκει τι
ἁ λύρα χορευτικόν· οὐκέτ', οἴμοι,
ᾄσομες ὑγροῖ

εἴαρος νέον γάνος, ἀλλὰ νευρὰς
νῦν ἀμειπτέον χέλυος—ζέοντι
εἰσέτ' ἄπληστοι κραδίᾳ μέριμναι—
φίλτατε παίδων

τῶν πατρὸς Κάμου τροφίμων, ζέοντι
ἀμφὶ τὶν, Πόρσωνε—πάλαι τε καὶ νῦν,
ἆ στένω σε, δύσμορον, ἐν ζόφοισιν
κειμένον Ἅιδα.

ὡς βέβαχ'· ὡς ἀργαλέαις ἀνάγκαις
τὸ πρὶν ἥδιστον Σοφίας ἄγαλμα
νερτέρων ἄμησε κοπίς· τεῶν δ' ὡς
κῦδος ἀμαυρὸν

ἀλσέων, Γράντα, ζαθέαν τε παγᾶν
οἴχεται. τὺ γάρ, τριμάκαιρα μᾶτερ,
κῆνον ὡς ἕδραις θ' ἱεραῖς τ' ἐν ὕλαις
τὸν τριπόθατον

εἶδες, ὡς γάθησας ἰδοῖσα, χ' ὥς τις
προσλάβες τιθὴ γλυκερὰ προθύμως
τὸν νέον, τὸν ἐσσόμενόν ποκ' εὖχος
πατρίδος αἴας.

ἦ ῥ᾽ ἴδες, (τίς δ᾽ οὐκ ἴδεν;) ὡς ῥυπωδῆ
τῶν πάλαι σοφῶν πίνακ᾽ ἐκκαθήρας,
χ᾽ ὡς ἀϊστώσας κενεοφρόνων τά-
κομψα σοφιστῶν,

ἐκ σκότων ἔφηνε φάος· φύσις γὰρ
οὐχὶ παιδείας ἄτερ, αἰόλον τε
θῆκεν ἐν γνώμᾳ πίνυσιν, δρέπειν τ᾽ ἔ-
δωκ᾽, ἐν Ἀθάναις

ὅσσ᾽ Ἐρεχθεῖδαι, τὸ πάλαι λαχόντες
ἄνδρες ὄλβου, φερβόμενοι κλεεννᾶς
τὸν γλυκὺν καρπὸν Σοφίας, λελοίπασ᾽
ἄνθεα Μοισᾶν.

ἦ οὐχὶ τῶνδ᾽ ὄνειαρ;—ὅδ᾽ ἐκπέφευγεν·
ἀλλ᾽ ἕως ἂν ἱμερόεσσ᾽ ἀοιδὰ
παρμένῃ, καὶ ξεστὰ παλαιτέρων κοσ-
μήματ᾽ ἰάμβων,

ἀλλ᾽ ἕως χυθῇ μέλος, Ἀττικόν τε
ἀδέως πνεῦσαν τὸ λάλημ᾽ ἔναυλον
σᾶς λύρας, Εὐριπίδα, οὔποτ᾽ εὖχος
τοῦδ᾽ ἂν ὄλοιτο.

τίς δέ τοι σαφῶς, τίς ἐρεῖν δύναιτ' ἂν
τὰν θεόσσυτον φρένα; τίς δ' ἅπαντα
δῶρα τὰ μνάμας, πυκνά περ φρονῶν; οὐ
τοιάδ' ἀοιδᾶς,

οὐδ' ἄρ' οἷός τ' ἐμμὶ, σοφωτέρων δὴ
ταῦτά γ' ἀνδρῶν.—Ὕμμες, ὁμιλίας οἳ
πρὰν χαρὰν ἀμειβόμενοι γλυκείας,
εἴπατε, κῆνον,

εἴπαθ', ὡς ποθεινὸν ἴδεσθέ, χ' οἷον
ἤτορος φρόνημ' ἀτρεκὲς, χάρις τε
ἠθέων ἁπλῶν ἀκέραια· γλώσσᾳ δ'
αἱμύλος οἷα

ἕζετ' αἰὲν εὐστοχία, παρέδρους
χρηστότητ' ἔχουσα, λόγων τε πειθῶ,
εἴπατ'—ἀλλ', οἴμοι, τί πρόσω; τάδ' ἤδη
φροῦδα, καὶ ἐν γᾶς

ἀγκάλαις δεχθεῖσ' ὀλιγὴ λυθέντων
ὀστέων κεῖται σποδία, βροτοῖς γὰρ
οὔτι πω χραισμεῖ σοφία φρενῶν τὸ
μόρσιμον ἆμαρ.

ὡς φύγεν τἀνθρώπινα. σὺν δ' ἄρ' οἶκτος
οὐδαμᾶ πέφευγε· μένει θανόντος
δύσλυτος χρόνῳ πόθος. ἠνίδ' ἤδη
φίλτατον ἔρνος

δέξατ' ἐν κόλποις τεμένου κλεεννοῖς
ἁ φίλα τροφὸς σοφίας, καλῶν ἁ
κἀγαθῶν μάτηρ· περὶ δ' ὡς ποθεύντων
ἄνδρα μέγιστον

στήσατ' οἰκτρὸν πλῆθος ὁμηλίκων· τοῖς
δάκρυ', ὡς γοῶσι φίλον γεγῶτα
ἐν φάει, φίλον δ' ἔτι καὶ θανόντ', ἔ-
τεγξε παρῃάς.

πῶς γὰρ οὔ; θυμῷ φιλίας ὑφέρπει
χάρματος τοῦ πρὶν γοερόν τι κῆδος,
κοὐκέτ' οὔσων ἵμερος ἐλπίδων κῆρ
ἐνδόθι δάκνει.

ἀλλά μὴ λυπεῖσθε· τοιοῦδε τύμβός
οὐχὶ νεκρῶν ὡς φθιμένων τὸ χῶμα.
τᾶν φρενῶν τἄργα, στιβαρώτερα μνη-
μήϊα χαλκοῦ,

τὤνομ᾽ ἀνδρῶν εἰν ὀαροῖσι θήσει
τῶν τε νῦν, τῶν τ᾽ ἐσσομένων. φίλαν δὲ,
τηλικούτοις ὡς πρέπον, ἀνθέμοις πυκ-
νοῖσιν ἀοιδᾶς

Μοῖσα τιμάσει κόνιν, ἐμβαλοῖσα
μνᾶμα τᾶς φιλοφροσύνας, πόθω τι
μνᾶμα· καὶ θρέπτειρά ποτ᾽ ἀμφιθήσει
υἱεῖ τύμβον,

οὗ κατίσδεται Σοφία, κλεεννῶν
λείψαν᾽ ἁ τῶν πρὶν σεβίσασα παίδων,
ἔνθα Νευτώνου δίοδους σκοπεῖ τὸ
ξεστὸν ἄγαλμα

τοῦ φάους. χ᾽ οὗτος γὰρ ἀεὶ, θανών περ,
ζῇ παρ᾽ ἁμῖν· τεὸν δὲ, μάκαρ, παρ᾽ ἁμῖν
ζήσεται, δέλτοισι φρενῶν τυπωθὲν,
φίλτατον εἶδος.

ἠδ᾽ ὅταν τῶν νῦν κατὰ γᾶ καλύψῃ
πᾶν γένος, σταθήσεται ἀμφὶ τύμβον
τὶς νέος, Μοίσαισι φίλος, τεὸν δ᾽ ὡς
τὤνομ᾽ ἄφωνος

θάσεται, ζᾶλος θαλερώτερον πῦρ
ἐμβαλεῖ στάθεσσιν· ἀπαλλαγεὶς δὲ
φθέγξεται πρὸς θυμὸν ἑὸν—*ΤΟΙΟΣΔΕ*
ΚΑΙ ΣΥ ΓΕΝΟΙΟ.

E. V. Blomfield,
Coll. Caii, Gonvil. Schol.
1809.

MORS NELSONI.

ΝΑΥΣ προσέπτατο γλαφυρά. ποθ' ὅρμον
πείσμασιν θρασύνεται. τῶν Βρετάννων
δὴ πλατᾶν ὕπ' εἰλατίναν ἁλὸς λευ-
καίνεται ὕδωρ.

ἄγγελος γᾷ πᾶξε βάσιν· γέλασμα δ'
ἐγκατίζει δακρυόεν λαλεῦντος
χείλεσιν. "Νικάσαμες· ἀλλὰ ναυτᾶν
κῦδος ὄλωλε.

"Ἄλβιον, τὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς,
"τὶν Ποσειδᾶνος κρατεραῖν τρίαινα
"ἐν χεροῖν ἔτ' ἐστι. κέκευθε πόντω
βένθεσιν ὕβρις

" Κελτιβάρων ἀντίπαλος· κἀκεῦθεν
" ἄπλετος Γαύλων στόλος, ὃς παρέπτα
" πράν ποκα σκιρτάμασιν, οἷα πόντω
" ἀγεμονεύων.

" ἦ σκεδάσδεται δνοφερὰ θυελλᾶν
" συστροφὰ, τὰ πρὰν στυγεραῖς βρύοισα
" πημοναῖς ἀλιτρεφέων Βρετάννων
" ἀμφέχανεν γᾶν.

" ἦ μάταν σκεδάσδεται· ἅλιος γὰρ
" δάϊον ῥῆξεν νέφος, ἦδ' ἄνακτος
" Ἑσπέρω[1] σκότον κατέδυ· κέκρυπται
" σβεννύμενον φῶς.

" ἤγγελον χαρὰν ἄχαριν. ματαίως
" καλλίνικος ᾄδεται· ὄρχαμος γὰρ,
" τόνπερ ἁ Νίκα πεφίλακε, ναυτᾶν
" κλεινὸν ἄγαλμα,

" παῖς ἁλὸς φέρτιστος ὄλωλ'· ἔδωκεν
" αἷμα πάτρας ῥύσι', ἄφαρ δὲ καλῷ
" ἐκπνέων βίον θανάτῳ κράτους ἔ-
" στασε τροπαῖον."—

[1] Sophocles, Œdip. Tyran. ver. 183.

Ἦ πάλαι τὼς Ὀθρυάδης ἔσωσεν[1]
πατρίδ' ἡρώων μόνος, εἰς δ' αρ' ἄσπιδ'
αὐτίκ' ἐκλείψων ἀνέγραψε νικα-
τάριον ὕμνον.

πᾶ φέρεις με, Μοῖσα, δι' ὑγρὰ πόντω
νῶτα; πᾶ σταθήσομαι; ἦ δοκεῖ μοι
ἴκταρ Ἡραῖον λεπάς· ἦ πατρῴων
ἐγγύθι ναυτᾶν

δὴ κλύω πολὺν πίτυλον, κέλευσμά τ'
ὄρθιον κωπηλασίας. "Βρετάννων
"παῖδες ἀδμήτων ἴτ'. ὀπαζέτω τις
πατρίδι γαίᾳ

"σάμερον θρεπτάρια."—ναῦς ὑπῆρξεν
ἐμβολᾶς, τάξεις δὲ πέριξ Ἰβάρων
ἔξοδον ζατεῦντι φυγᾶς, νεβροὶ θη-
ράματος ἔνδον,

συνδρέμως ἀμαιμακέτῳ κλονάσει
ἐκφυγεῖν ναῦς λισσόμεναι· βραχὺν δὲ
δίπλακος πλήθους ἀνέμων καταΐξ
σῶσεν ἄριθμον·

---

[1] Herod. I. c. 82.—Analecta Poet. Græc. I. p. 496.

ἦ μάταν παιᾶνα κροτεῖτε, ναῦται,
ἦ μάταν νικάσατ᾽, ἐπεὶ δαμέντες
εὔστοχον πέμψαν βέλος, ἀγρίῳ τε
τραύματι παίσαν

ναυβατάων κῦδος. ὁ δ᾽ αἶψ᾽ ἐρείπων,
" Αἲ γὰρ ἔν τιν, πατρὶς ἐμὴ, θάνοιμ᾽ ἄν.
" ἀλλ᾽ ὅμως—τεῦ γὰρ περὶ Θεῦς ἀφεῖλε
" νόστιμον ἆμαρ,

" ἀδέως"—τῷ δ᾽ αἷμα μέλαν παχυνθὲν
ἥτορος πέριξ ῥέεν, ἐκ δὲ ῥῆμα
ἡμίπνουν γλώσσας πέσεν, ἄλκιμός τ᾽ ἐξ-
έπτατο θύμος.

ἀδὺ κοιμῶνται θανάτῳ βαρείαις
ἀγκάλαις ἥρωες, ἐφ᾽ οἷς ἔλειβεν
ἁ πατρὶς τὸ δάκρυ πόθῳ. τεόν γ᾽ ὤν
ἄμφεπε θράνοις

ἁ πόλις συμπᾶσα τάφον. τάφου δὲ
φέρτερόν τοι μναμόσυνον πολιτᾶν
ἵμερος. τεῦ ῥ᾽ οὐ γλαφυρὸν σαώσει
τὤνομα χαλκὸς,

ἐν δὲ καρδίαις Βρετόνων θαλεῖς τὺ
ἄμβροτος, Μοῖσαί τε τεὼς ἐπαίνως
θεύμοροι πλέξοντι μελιπνόοις ἄν-
θεσσιν ἀοιδᾶς.

ἦδ' ὅταν περικτίονες βρέμωσιν,
ἄγχι δ' ἠχῇ κῦμα μάχας ποτ' ἀκτὰν
λευκοπέτραν Ἀλβίονος, πατήρ τις
υἷεα σεῖο

μνάματος στάσει πρόπαρ. "ΟΥΤΟΣ, ὦ παῖ,
" ἀλκίμως ἐμάρνατο, καὶ τελευτῶν
" ἀμπὶ πάτρας, ἀΐδιον κλέους ἔ-
" δρέψατ' ἄωτον."

Carolus Jacobus Blomfield,
Coll. Trin. Schol.
1806.

VERIS COMITES.

'ΑΓΡΙΩΙ πρὶν λαίλαπι γαυριάσας
ἠνίδ' ὡς σίγασ' ἄνεμος, γέλασμα
κυμάτων ἀνηρίθμον ἠρέμα κοί-
μασε γαλάνα.

ἀλλὰ τῇδ', εἴτ' ὠρανιᾶν ἀφ' ἑδρᾶν,
ἑσπέραις εἴτ' ὠκεάνου παρ' ἀκταῖς
ὀλβίων νασᾶν ῥοδοπάχεές σ' ἀπ-
άγαγον ὧραι,

χαῖρέ μοι, χαῖρ' αὖθις ἔαρ, κόμισδον
πορφυροῦν ἔτευς γάνος· ἄγγελος τεῦ
εὐστομεῖ μινυρομένα σκιαῖσιν
πένθιμος ἀδών,

ἁ ξένα δ' ἀμοιβαδὶς ἐκ μελάθρου
ὀρθρινὸν τρύζοισα λαλεῖ χελιδών·
σύμφυτός τιν ἁρμονία. τὰ δ' ἄνθη
ἄτρεμα βάλλων

ἐκ τάφων πρὰν χειμερινῶν ἔλυσεν
ὑψόθ' ἁβραῖς κοῦφα βιβῶν ἀήταις
εἴαρος παῖς ὁ Ζέφυρος· δι' ἄλσος
ἁδὺ τέθαλε

τὸ στέφος νύμφαισιν ἴον, τὺ δ' ἀοῦς
ἀργύραν Νάρκισσε δρόσον πεπωκώς,
Κύπριδός τ' ἄημα ῥόδον· βρύοισαν
εὔνασε γαῖαν

ἁ μυρόπνους ἁσυχία πτέροισιν
εὐδίαν στάσδοισ'· ἄγ' ἔγειρε χόρδας
Δαλίων ὀπαδὲ θεᾶν· ἐραννᾷ
εἴαρος ὥρᾳ

οὐκ ἄθαλπτοι Πιερίδες· μέλευς δὲ
μαλθάκαις ἀκτῖσι βεβρεγμένον κῆρ
ὡς ἰαίνεθ', ὡς βαθὺ κυδίασεν
ἔνθεον αὐδᾷ.

αἴμυλος δ' ἁ Κύπρις ἀπ' ὠράνοιο
ἅρμ' ὑποζεύξασα πέδον δίεπτα·
χρυσέων ἐξ οἰχομένας πεδίλων
ὡς καλὸν ὄσδει

γαῖά, κ' αἰθὴρ πορφύρεός· νιν ἄμπι
αἵ τε Καφίσου Χαρίτες λαχοῖσαι
θερμὸν ἐκπνεῦσαν πόθον (ἄλλεταί μοι
στάθεσιν ἦτορ

εὖτ' ἂν εἴδω) πάρ τε βρέφος κατίζει
μικκύλος παῖς, μικκύλον οὐ τὸ τραῦμα,
εἰ κόρας ποκ' ὄμμασιν ἐννυχεύων,
εἴτ' ἀνὰ δρυμὼς

Ναιάδων ἀγησίχορος βέλεμνον
ἱμέρῳ χρίσας βάλε· τὶς πέφευγεν;
ἄμβροτος γὰρ εἶαρ ἔρως, ἔρως δ' αὖθ'
ἄμβροτον εἶαρ.

ἀδονᾶν ἄλλοισι μέμαλεν ἄλλων·
μυρίαι γὰρ πλάσιον ἀδοναὶ τεῦ,
μυρίαι τεῦ, φίλτατον ἦρ, ὀπαδοί.
ἄλλοτε νύμφα·

εὖαδ' ἐν χόροις ὀάρισμα, νύμφας
ἠρινὸν γὰρ κάλλος ἀπαὶ φαεννῶν
ὀμμάτων στάσδει πόθον, ἁ λαλεύσης,
ὡς μέλι, φωνά.

εὖαδ' ὡραῖον γάνος· Ἀφροδίτης
ἄνθος ὡς γλυκὺ, γλυκερώτερον δ' ὃ
παρθένου ταῖς ἀμβροσίαις ῥόδον πα-
ρήϊσι θάλλει.

τάκετ' ἐν πέτραις νιφὰς, ἐν δὲ λευκοῖς
εἰσέτι στάθεσσι χιὼν ἔλαμψεν·
ἀλλὰ μὴ ψυχρόν τι, τοίας χλιαίνει
ἁ φλογὸς αὐγά.

ἄλλοτ' ἐν ποίᾳ δότε μοι προπίνειν,
ἄμπελός τ' ἄμπαυμα πόνων γένοιτ' ἄν,
κ' ὠ Διὸς παῖς κισσοφόρος· πιὼν τὶς
οἶδε μέριμναν;

ἀδὺ τᾶν ὑλᾶν ψιθύρισμα, μάλων
ἀδὺ δείλᾳ πλασδομένων βόαμα·
ἄδιον δ' ἁ πακτίδος ἐν νάπαισι
νυκτὸς ἀμόλγῳ

δωριάσδει ποικιλόγαρυς ὠδὰ,
ἂν ἐμίμασ' ὑαλόεσσιν ἄντροις
ἀντιπλὴξ, 'Ορεστιάδεσσι νύμφαις
παίγνιον ἄχω.

ἂν δὲ λειμῶν' ὃν χλοεραῖς ποκ' αἰδὼς[1]
ἀρτὶ καπεύοισα δρόσοις ἔτεγγε,
σὺν κυσὶν τοῖς θηροφόνοις κάλεσσεν
Ἄρτεμις ἁγνὰ,

εἶμι, καὶ γὰρ παρθένος ἐξέγειρεν,
εἶμι πρὸς βάσσας. τότε δ' αὖ καταχὲς
κρανίδος μελισδομένας παρ' ὕδωρ
οἰόθεν οἶος

μνάσομαι τὰ λυγρὰ βίου, βροτοὺς δὴ
μνάσομαι, φύλλων γενεήν· τὶ δ' αὔτως
ἀνθέων[2] ἅβας τὸ ποθεινὸν ἄνθος
φοίνιος ᾅδης

---

[1] Eur. Hipp. 78.

[2] Deflendum admodùm juvenem Vice-Comitem Trafalgar.

δρέψατ' ὡραίᾳ νεότατος ἀκμᾷ,
δρέψατ' ἐν τοῖς ἁλικίας χόροισιν
τὸν γλυκὺν, τὸν ἱμεροέντ'; ἐφ' ἁμῖν
φίλτατον ἔρνος

οὐκ ἔτ' ἐστ'· ἀλλ', ὦ τάλαν, εἰ τόδ' εἴη
μόρσιμον, Νέλσωνος ἂν ᾖσθ'—ἀμαυροὶ
παρβεβάκαμες· τί δέ τις, τί δ' οὔ τις;[1]
ὡς ὄναρ ἔπτα,

αὔριον δ' οὐ, θνατὸς ἐων, ὅρασεν.
τὶ φρονεῖς; μεῖον φρονέοντι κέρδος·
οὐχὶ δὴν τὸ τερπνόν· ὅταν φανῇ δι-
όσδοτος αἴγλα,

φροντίδες πᾶ, πᾶ δὲ σοφῶν μέριμναι;
λάμψεν ἀὼς πορφυρέα, τρυφαῖς τε
νηδύμοις χλιδῶσα χάρις, γέλασσεν
ἄμβροτον ἆμαρ·

---

[1] Pind. Pyth. H'. 135.

ἀδὺ μειδίασε νεᾶνις ὥρα,
τερψέων εἶαρ βραχύ. τὶς σκοποῖτ' ἂν
χείματος λυγροῦ ζάλον, ἀγρίαν τε
νυκτὸς ἄβυσσον;

Thomas Rennell,
Coll. Regal. Alumn.
1808.

EPIGRAMMATA.

Inest sua gratia parvis.

ΒΑΙΟΙΣ κόσμος ἔνεστι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
 πολλᾶν καὶ γλώσσων τοῦτ' ἐνέδειξε φυή.
καλὰ καὶ ἡδέα ῥηματίων μειωτίκ' ἔχουσι
 σήματα, τῆς στοργῆς σήματα καὶ φιλίας.
αὐτίκ' ἐραστὴς γίνετ' ἐρωτύλος· οὔνομ' ἐπαιτεῖ
 παιδίσκου τε πάϊς, κουριδίου τε κόρη.
εἴκει φρὴν μεγάλοις, ἡμῖν δέ τε βαιὸν ὑπείκει·
 ἔνθεν ἔχε κραδίην θαῦμα, καὶ ἔνθεν ἔρως.

GULIELMUS COLE,
Coll. Regal. Alumn.
1776.

Inest sua gratia parvis.

ISAACUS NOBLE PULICIS SUI OBITUM DEFLET.

Ergo te rapuit, miselle pulex,
Orci sæva necessitas? magistri

Breves deliciæ, breves lepores.
Heu! lethi per iter tenebrosum
Erras unde negant redire Parcæ.
Ah! non artubus ampliùs pusillis
Catenam injiciens vagum ligabo
Corpus, non digitos heri pererrans,
Et circumsiliens modo huc, modo illuc
Exsuges bibulis tenax labellis
Cruorem; haud tenuis vitrum figuræ
Augebit mihi delicata membra.

Adeste, O Veneres, Cupidinesque,
Et quodcunque amat elegantiores
Minutæ artis ineptias, adeste!
Hæc luctûs nova causa, non Corinnæ
Fletur Psittacus, aut Catullianus
Passer; passere te Catulliano
Eoo alite te venustiorem
Abstulere manus rapacis Orci.

GULIELMUS COLE,
Coll. Regal. Alumn.
1776.

Inest sua gratia parvis.

O Quis Flacce tuum speret deprendere plectrum,
Quisve tuis Sappho bella sonare modis.
Quisve tuos æquare sales, lepidissime vatûm,
Quid faciam? triplex en! mihi surgit opus.
Quid dubitem? quædam saltem mihi gratia detur,
E tribus hoc minimum me petiîsse malum.

Edmundus Sayer Poulter,
Coll. Trin. Schol.
1776.

Bellus homo Academicus.

ῼΣ νέος ἡνιόχευεν ἐνὶ δρυμοῖς Ἀκαδημοῦ,
ἴδρις τ' ἐν νύσσῃ πολλάκ' ἔκαμπτε τροχὸν
κυδιόων φρεσὶν ᾗσιν ἀγάλλετο· τὸν δὲ νοήσας
εὖ τοῖον πινυτὸς μῦθον ἔειπε Πλάτων.

" σὴν πεῖραν μὲν ἰδὼν μέγ' ἐθαύμασα, μηδέ ποτ' αἰνῶ·
" εὖ γὰρ ἐλᾶν φαύλοις ἐστι καὶ ἠλιθίοις·
ἀλλ' αὔχει γ' ἐνταῦθα μόνον τοίοισιν ἐπ' ἔργοις,
οἷα μαθὼν ἀρετῆς τεύξεαι, ἢ σοφίας.

JOS. GOODALL,
Coll. Regal. Alumn.
1781.

Bellus homo Academicus.

QUI mores, habitus, scientiæque
Belli sint Academici, requiris.

Sit nec illepidus, nec invenustus,
Politus satis, elegansque cultu;
Doctus psallere, vel levi choreæ
Saltu membra movere delicata:
Nec Musarum adeò infrequens Sacerdos,
Quin laudet numeris, nec inficetis,
Palpebram Cinaræ, aut Chloes catellum.

Et linguas sciat, et legat poetas,
Et molles Italos, levesque Gallos.
Vos Græcos legite, exoleta turba,
Queis doctis placet esse, vel videri!
Sic plaudens sibi ceterosque temnens
Magnum semper agat nihil, Vacunæ
Merarumque cliens ineptiarum.

Jos. Goodall,
Coll. Regal. Alumn.
1781.

Stans pede in uno.

ΞΕΙΝΟΣ ἐνὶ Σπάρτῃ ἐπὶ δεξιοῦ ὀρθὸς ἀναστὰς,
ὡς ἐῤῥύθμισμαί, φησὶ, ποδῶν σοφίᾳ.
" οὐ σὺ, Λάκων, οἶμαι, τόσσον χρόνον ὧδε κὲν ἔστης."
" οὐ γὰρ," ἔφη, " χηνῶν δ' οὔτις ὃς οὐ δύναται."

Jos. Goodall,
Coll. Regal. Alumn.
1782.

Stans pede in uno.

IN STATUAM MERCURII.

Sum tibi Mercurius. Quæris cur sto pede in uno?
Scilicet hoc hodie contigit esse lucrum.

Jos. Goodall,
Coll. Regal. Alumn.
1782.

Οὐ τὸ μέγα ευ ἐστι, τὸ δ' εὖ μέγα.

Perlegit Eutrapelus libros malè sedulus omnes
Nec grave sopito corpore cessat opus.
Scilicet in somnis sibi nocte videtur eosdem
Volvere, quos longâ volverat antè die.
Desinat infelix, magnis neu perstet in ausis
Et multa ut possit dicere, pauca legat.

Franciscus Wrangham,
Coll. Magd. Schol.
1789.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος.

'ΕΝ μεγάλῃ κόσμου σκηνῇ, ὦ 'νθρωπε, πρόσωπον
δεῖ σ' ὑποκρίνεσθαι τοῦθ' ὁ χορηγὸς ἔδω·
εἰ βασιλεὺς, εἰ πτωχὸς ἔῃς καλόν· οὔ τι διοίσει
ἢν περιθῇς ὤμοις πορφυρίδ' ἢ ῥάκεα.
πέντε μέρη τάχ' ἂν οὐ, τρία δ' εἴποις ἄν. τί δὲ τοῦτο;
εὖ τρία γὰρ διάγων, δρᾶμ' ὅλον ἐξανύσεις.
λεῖπε δὲ τὴν σκηνὴν ἱλαρῶς· ὡς δ', ὅς σ' ἀπολύσει,
αὐτὸς δωρήσει σε στεφάνωμα Θεός.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος.

UT ille victor orbis, et patriæ pater
Confectus annis et dolore morbido,
Augustus, horas jam supremas duceret;
Gravata ad auras vix levavit lumina,

Circùmque flentes, cuique protendens manum,
Interrogavit voce sollicitâ suos;
" Ecquid putatis, partem ut æquus histrio
" Mimumque vitæ me tulisse commodè?"
Qui cum faventes " optimè," unà dicerent;
Hæc ille " fiat: vos valete et plaudite!"

CORNWALL BAYLEY,
Coll. Christi.
1802.

Ludentis speciem dabit, et torquebitur.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ ἐν Πίσᾳ τις ἐὼν ποτ' ἐτύγχανε, πουλὺς
'Ως νέος ἰσχυρᾶς παῖζεν ἀγῶνα πάλης.
ἔνθα τε κἄνθ', ἐνόησεν, ὅπως ἐπὶ δίζυγι καρπῷ
Σύμπλεκον ἀμφοτέρας ἀμφότεροι παλάμας.
Καὶ πλευρὰς ἐνόησεν ὅπως, στόμα τε ῥῖνάς τε.
Δείν' ἀσθμαινόντων σκληρὸν ἔτυπτε πέδον.
'Η δ' ἄρα, θώϋξεν, τοίους ἦ παίζετ' ἀγῶνας;
'Αλλ' ἡμεῖς τοίην οὐ μαχόμεσθα μάχην.

In Ventriloquum.

SALVE! magna tui Britanniæque,
Salve! gloria temporum tuorum!
Qualis nemo fuit, nec est, eritve
Posthàc. O utinam repentè voces
Sint centum mihi, sint et ora centum, ut
Te, tui similis poeta laudem!
Audin'? nunc hominemve, fœminamve,
Juxta, nunc procul et remotiores,
Hàc illàc, puerumve ineptientem
Credas multa loqui, simul disertâ
Ac vox parturiet sonos in alvo.
Atqui nil tremit os loquentis; atqui
Nil motum est labium. Quid ergò? Fallor;
An verum est? loqueris, tacesve? certè
Et nusquam tua vox et est ubique.

JOANNES TWEDDEL,
Coll. Trin. Schol.
1789.

Vir bonus est quis?

Quis bonus est? audite, bonum aiunt esse nepotes
  Istum, qui potat; quidlibet audet, amat;
Alea cui cordi est; qui carum occidit amicum;
  Conjugiumque sacrum non violâsse rubet.
Siquis, lucro inhians, humani sanguinis emtor,
  Magnas fraude, dolo, vi cumulârit opes,
Publica de tali quæ stat sententia? dicunt
  Quid mercatores? credite, vir bonus est.
Solvitur hic nodus: manet alter: si mihi dicas
  Tales esse bonos, dic, bone, "quis malus est."

Georgius Strachey,
Coll. Trin. Schol.
1795.

Insaniens Sapientia.

ΛΕΙΜΩΣ' ἀνθοκόμοις σκιρτῶσ' ἀταλάφρονες ἀμνοὶ
  Ὕστατ', ἐφιστάμενον δ' οὐκ ἀλέγουσι φόνον.
Χείματος οὐ κρυερὴν φρίσσων καὶ ἀμείλιχον ὥρην
  Ὄρνις, εἰαρινοῖς εὐδιᾷ ἐν πετάλοις·
Νήπιος ἀνθρώπων φύσις, ἦ μάλα νήπιος, ἥτις
  Λυγρὰ προδειμαίνει τῆλε βίου πάθεα.
Τέρπεσθ' ἠλιβίᾳ θνητοί· μανία γὰρ ἅπαντα
  Κήδεα· σωφροσύνη πᾶσα παραφροσύνη.

GULIELMUS FRERE,
Coll. Trin. Schol.
1797.

Nugæ Canoræ.

ΑΙΘΑΛΙΩΝ τέττιξ, μικρός περ ἐὼν, ἐν ἐέρσαις
  Ἠχεῖ μὲν λιγυρῶς, αἰὲν ἄχρηστα λαλῶν·
Ἀντίτυπος θνητῶν· ἐν σκηνῇ γὰρ βιότοιο
  Στωμύλα καὶ λῆροι κόμπον ἔχουσι πλέω.

Ἀνὴρ δ' ἐστι σοφὸς, λήρους ὃς μήτε μεριμνῶν,
Μήτ' ἀμελῶν σεμνῶν, ἔπλεε κῦμα βίου.

Georgius Pryme,
Coll. Trin. Schol.
1801.

Μέγα βιβλίον μέγα κακόν.

Cum gravis Orator,[1] de relligione locutus,
Reginæ plausus moverat eloquio,
Illa, virum laudans: "Quam vellem longius esset!
"Nam queror hoc unum, quod breve fiat opus."
"Sin mihi" respondit, "Deus otia plura dedisset,
"Hæc mea, confidas, vel breviora forent."

Eduardus H. Alderson,
Coll. Caii, Schol.
1807.

---

[1] Tillotsonus.

Nesciunt quantò majus dimidium sit toto.

" Quidnam," Cyrus ait,[1] " sibi vult hic terror inanis?
" Si quem pœniteat Martis, abire licet.
" Non retinere meum est; nec tantùm haud proderit ille
" Qui manet invitus; fortibus officiet.
" Cedant imbelles: reliqui præstabimus ultrò,
" Quod neque conjuncti, dimidiata manus."

Joannes Doncaster,
Coll. Christi.
1791.

---

[1] Vide Xen. Cyrop. VI. 16.

Artis est Artem celare.

ΧΛΩΡΙΔ' ὅτ' ἠϋκόμοις ἅμ' ὁμήλιξ' ἔργα χορείης
  καὶ χέρε, καὶ κραδίαν, καὶ πόδε, τερπνὰ μέλει,
τῇ μὲν, τῇδ' ἄρ' ἁβρῶς πτερόεσσ' ἐπὶ ποσσὶν ἔβησε,
  στρέψε δὲ ῥηϊδίως πουλυελικτά μέλη.
ἆ χαρίεσσα χορητί· τοῖ' ἂρ τέχνης πέλει ἔργα;
  οὐ φύσις ἀγλαΐας τήνδ' ἐδίδαξε βάσιν;
καλὴ μὲν σὺ, χορητί· φύσις δὲ τάδ' οὐκ ἐδίδαξε,
  τέχνη δ', ᾗ τὰ μάλιστ' ἤρεσ', ὅταν γε λάθῃ.

EDUARDUS MALTBY,
Aul. Pemb. Schol.
1790.

——*Quicquid Græcia mendax*
Audet in historiâ.——

AD JACOBUM BRYANT.

TI φὴς; μάτην ἄρ', ὡς ἔοικ', Ἀχιλλέως
Ὀργὰς ἐθάμβουν· σοῖς μάτην ἀλγηδόσιν,
γύναι, συνήλγουν, Ἕκτορος θανουμένου,
εἰ μῦθός ἐστι πάντα κ'οὐκ ἀληθέα.
μὴ δ', ὦ Γέρον, φρενῶν γκυκεῖάν μου 'φέλῃς
ἀπάπην· ὅταν γὰρ καὶ δόλος χάριν φέρῃ,
ἔξεσθ' ἁμαρτεῖν, κ'οὐ δόλος κεκλήσεται.

——*Quicquid Græcia mendax*
Audet in historiâ.——

QUALIS, quæ placidum ætheris per ingens
Templum servat iter, levisque nimbi
Involvit brevibus caput tenebris
Luna; pulchrior inde gratiorque
Astris prœniteat, cavamque vallem, et
Fractorum juga montium serenet:
Talis aurea Veritas sub almâ
Velat se specie, sciens juventæ
Blandâ fraude vagas tenere mentes.
O salvete, sacrum genus, Poetæ,
Virtutis decus et scientiarum.
Vobiscum mea mens avet vagari,
Queis Phœbus pater ipse veritatem
Falsis historiis dedit docere.

BARTHOLOMÆUS FRERE,
Coll. Trin. Schol.
1798.

Ex Nitido fit Rusticus.

ΚΑΛΩΝ θ' ἁπάντων κἀγαθῶν, Γράντα, τρόφος,
ἅπαξ ἔτ' αὖθις καὶ πανύστατον λέγω
χαίρειν σε, μῆτερ. ἧς ἐν εὐδόξοις δόμοις
μουσῶν ἀθύρματ' ᾖδον ἕπτ' ἐγώγ' ἔτη,
δρέψας ἄωτον ἄφθονον πάντων ἀεὶ,
ὅσων ὁ πλοῦτος χ' ἡ τρυφὴ τερπνῶν ἔχοι·
γήμαντι δή μοι παῖσι σὺν πλέοσι κακαὶ
ἦλθον μεριμναὶ κἀνεπεφράστοι δυαί.
τῷ νῦν πένης τε, καὶ πρὸς ὀῤῥωδῶν πικρᾶς
γλῶσσαν γυναικὸς, αὐτὸς ὗς βόσκων ἐμὰς,
ἀγροῖς τ' ἐνοικῶν, καὶ κόπρῳ πολλῷ ξύνων,
ὅλως ἀέλπτον γῆρας ἐν σκότῳ τρέφω,
ὢ τῆς ἀμοιβῆς, ἀντὶ πρὶν λαμπροῦ βίου.

In effigiem nobilissimi Senatoris, novæ Societatis Agriculturalis fautoris.

VITÆ gaudia delicata mittens,
Et quæ sunt tituli superbioris;
Tonsus rusticiùs rudes capillos,
Dextram fraxineo decens bacillo,
Ruris sector opes laboriosas
Boum stemmata, vomeris triumphos,
Præpingues pecudes, et unctioris,
Crassas jam nimiùm, dapes macelli.
Vos quidvis edite, o misella turba!
Quos quidvis decet esse vel perire.
Præsentes Lanio nimis rapaci,
Præsentes avido adsumus colono,
Non belli, proceres ut antè, Patres,
Patres justiùs esuritionum.

J. F. PLUMPTRE,
Coll. Regal. Alumn.
1803.

Ὕστερον πρότερον.

ἮΝ ὅθ' ἀμιλλητῆρες ἐπ' Ἀλφείοιο ῥεέθρῳ
  Ἀντιπάλοις ἐμάχονθ' ἅρμασιν ἡνίοχοι·
πίμφα δρόμος τετάνυστο· τὸ δ' ἄρ νίκης γλυκὺ κῦδος
  δείν' ἀσθμαινόντων στήθε' ἀνῆψε νέων.
ὃς δ' ἔτυχ' ὑστερέων τις ἀμήχανος, ὡς δὲ οἵ ἵπποι
  πολλ' ἔκαμον, βραδύπουν δίφρον ἐφελκόμενοι,
δὶς μάκαρ εἶ, τις ἔφη Βοιώτιος, ἦ μάλα νικᾷ
  κεῖνος, ὃν ὡς ταχέως πᾶσα πέφευγ' ἀγέλη.

Ὕστερον πρότερον.

LUDICRA cùm festi redîerunt otia pagi,
  Sollennesque ciet rustica turba sales;
Compositis vidi, rapidum certamen, asellis
  Agmina ridiculâ mista volare fugâ.
Alter in alterius, lex est, vectetur asello,
  Vincat, qui victus sit levitate pedum.

Curritur ad metam; stimulis et calce fatigant,
Ille volens asinum linquere, et ille suum.
Sic celerem superare piger, sic scit quoque victor
Devinci, et primis ultimus esse prior.

JOANNES KEATE,
Coll. Regal. Alumn.
1793.

Χρὴ σιγᾶν, ἢ κρείσσονα σιγῆς λέγειν.

ἽΡΟΣ, ἐὼν ἄγλωσσος, ἐνὶ τριόδοισι κάθηται
πτωχεύων, σπάνιον λισσόμενος βίοτον,
γηράλεος, πολιοκρόταφος, καὶ χεῖρε πετάζει
δακρυόεις—λεπτὸν πῶς ποτ᾽, ἄφωνος ἐὼν,
δῶρον ἀπαιτεῖται;—Μάλα δὴ πιθανώτερα κείνῳ,
εἰ στόμα σιγᾶται, χεὶρ, τρίχες, ὄμμα λαλεῖ.

Χρὴ σιγᾷν, ἢ κρείσσονα σιγῆς λέγειν.

Omni pulchrior enites puellâ,
Omni pulchrior, Aula, blandiorque:
Laxas voce simul levi labella,
Totum quæ redolent labella Pæstum,
Longè diffugio: improbam perosus
Linguæ multiloquæ procacitatem.
Formosa, ah! precor, obsera labella!
Sit ridentibus immorari ocellis!
Sinusque ambrosios, comamque lentam
Ah! sit fas mihi deperire, et almæ
Rubores teneros genæ! Venustum
Nollem, Pygmalion novus, jubere
Solvi vivifico calore marmor.

Gulielmus Frere,
Coll. Trin. Schol.
1796.

Quid nester Roscius egit?

ἌΝΔΡΑΣ ἐγὼ τρεῖς οἶδα, τὸ Ῥώσκιον οὔνομ' ἔχοντας,
λῳστ' ὑποκρινομένων σύμβολον ἠδὲ γέρας.
πρῶτόν σ' ἐν τούτοισιν, ἐπώνυμε Ῥώσκιε, θήσω·
δεύτερον ἐκ πατρίδος Γαῤῥιχὸν ἡμετέρης.
ὃς δὲ τελεῖς ἀριθμὸν, μεγάλης ὦ μικκύλε φήμης,
οὐ τριταγωνιστεῖς, παῖ, τρίτατός περ ἐών.

Ad Roscium nostrum.

PER te jam satis ipse jure notus,
Nec famæ supereminentis omnes,
Atqui verticis indigus, pusille
Magni debueras, puer, tragœdi
Non nomen rapuisse, sed cothurnos.

J. K. MILLER,
Coll. Trin. Schol.
1805.

Veteres Aviæ.

In veteres Avias nulla olim impensior Ætas:
  Attonita in cunas Natio tota redit.
Rursùs agis curvæ nutricis somnia, Nestor,
  Infantesque lubens historias recolis.
Rursùs[1]—puniceo ut frontem velata cucullo
  Crederet erranti parva puella lupo;
Virginis ut læsæ speciosus veste Lycaon
  Securam tremulâ voce subiret anum.
Dixere ambigui "sanctum vetus omne" Poetæ—
  Longè alio insistit dogmate "Sacra Fames."
En!—veteres Aviæ tibi de pulmone revulsæ!
  Ut rictu immodico viscera nigra ruunt!
Jamque Aviæ nihilum superest. Tu, cui malè duret
  Dives anus, cornix altera, mitte lupum.

---

[1] Vide Terroris fabulas.

Simulacrum Cereris, Eleusine deportatum.

ἌΛΛΟΣ ἐπαινεσάτω τὸν Ἄρην ἐθέλοντα· Κλέαρχον
ἄλλος, ὑπὲρ πάτρης αὐτονόμου πρόμαχον.
εἶμι δ' ἐγὼν, αὐτός τ' ἐθελοντὴς, κῦδος ἐπ' ἴσον,
ἀγλαΐσων χρυσέῳ Τριπτόλεμον στεφάνῳ.
εἶπε νέον μοι, Μοῦσα, πολύτροπον· ᾧ κὲν Ἐλεύσις,
πολλά περ ἀχνυμένη, θεῖον ἔδωκε βρέτας.
μοῦνος ἄπο ξυλίνοις χρονίαν σπάνιν οὗτος ἀπώσει
φράγμασι, Δημήτραν καρποφόρον κατάγων.
μή μοι μηδ' ὤμους τε κόλους, μηδ' εἴπατε χεῖρας.
πάντα Θεὸς δύναται, πάντ' ἀπάνευθε χερῶν.

BENJ. HEATH DRURY,
Coll. Regal. Alumn.
1804.

Beatus Vulnere.

ΜΥΙΑ ποτ' ἠλέκτρου ψευσθεῖσα διαυγέος εἴδους,
γευσαμένη, δακρύοις Ἡλιάδων ἐπάγη.
μυῖαι, μὴ στοναχεῖτε· γέρας θανάτοιο λέλογχε
κλεισθεῖσ', οὗ βίοτος φέρτερον οὐδὲν ἔχει.
ἡ γὰρ ἀτιμασθεῖσα τὸ πρὶν, καὶ ἐφήμερος οὖσα
σώζεται ἀϊδίῳ νῦν μέγα θαῦμα τάφῳ.

"Curios jam dimidios."

MILLIA Phidiaca impendens Damasippus in æra,
"Quantus," ait, "sacro lucet in ore decor!
"Quàm ridet cœleste! viden'?" tamen ora supersunt?
Ne tantilla quidem; nil nisi massa rudis.
Quippe nihil, non læsa, placet; mutiletur imago,
Crescit, et à damnis fit pretiosa suis.

E. V. BLOMFIELD,
Coll. Caii, Schol.
1808.

Μηδὲν Ἄγαν.

ΟΥΚ ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο γ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὗ χρέος ὑπάρχει πρὸς ζόην εὐδαίμονα,
ἢ πᾶν περιττὸν πάντας ἔξωθεν βαλεῖν.
αλλως τε γὰρ μάλιστα τοῦτο νητρεκὲς,
καὶ τόνδε βίοτον, κτῆμα φίλτατον βροτοῖς,
ὃν φαρμάκοις τόσοισι φράττομεν πέριξ,
εἴ ποτε χρόνῳ δὴ γῆρας ἄζηλον λάβοι,
τίς τῶνδ' ὄνησις, τῶν πρὶν ἡδίστων, μένει;
πλείστην μὲν αἰὼν μέτριος εἰσφέρει χάριν,
ἀνθεῖ δ' ἐρυθροῦ πόματος εὔοδμον γάνος·
ἔπειτα τρὺξ ἅπαντα, κύλικος ἐκβολὴ,
πολλῶν κακῶν φύραμα, σύγχυσις πικρά.

Μηδὲν Ἄγαν.

Ad Otiosum.

STRENUA dum vacuas exercet inertia curas
 Perdis continuos, desidiose, dies.
Non ergò ob modicos sapiens laudabere mores
 Nil nimiùm facis, at nil facis: hoc nimiùm.

J. K. MILLER,
Coll. Trin. Schol.
1806.

Strenua Inertia.

JAM jam siste procax pedes, sciure,
Conatusque tuos; domo licebit
Nunquam exire levi volubilique:
Quid te sic sequeris fugisque semper?

Incassum furis ; ah ! labor premit te
Cæcus, Sisyphius ; trahisque vitam
Ærumnosam, operose, nil agendo.

E. H. Barker,
Coll. Trin. Schol.
1809.

FINIS.

INDEX.

INDEX.

ODÆ LATINÆ.

ODÆ GRÆCÆ.

[1] Carmen hocce, cùm numisma aureum tulisset Ode Græca Rennell, præmio à Procancellario ornatum est, et publicè recitatum.

EPIGRAMMATA.

LONDINI:
IN ÆDIBUS VALPIANIS,
TOOK'S COURT, CHANCERY LANE,
PRIDIE IDUS JANUARIAS,
1810.